

EREC REX

TRUYỆN KỶ ẢO

Quái vật Xứ Khác

KAZA KINGSLEY

Nhóm dịch Phương Nam

1



Quái Vật Xứ Khác Phần 1

Kaza Kingsley

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>PHẦN MỞ ĐẦU</u>	
<u>CHƯƠNG MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG HAI</u>	
<u>CHƯƠNG BA</u>	
<u>CHƯƠNG BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG CHÍN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI HAI</u>	

PHẦN MỞ ĐẦU

Bí mật vĩ đại



Vua Pluto run sợ trong bóng tối. “Ông chủ” đã triệu hồi nhà vua bằng một tiếng như tiếng sói tru khiến ông run lên bần bật. Vua Pluto biết là đã xảy ra chuyện gì đó không hay. Tiếng tru nghe có phần quá khích động - có lẽ là giận dữ. Liệu “ông chủ” có nghĩ ông trở mặt không? Tiết lộ cho ai biết kế hoạch của họ chẳng hạn? Nhà vua chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

Trời rét cóng. Vua Pluto run rẩy kéo chiếc áo choàng lông quần chặt lấy thân thể gầy nhom của mình. Ông đã để chiếc áo khoác lông chồn màu đỏ và cái vương miện ở nhà: những thứ đó dễ gây chú ý lắm. Ngay khi nhà vua vừa bước qua Cửa Cổng để đến Paris, người ta đã chú ý đến ngay bộ dạng buồn cười của ông. Ông ghét Thượng Địa.

Một tiếng tru nữa từ “ông chủ” xé toạc tâm trí vua Pluto; không ai nghe thấy, trừ ông. Nhà vua cau mày vì đau đớn. Như mọi khi, ông tìm cách kìm lại, nhưng chẳng hiểu sao cơ thể ông vẫn đáp lại bằng tiếng tru của chính ông. Một đôi nam nữ đi ngang qua nhìn ông chằm chằm. Ông lấy tay áo lau mũi, làm ra vẻ như đó chỉ là một tiếng hắt hơi quá to.

Kéo chiếc mũ len màu đen sụp xuống, vua Pluto băng qua con đường vào dinh Yeux du Mond. Trong dinh, ánh đèn sáng choang, nhưng một người đàn ông mù mặc chiếc áo khoác màu tối lại dẫn nhà vua vào một gian phòng nhỏ chỉ được thắp sáng nhờ ánh lửa lò sưởi.

Người hầu mù sờ soạng tìm một chiếc ghế và kéo lại gần lò sưởi. “Mời bệ hạ sưởi ấm!” Rồi lão ta vội vã rời khỏi phòng, bước nhanh như một con chuột chũi đang băng qua mê cung.

Vua Pluto ngồi lọt thỏm vào chiếc ghế nhung đỏ, tay giữ vương trượng. Ai mà ngờ một ông vua lại còn có “ông chủ” nữa cơ chứ? Nhưng Thanatos Argus Baskania không để nhà vua có cơ hội được ở một mình. Lúc nào hắn cũng lớn vồn có mặt, hết như một mẫu “người cha” mà nhà vua chưa bao giờ thực sự có được. Hồi còn sống, cha ruột của vua Pluto luôn mãi mê với sự nghiệp của mình ở Síp. Và mỗi lần ghé thăm, ông chỉ để mắt đến anh trai của Pluto. Lúc nào cũng Piter thế này, Piter thế kia... và Posey chính là cô con gái cưng của ông. Còn Pluto thì cùng lắm cũng chỉ nhận được một cái nháy mắt. “Con không phiền chứ, Pluto? Chúng ta sẽ ra ngoài một lát. Piter hứa cho cha xem nó nói chuyện với cây cối như thế nào.” Nói chuyện với cây cối! Thôi đi! Một cái cây biết nói thì có gì thú vị kia chứ? Chỉ làm người ta mắc ói!

Vua Pluto bóp bóp đầu. Cha ông chẳng bao giờ để tâm xem ông có thể làm được những gì. Đến một ngày kia, khi đã tìm ra cách tạo nên từ trường xung quanh mình, vua Pluto rất háo hức muốn khoe với cha. Cuối cùng thì cha ông đã có thể tự hào về ông. Vua Pluto thức gần như trắng đêm trước cuộc viếng thăm đó - ông vẫn còn nhớ rõ như thể nó mới chỉ diễn ra ngày hôm qua, chứ không phải đã diễn ra cách đây bốn trăm năm rồi - ấy thế mà cha ông cũng chẳng buồn ngó ngang đến ông.

Pluto đứng đó, ánh lửa điện xanh lập lòe quanh người như một chiếc bong bóng khổng lồ trên

thảm cỏ. Nhưng cha cậu lại gạt cậu đi và nói, “Piter anh con tạo ra được một lực từ trường bao quanh cả lâu đài kia! Cách đây cũng phải mười năm rồi. Lần sau thử làm thế xem, con trai. Nhờ Piter chỉ dẫn thêm cho.” Rồi ông bỏ đi. Pluto cứ đứng đó, cứng đờ trong vòng từ trường mà mình tạo ra, không dám tắt nó đi vì sợ ai đó có thể bắt gặp những giọt nước mắt đang ràn rụa trên gương mặt cậu. Cậu bé thấy mình chẳng khác nào một thằng đàn.

Vậy mà “ông chủ” lại biết. Thanatos Baskania đến phòng Pluto ngay sáng hôm đó. Pluto chẳng hiểu làm sao mà “ông chủ” lại hiểu được tâm trạng của cậu. Hắn đã giúp Pluto nhận ra rằng chính sự tức giận sẽ khiến cậu mạnh mẽ hơn. Thanatos tin tưởng ở Pluto. Hắn chỉ cho cậu biết một thứ phép thuật mà Piter sẽ không bao giờ làm được, và cũng không bao giờ tìm cách làm. Hắc thuật. Sức mạnh của mọi sức mạnh.

Và giờ đây vua Pluto đang đứng đợi “ông chủ” trước một cái lò sưởi ấm áp... - vẫn như một đứa trẻ cô độc, tức giận ngày xưa, chờ bị trừng phạt vì một tội lỗi mà nó không hề can dự. Trong một làn gió nhẹ, “ông chủ” bỗng hiện ra trong phòng cùng với một người nữa núp dưới cái bóng của hắn. Vua Pluto cúi đầu và quỳ một gối xuống.

“Đứng lên đi con trai.”

Hoàng tử Bóng tối là một người cao lớn, tóc xám bạc, với chiếc mũi khoằm và cặp môi mỏng dính luôn thường trực một nụ cười khinh khỉnh. Hôm nay, trên gương mặt to bè xanh xao của hắn, sáu cặp mắt cứ mở trừng sầm soi. Như thế đủ biết là phải cẩn thận. Một trong những con mắt ấy, con mắt xanh ánh thép, lướt qua khuôn mặt Pluto. “Người đang lo lắng, Pluto,” Baskania nói. “Nhưng nỗi sợ hãi của người lại không hề có căn cứ. Ta gọi người đến để chia sẻ một tin vui - và chuẩn bị cho người một việc mà người phải làm.” Baskania lôi trong túi áo ra một con mắt bằng bạc có con người bằng than chì và vuốt ve nó một cách lơ đãng.

Vua Pluto thấy nhẹ cả người. Hơi ấm lò sưởi đang len lỏi qua lớp áo lông.

Giọng nói của Baskania trầm xuống thành một tiếng rừ rừ. “Đường đi của chúng ta đã tự nó lộ ra. Đã sáu trăm năm nay ta tìm cách đạt được Phép thuật Tối thượng, nhưng nó cứ tránh né ta. Ta càng tiến gần thì càng khó nắm được nó. Ta đã thâm tóm nhiều sức mạnh và nắm được nhiều kiến thức hơn bất kỳ ai trên trái đất này, nhưng ta chưa thể ngừng lại chừng nào ta chưa biết hết những quyền lực cuối cùng và chưa điều khiển hoàn toàn được sự sống lẫn cái chết, trái đất, và mọi thứ trên đó.” Sáu con mắt của hắn cùng rục lên một ý tưởng ma quái.

“Có một bí mật mà bao năm nay ta đã tránh không muốn nói tới. Bà ngoại Cassandra yêu quý của ta đã nghe được một lời tiên tri trước khi chết. Bà đã tự cạy ra được lời tiên tri đó từ các vị Thần Mệnh. Và sau đó bà bị ám sát. Ghi chép đơn giản của bà nói rằng bí mật đó được giấu trong một bức tiểu họa - cũng có thể là một cái bùa hoặc một bức tượng nhỏ...”

Vua Pluto gật đầu. Bí mật Vĩ đại. Con đường dẫn tới Phép thuật Tối thượng.

“Tất nhiên người cũng sẽ giữ một vai trò trong chuyện này. Đã đến lúc phải bàn bạc với bọn quái vật. Điều này sẽ giúp ta phát huy ảnh hưởng mới của mình.” Baskania mỉm cười. “Đương nhiên mấy con mắt rồng cũng sẽ có ảnh hưởng như vậy.”

“Còn Erec Rex...” vua Pluto vội liếc mắt về phía người thứ ba trong căn phòng, người mà cho tới lúc này vẫn chưa nói năng gì cả.

Mắt của Hoàng tử Bóng tối lấp lánh. “À, phải. Ta đã có kế hoạch cho nó rồi. Sau khi moi con mắt của nó ra, ta sẽ xử lý nó ngay.”

“Còn... Bí mật Vĩ đại? Nó có thật không?”

Những con mắt của Baskania đảo tròn, hắn mỉm cười lặng lẽ, “Cả thế giới sẽ sớm quỳ dưới

chân chúng ta. Nói cho người biết, ta sẽ nhận được sự giúp đỡ của một người đã từng làm theo cách này từ lâu rồi - một người mà chính cuộc đời của người ấy đã ăn sâu vào thân thể ta.”

“Là bà của Người - bà Cassandra sao? Nhưng bằng cách nào?”

Baskania lôi từ trong túi áo ra một nắm cây với những bông hoa nhỏ màu xanh. “Bằng những cái này...”

CHƯƠNG MỘT

Erec thân mến,

Bạn không biết mình, nhưng mình đã thấy ảnh bạn trong những buổi lễ tôn vinh bạn rất hoành tráng tại đây. Dân chúng đều rất biết ơn bạn đã cứu Đức vua Piter và ngăn chặn gã Hoàng tử Bóng tối xấu xa lấy đi cây vương trượng! Mình chỉ muốn nói với bạn điều này: bạn thật vĩ đại! Có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ gặp được bạn ngoại trừ trong những giấc mơ. Chỉ cần bạn biết rằng ở một nơi nào đó có một cô bé luôn nghĩ đến bạn.

Nếu bạn muốn hồi âm, hãy bỏ thư bạn viết vào chiếc phong bì này rồi thả ra ngoài bãi cỏ. Còn nếu không, cũng xin làm ơn quăng chiếc phong bì rỗng xuống đất để “hóa kiếp” cho nó.

XXXXO000,

Một người ái mộ bạn

*

Erec đọc đi đọc lại lá thư viết trên loại giấy màu hồng kiểu cách này dễ phải đến lần thứ mười. Hôm qua, lúc nó đang chơi ném bóng với thằng em trai Trevor thì bắt gặp lá thư nằm trong một chiếc vỏ ốc sên cứng sáng bóng trên bãi cỏ. Erec đang lăn mình trên mặt đất thì tích tắc sau lá thư đã ở đó, trắng bóng dưới ánh nắng, dòng chữ “Erec Rex” được in rõ ràng ngay trên vỏ ốc. Tò mò, Erec nhặt lá thư lên. Những vết nhót dài còn rỉ ra từ chiếc vỏ ốc sên, ấy thế mà lá thư màu hồng bên trong lại hoàn toàn khô ráo. Erec gần như đã thuộc hết từng lời từng chữ, nhất là cái đoạn viết rằng có một cô bé luôn nghĩ đến nó, với cả mấy cái ký tự XX, OO kia.

Ánh nắng chiếu rực rỡ qua khung cửa sổ phòng thằng Erec, mười hai tuổi, phản chiếu lên mớ tóc đen thẳng phía trước, và mất hút vào mớ tóc xoắn tí phía sau. Erec đuổi mình trên giường, lấy tay dụi dụi cặp mắt xanh biếc.

Erec Ulysses Rex là một cậu bé bình thường, chỉ hơi khác thường một chút. Nó có một khả năng bẩm sinh kỳ cục mà nó từng cho là một tai họa: những ý nghĩ u ám. Những ý nghĩ này xâm chiếm tâm trí Erec và buộc nó phải làm bất cứ điều gì mà chúng sai khiến. Erec đã từng chống cự lại, nhưng từ lúc những ý nghĩ u ám ấy cứu mạng nó, nó lại lấy làm mừng vì mình có được khả năng này. Và thêm nữa, ẩn phía sau một trong hai con mắt của Erec là con mắt rỗng, một món quà mà ông Thiện Long đã dành tặng nó.

Nhưng điều Erec phát hiện được gần đây - rằng mẹ nó biết phép thuật, rằng nó được sinh ra ở Thần Quốc, và rằng số mệnh nó là làm vua ở đó - đã lấy đi mọi cảm giác về sự bình thường trong con người nó. Thần Quốc là một trong ba vương quốc của dân Lắm Phép, nơi phép thuật vẫn tồn tại, hai nơi còn lại là Diêm Quốc dưới lòng đất và Hải Quốc dưới đáy biển. Erec nào có định tham gia mười hai vòng sát hạch nguy hiểm để trở thành vua đâu. Thật ra, có một vấn đề rất lớn mà nó không thể nào lờ đi được: nó biết rằng việc trở thành vua sẽ hủy hoại hết cả con người nó.

Erec lăn mình trên giường và đọc lại lá thư lần nữa. Lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, cái đồng hồ báo thức không còn gọi nó dậy sớm nữa. Thật là đỡ. Có lẽ cuối cùng thì cái vật này cũng nhận ra giờ đang là mùa hè... dù thực ra đã là cuối mùa hè. Cái đồng hồ luôn dựng Erec dậy bằng cách ném đồ đạc vào người thằng bé. Cái đồng hồ đó là một trong những món đồ vật “sống” mà Erec đã lớn lên cùng, giống như cái giá mắc áo biết tung hứng của nó. Mẹ Erec đã đem những thứ đó về từ vương quốc của dân Lắm Phép.

Erec liếc nhìn cái đồng hồ rồi ngồi bật dậy, không tin vào mắt mình. Cái đồng hồ đang đứng trong một vũng nước nhỏ, khề kêu bíp bíp. Cặp Mắt Kính Xuyên Thấu của mẹ Erec đang quàng lên mặt chiếc đồng hồ. Một giọt nước trông như nước mắt đang nhỏ ra từ các con số chỉ giờ khi cái đồng hồ cứ nhìn Erec lom lom qua cặp mắt kính. Cái đồng hồ trước kia vẫn hết như một con thú cưng phiền phức, lúc nào cũng dựng Erec dậy thật sớm, thế mà giờ đây trông thật thê thảm. Lúc Erec nhắc cặp mắt kính lên, cái đồng hồ cũng bị nhắc bổng lên theo và chớp chớp mắt buồn bã. Erec ra sức kéo nhưng cặp kính vẫn cứ dính chặt vào mặt đồng hồ.

“Ôi, không phải thế chứ,” Erec vỗ lên trán mình. Tối qua nó đã gỡ kính ra, định bụng sẽ dùng để kiểm tra xem cô bạn thân Bethany thế nào nhưng lại quên búng mất, và giờ thì vô cùng ân hận vì đã gỡ kính. Cặp mắt kính ấy đã dính vào ai thì chẳng tài nào mà gỡ ra được, kể cả là cái đồng hồ báo thức, có lẽ vậy.

Erec ngã vật ra giường và nhìn chòng chọc lên vết nứt trên trần nhà. Lúc nó nhìn như thế, vết nứt ấy dần dần trông giống hệt cái con nhân ngư mà nó đã từng xui xẻo đụng độ. Erec thở dài và nhắm mắt lại. Erec bỗng phần nào muốn quay lại Thần Quốc, nơi có những sinh vật kỳ lạ như con nhân ngư và cô bạn Bethany đang tồn tại, hơn là sống an nhàn thoải mái ở New Jersey đây. Tất nhiên là ở nhà thì sẽ chẳng bao giờ có chuyện bị đè như ở dưới hang sâu trong trận lở đá, cũng sẽ chẳng bao giờ xém chết vì một con quái vật nhiều mắt, hay bị một lũ bọ chết tấn công; nhưng ở Thần Quốc, Erec có nhiều niềm vui hơn bất kỳ một nơi nào khác.

Nhưng vấn đề là ở chiếc vương trượng. Nó cứ ám ảnh Erec đêm ngày. Những giấc mơ của Erec luôn bị giày vò bởi ý muốn được cầm lấy chiếc gậy vàng và để cho những luồng sức mạnh của cây gậy lưu chuyển khắp người mình. Cây vương trượng ấy cứ thôi thúc Erec. Kể từ giây phút đầu tiên khi mới chạm tay vào, Erec đã khao khát có được cây vương trượng ấy, muốn làm bất cứ điều gì để có được vật ấy. Từ khi trở về nhà trên Thượng Địa, nỗi khao khát vương trượng càng lớn dần, và Erec hiểu rằng cây vương trượng ấy đã phát huy quyền lực khi ở trong tay mình. Tâm trí Erec cứ vơ vẩn nghĩ đến cây vương trượng suốt mà chẳng hề nghĩ gì tới chuyện dùng nó để giúp người hay là học hỏi phép thuật. Không. Tận xương tận tủy, Erec muốn có cây vương trượng. Muốn quyền lực của nó. Muốn hòa nhập vào nó... tan biến trong nó... sử dụng nó để hoàn thành mong muốn của mình.

Sự thèm khát cây vương trượng đã xâm chiếm toàn bộ con người Erec Rex.

Erec đã sử dụng cây vương trượng quá nhiều, quá nhanh, không được chỉ dẫn gì cả... và Erec biết rằng nếu lại có được thứ ấy, nó sẽ mất kiểm soát mà buông mình theo quyền lực của cây vương trượng mất thôi.

Vậy nên trở thành vua để mà sử dụng cây vương trượng ấy là không thể được.

Erec nhòm dậy trên chiếc võng nhỏ trong góc căn phòng bé xíu mà nó vẫn ở cùng với các anh chị em. Trước kia Erec ghét cái không gian tù túng này kinh khủng, nhưng giờ nó chẳng buồn quan tâm nữa. Trải qua bao nhiêu chuyện, điều có ý nghĩa nhất lúc này là gia đình nó vẫn còn sống sót an toàn. Nó bước qua hai con chó, Tutt và King, đang thiêm thiếp, bước tiếp qua người thẳng em Trevor đang ngáy vang trong cái túi ngủ.

Danny và Sammy, cặp anh chị sinh đôi mười ba tuổi của Erec, đứng bên kia phòng nhìn nó chăm chăm và thì thầm gì đấy. Hai đứa trông giống hệt nhau, cao, gầy với cặp mắt màu xanh nhạt. Mái tóc hung của Danny dựng đứng, còn tóc Sammy cột đuôi ngựa mượt mà. Kể từ khi Erec từ Thần Quốc trở về hồi bốn tuần trước, hai đứa này hành động rất kỳ lạ - cứ đi theo nó nhằng nhằng, mắt dán chặt vào nó như thể chưa từng gặp nó bao giờ - giống như là đang do thám Erec vậy. Mẹ nuôi Erec, bà June, nói rằng thực ra hai đứa đó chỉ muốn trông chừng Erec thôi, vì nó đã mất tích lâu như thế. Nhưng chắc chắn cả hai chả có vẻ gì giống như cũ. Danny chẳng thèm nói đùa lấy một câu, còn Sammy cũng chẳng buồn hành xử kiểu “bà mẹ non” như

trước nữa. Nói cho đúng ra, lúc nào hai đứa ấy cũng tỏ vẻ trầm trọng.

“Cho em qua cái nào,” Erec chen vào giữa hai đứa sinh đôi để vào buồng tắm. Chiếc bàn chải đánh răng - lại một món đồ “sống” nữa mà mẹ nó đã mua ở cửa hàng Thần Cà Thọt xứ Lắm Phép - nhảy bật lên. Tên bàn chải bầu lấy ống kem đánh răng để mở ra bằng tất cả đám tay chân mỏng mảnh của mình, đưa cái đầu chà vào đầu ống kem, rồi nặn cho đến khi một mảng kem trắng toát phủ đầy mặt hắc. Như một con khỉ, tên bàn chải nhanh chóng lao đến và đánh đu lên mặt Erec, bầu vào miệng thẳng bẻ rồi điên cuồng ngúc ngoắc cái đầu trên đám răng của Erec.

Erec bám chặt vào bàn tựa cho đến khi trụ vững được mà giật cái tên bàn chải ra khỏi miệng. Nó nhìn vào gương và thở hổn hển. Hai khuôn mặt hiện ra ngay sau lưng nó, đang nhìn nó chòng chọc.

Erec thở hắt ra. Vẫn là Danny và Sammy. “Làm em sợ hết cả hồn. Hai người được cắt cử theo dõi em à?”

Phải là thằng Danny “cũ” thì đã đấm cho Erec một quả vào đầu và bảo nó im miệng lại rồi, nhưng thằng Danny “cũ” cũng sẽ không nhìn Erec chòng chọc như thế. Thằng Danny này lắc đầu ra dấu, rồi hai đứa sinh đôi rút lui.

Ngay lúc Erec bước ra khỏi buồng tắm, đột nhiên một thứ ánh sáng xanh lục chói mắt ập vào người nó. Tích tắc sau nó đã nhìn thấy bình thường trở lại, nhưng mọi thứ chỉ tuyền một màu xanh. Đám mạng nhện trắng phủ khắp người Erec. Nó thấy mình di chuyển, bước đi - mặc dù nó biết rõ rằng mình vẫn đang đứng yên. Erec vội bám lấy khung cửa bên cạnh.

Cái hình ảnh trước mắt Erec trở nên rõ hơn, chỉ có điều nó không biết đây có phải là sự thật không. Dường như nó đang ở ngoài kia, ở đâu đó, chạy xuyên qua những cái mạng nhện... chạy về phía Danny. Cái nhìn của Danny đầy vẻ kinh sợ. Erec thấy mình túm lấy Danny, thò cổ thẳng này. Đùng, Erec nghĩ, mình đang làm gì thế này? Nhưng nó cứ thấy chính hai cánh tay nó đang ấn thẳng anh xuống, lắc mạnh.

Một người phụ nữ bước đi trong cái ánh sáng xanh lục kỳ quái đó. Bà nhìn xuống cả hai đứa nó đầy vẻ hốt hoảng. Erec thấy cánh tay nó vươn lên và chộp ngay lấy chiếc thắt lưng của người phụ nữ ấy và... giật xuống khỏi eo bà. Tim nó bắt đầu đập thình thình. Sao nó dám làm thế? Người phụ nữ có vẻ sốc, vội vã giữ chặt lấy chiếc thắt lưng...

Và rồi hình ảnh đó tan biến.

Erec đứng ở cửa phòng tắm, nhột nhạt và run rẩy. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tất cả cứ như một giấc mơ, nhưng nó đang thức và cảm thấy mọi thứ đều rất thật cơ mà. Nó làm sao vậy? Nó đâu muốn làm hại anh nó. Nó nhìn thẳng vào thằng Danny đang đứng bên kia phòng và căn môi xấu hổ.

Mẹ nuôi nó, bà June, đi tới giữa hành lang. “Con có sao không?” Erec nhún vai, cũng chẳng biết là mình có sao không nữa.

“Mắt con đảo tròn xong thì con mắt rỗng lồi ra,” bà June nói trong sợ hãi. “Mẹ chưa bao giờ thấy gì như thế. Mắt con phát ra một thứ ánh sáng xanh lục, có một luồng đen ở ngay chính giữa. Xong nó thụt vào nhanh đến không tin nổi.” Bà lo lắng vén mớ tóc vương trên mặt Erec. “Con có trông thấy gì trong thứ ánh sáng đó không, Erec?”

Erec bóp bóp vai mình, cảm thấy hoang mang. “Mẹ nghe sẽ chẳng vui đâu.”

“Con nói vậy là sao?”

“Không có gì đâu a,” Erec không muốn thú nhận rằng nó vừa có một ý nghĩ đáng sợ như lúc này. Nó quay lại chỗ chiếc văng. Chuyện gì vậy nhỉ? Kể từ khi có con mắt rồng, đây là lần đầu tiên Erec nhìn thấy được bằng con mắt rồng đó... nhưng nó lại không thích những điều đã thấy. Tiếp theo sẽ là chuyện gì nữa đây? Và tại sao con mắt rồng ấy lại nhìn thấy những chuyện khủng khiếp như vậy?

Erec đã từng vui mừng vì có được con mắt rồng. Dù sao thì con mắt này cũng còn hơn con mắt thủy tinh mà nó vẫn mang trước đó. Giờ nó đã có thể nhìn được bằng cả hai con mắt. Nhưng nếu như con mắt rồng chẳng có gì hay ho thì sao? Nếu con mắt này là xấu xa thì sao? Một cơn ớn lạnh khiến Erec rùng mình. Nhớ con mắt rồng này sẽ bắt nó làm những điều như những ý nghĩ u ám từng bắt nó làm trước kia - mà chỉ toàn là những chuyện xấu - thì sao đây? Liệu con mắt này có bắt nó làm hại Danny không? Không. Nó quyết sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Erec dụi con mắt mới của mình, ước gì có lại được con mắt thủy tinh trước kia. Nó chả muốn có thêm thứ gì khiến nó mất kiểm soát nữa đâu. Và nếu một ngày nào đó nó muốn vứt bỏ con mắt rồng này thì sao? Nó có phải gắn chặt với con mắt này mãi mãi không?

Bà June đi vào bếp rồi trở ra với một lá thư. “Thư tới ngày hôm qua. Mẹ quên đưa nó cho con.”

Erec mở thư.

Erec thân,

Tớ ghét phải yêu cầu ấy làm điều này vì tớ biết ấy cảm thấy thế nào về việc trở thành vua, về chiếc vương trượng cũng như mọi thứ, nhưng chuyện này rất khẩn cấp. Baskania và tổng thống Mực Lám lem sẽ tước quyền của ấy nếu ấy vắng mặt ở Thần Quốc. Nếu ấy không có mặt ở đây trong vòng một tuần nữa để tham gia cuộc sát hạch đầu tiên, họ sẽ giao ngai vàng cho Balor, Damon, và Rock, vì bọn nó đã “chính thức” thắng cuộc thi.

Tớ đã nghĩ mãi về chuyện này rồi, Erec à. Tớ biết ấy sợ chuyện gì sẽ đến khi lại sử dụng chiếc vương trượng. Và dĩ nhiên, chuyện làm vua nghe có vẻ hơi điên rồ. Nhưng nếu ấy vốn dĩ đúng là vua rồi thì có muốn dùng cái vương trượng đó hay không là tùy ấy thôi, phải không nào? Ý tớ là, không ai bắt ấy phải thế. Hãy suy nghĩ đi nhé. Tớ không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu Balor, Damon và Rock lên nắm quyền và có được vương trượng đầu. Ấy thừa biết bọn nó sẽ làm gì những người ở đây rồi mà, đúng không? Ấy làm ơn cân nhắc đi. Dù thế nào thì tớ cũng muốn gặp lại ấy.

Bạn của ấy,

Bethany

Thế là xong. Giao Thần Quốc cho anh em nhà Stain tất nhiên chẳng phải là chuyện nên làm. Bọn nó sẽ biến nơi đó thành hoang mạc mất thôi. Những con long mã của bọn nó có thể phun lửa thiêu cháy mọi người. Bọn nó sẽ dùng cây vương trượng ấy để tàn phá mọi thứ. Dù muốn hay không, Erec cũng phải đi.

CHƯƠNG HAI

Erec không biết nên mang theo gì đến Thần Quốc. Lần trước nó chẳng mang theo gì cả. Nó không sao dùng được cái cảm giác như thể mình đang phạm phải một sai lầm to lớn. Cho đến lúc này, giấc mơ đêm qua về chiếc vương trượng vẫn là thứ sống động nhất trong đầu Erec. Giấc mơ bắt đầu như mọi lần. Erec ra lệnh. Năng lượng của chiếc vương trượng bắt đầu từ những ngón tay nó tuôn đi khắp người rồi phát ra thành một tiếng gầm. Thường thì nó chẳng nhớ nổi mình đã ra lệnh gì, nhưng lần này nó phát ngượng vì nhớ rõ mồn một. Nó đã bảo với chiếc vương trượng rằng nó muốn thống trị cả thế giới. Và khi chiếc vương trượng thực hiện mệnh lệnh đó - bắt tất cả mọi người phải quỳ mọp cúi đầu trước nó - thì Erec nghe Baskania, kẻ thù của nó, cười ầm ĩ.

Chắc Bethany nói đúng. Có lẽ nó nên làm vua rồi cất bég cái vật này vào tủ và đừng bao giờ ngó ngang đến nữa.

Erec nuốt nghẹn. Nó không dám chắc mình sẽ làm được vậy. Nhưng nó cố đẩy cái ý nghĩ ấy đi. Thôi thì ít ra nó cũng sẽ gặp được Bethany ở Thần Quốc, và có khi còn gặp được cả cái cô bé thăm ngưỡng mộ nó cũng không biết chừng. Khi có bao nhiêu người hâm mộ vây quanh mình thì ra sao nhỉ? Ý nghĩ này khiến Erec phấn chấn hẳn lên. Chắc nó sẽ được ăn tha hồ kem hoa quả và những viên kẹo sô-cô-la mật ong. Các cô bé sẽ mắt tròn mắt dẹt, xúm xít quanh nó mong được nghe chuyện nó đánh trả bọn hủy diệt như thế nào. Chắc nó sẽ phải làm quen với chuyện ký tặng, tất nhiên rồi, mà như thế cũng được thôi.

Khi Erec bước vào nhà bếp, Zoe đang ăn bột ngũ cốc Bá tước Bay. Con bé liền chạy đến bên Erec. “Kể em nghe chuyện bọn hủy diệt trong ngục tối nữa đi. Có phải anh đã suýt chết không?” Erec cười phá lên. Kể từ lúc nó trở về nhà, mấy đứa em nó, Trevor, Nell và Zoe, cứ đòi nghe kể chuyện mãi không chán.

Trevor ngậm đầy một miệng Magnon Fiber rồi háo hức chồm tới.

Erec ngồi xuống và Zoe trèo luôn vào lòng. “Có gì đâu. Anh chỉ dùng cánh tay gỗ và dán giấy vào mũi chúng, thế là chúng chết như ruồi.”

Con bé Zoe tròn mắt, còn bà June thì đảo mắt. “Được rồi, người hùng. Ăn sáng đi, mình sẽ đón tàu đến Nhà ga Trung tâm ở New York, rồi mẹ sẽ đưa con ra ga PTT^[1].”

Danny và Sammy đang dán mắt vào tivi. Một phóng viên trên đó nói oang oang, “Những sự bành trướng mới nhất của tổ chức đa quốc gia ‘Con mắt của Thế giới’ đã làm dấy lên những mối quan ngại. Những nguồn tin bí mật cho biết, tổ chức ‘Con mắt của Thế giới’ dưới nhiều cái tên khác nhau đang thu mua rất nhiều tàu chở hàng xuyên đại dương, những công ty vận tải đường sắt và đường bộ toàn cầu, cùng nhiều cây cầu quan trọng.

“Trong một động thái chưa từng có tiền lệ, tổ chức ‘Con mắt Thế giới’ vừa mua đường hầm nối liền Anh quốc với châu Âu. Đường hầm băng qua eo biển Manche. Trước kia các chính phủ kiểm soát đường hầm này nhất quyết không bán, nhưng giờ nó đã bị mua đứt bằng hàng tỷ đôla.

“Nhiều người đang bày tỏ nỗi lo sợ rằng ‘Con mắt Thế giới’ đang nắm quá nhiều quyền lực. Người đứng đầu tổ chức này, Thái tử Hòa Bình, vốn luôn tránh né trả lời, đã sở hữu Ranh giới Bầu trời - siêu công ty nắm quyền kiểm soát hầu hết các hệ thống giao thông hàng không trên

thế giới. Ông ta giải thích rằng, ‘Con mắt Thế giới đang nằm trong tay sứ mạng hòa bình. Các chính phủ đã lạm dụng niềm tin của nhân dân bao lâu nay, đã sử dụng quyền lực trong việc vận chuyển mà tiến hành chiến tranh theo ý mình, thế là quá đủ rồi. Chúng tôi chỉ muốn tạo ra một hệ thống an toàn, hòa bình và không gì phá vỡ được, vì lợi ích của tất cả mọi người mà thôi.’”

Bà June tắt tivi, trông có vẻ cáu kỉnh.

Danny và Sammy chụm đầu lại, thì thào, rồi khẳng khái đòi đi cùng Erec và bà June ra ga PTT dẫn xuống các vương quốc của người Lắm Phép và Thần Quốc. Con bé Nell, 11 tuổi, chen lên ôm từ biệt Erec, rồi tới thằng nhóc gày nhom tóc đỏ Trevor, và cuối cùng Zoe cũng ôm siết lấy ông anh mình, rũ rũ mớ tóc vàng loăn xoăn lên mặt Erec.

Bà June chuối ba mươi đôla cho lão béo lùn bán hotdog ở Nhà ga Trung tâm. “Khi nào gỡ được cặp kính ra khỏi cái đồng hồ báo thức mẹ sẽ cho con biết ngay,” bà nói. “Còn con nhớ e-mail cho mẹ đấy. Nếu cần bất cứ thứ gì thì cứ về nhà qua Cửa Cảng, nghe chưa?”

“Con biết rồi ạ.”

Danny lấy sáu mươi đôla ra khỏi túi và đưa cho lão bán hotdog. “Thêm hai vé nữa đi ông Gerard.”

“Ấy, không được,” bà June bảo. “Tụi con sắp đi học lại rồi và cần phải ở nhà.” Bà giật lại tiền từ tay lão bán hàng. “Mà con lấy đâu ra số tiền này vậy hả?”

Hai đứa sinh đôi nhìn bà June lạnh nhạt. Sammy lại lấy ra sáu mươi đôla khác đưa cho lão Gerard.

Bà June nheo mắt nhìn lão Gerard đang lúng túng không biết làm sao và lão bèn thả số tiền trở xuống tay bà. “Này, đây không phải chỗ để giải quyết chuyện gia đình đâu, tránh ra cho người ta buôn bán,” xong lão nhìn qua vai Sammy, hướng tới người khách kế tiếp đang đứng xếp hàng. “Rồi, ông muốn mua gì nào?”

Gương mặt bà June đỏ bừng lên vì ngượng. “Về nhà rồi sẽ nói chuyện này,” bà liếc Danny và Sammy. “Mẹ con mình đã bàn về việc này rồi, và mẹ đã bảo không được là không được. Các con sắp đi học và chả có ông thầy nào theo được các con đến tận Thần Quốc đâu. Các con không có chuyện gì phải xuống đó hết.”

Đôi mắt xanh ánh thép của Sammy nhìn ngoắt lại mẹ, “Mẹ, tụi con cần ở bên cạnh Erec. Phải có người để mắt đến nó chứ.” Con nhỏ giật mớ tiền khỏi tay bà June và đưa lại cho lão bán bánh. “Bọn tôi sẽ đi.”

“Sammy!” bà June xoay con bé lại. “Lát nữa chúng ta sẽ bàn chuyện này. Hai đứa thôi đi. Về nhà ngay. Không có sao đâu. Quên mấy chuyện đó đi.” Bà giật lại tiền từ tay lão Gerard.

Danny cao giọng, “Mẹ nghe tụi con nói đây. Tụi con sẽ đi và mẹ không cản được đâu.” Rồi Danny đẩy luôn mẹ nó ra.

“Cái gì?” Bà June có vẻ sốc.

Erec không tin nổi mắt mình. Hai đứa kia đang bị gì vậy? “Này, hai người. Em sẽ đi nhanh thôi mà. Đừng có làm lớn chuyện nữa.”

Danny cười khẩy, “Im đi, Erec. Không phải chuyện của mày.” Rồi nó quay sang lão Gerard, “Lấy tiền đi. Bọn tôi sẽ đi với nó.”

Lão Gerard nhìn tới nhìn lui, cuối cùng nhún vai, “Mặt khẩu?”

Bà June nhào tới, “Đừng!”

Đột nhiên, mọi thứ xung quanh Erec đều biến mất. Thay vào đó, nó thấy mình đang ở giữa một cơn lốc xoáy màu xanh lục, hai chân nó cắm rễ xuống đất. Hai cánh tay nó bị kéo căng vào cơn lốc đang xoáy quanh người. Mọi thứ rực lên một màu xanh lục lạ kỳ, như thể nó vừa bước vào một cuốn truyện tranh. Những cái mạng nhện mỏng giăng đầy trong không khí. Nó choáng váng và buồn nôn, bao tử muốn tót lên tận cổ họng.

Như thể sắp sửa...

Đúng rồi.

Một ý nghĩ u ám. Nhưng không giống bất cứ ý nghĩ u ám nào mà Erec từng trải qua. Hình như có điều gì đó đang xảy ra với con mắt rồng của nó. Và cái điều đó đang làm cho ý nghĩ u ám của nó khác đi. Dữ dội và không tài nào kiểm soát được. Erec thấy cơ thể mình thay đổi, biến thành một loài quái vật xanh lục.

Lửa như đang bắn ra từ mấy đầu ngón tay Erec. Erec lúc này mạnh mẽ và đầy năng lượng, dường như có thể làm được bất cứ chuyện gì. Có vẻ như quyền năng của chiếc vương trượng đang hiện hữu trong người nó.

Rồi Erec nhận được mệnh lệnh. Nó biết mình phải làm gì.

Đuổi theo Danny ngay, chạy hết tốc độ. Hạ gục nó bằng tất cả sức mạnh tàn bạo của mi. Rồi lấy dây thắt lưng trói tay nó lại.

Chuyện điên khùng gì thế này? Làm hại anh nó sao? Chỉ vì anh nó muốn đi theo tới Thần Quốc sao? Không. Nó không làm thế được.

Nhưng nếu kháng cự lại những ý nghĩ u ám trước kia đã là một việc rất khó khăn rồi, thì giờ đây việc ấy đã trở thành không thể. Cơ thể Erec lao tới trước, nắm đấm giơ lên, nện thẳng vào người Danny. Nó cảm thấy như phát bệnh. Phát bệnh với chính bản thân nó, phát bệnh với cái chuyện nó đang làm và vẫn chưa thể nào ngừng lại được.

Rồi Erec nhìn thấy có cái gì đó lóe sáng trong tay Danny. Thứ gì đó sắc nhọn phóng ra từ những ngón tay Danny lúc Erec tóm lấy thẳng này. Erec xô Danny xuống vĩa hè, ấn Danny xuống, tìm đập thành thịch. Cái thứ mà Danny đang giữ trong tay là gì vậy? Danny trừng trừng nhìn Erec, một dòng máu khế rỉ ra từ mép.

Một người phụ nữ đi ngang qua mặc váy có thắt lưng. Cô ta nhìn xuống hai đứa một cách sợ hãi. Erec nhắm mắt lại. Đừng. Nhưng nó không sao kháng cự được. Nó giật phắt sợi thắt lưng từ hông người phụ nữ, trói nghiêng hai cổ tay Danny lại, rồi ngồi hằn lên người Danny.

Rồi mọi thứ lại biến mất. Erec dụi mắt, ánh sáng xanh lục cũng không còn nữa. Con mắt rồng hẳn đã trở lại thành con mắt bình thường.

Bà June há hốc mồm. Bà chạy vội tới đỡ Danny dậy và kêu lên, “Erec! Con làm sao vậy? Sao con lại làm vậy?”

Danny ngồi lên và bóp bóp đầu. Erec nhìn xuống đất, xấu hổ, “Em xin lỗi.” Rồi nó nhìn sang Danny, “Anh cầm cái gì vậy?”

Danny nhìn nó trừng trừng, “Một cái gương. Tao bị mắc răng.”

Erec gục đầu xuống tay, “Em rất xin lỗi.” Nó đỡ Danny đứng dậy. Sao chuyện này lại xảy ra cơ

chứ? Những ý nghĩ u ám đang chống lại nó sao? Nó nhìn xuống tay mình và thấy ghê tởm những việc nó đã làm.

Bà June đặt tay lên tay Erec, “Con không sao chứ, Erec?” Erec gật đầu. “Có lẽ Danny và Sammy nên đi trông chừng con thật. Về nhà thôi, hai đứa, rồi mẹ con mình sẽ bàn chuyện này.” Bà bầu chặt lấy Erec, “Erec à, cẩn thận nghe con. Sau cái cảnh đáng sợ hồi nãy bỗng dưng mẹ muốn giữ con ở nhà đây, nhưng con còn phải làm chuyện lớn. Mẹ sẽ theo dõi con bằng cặp kính vậy.” Bà thở dài. “Chúc con may mắn với vòng sát hạch đầu tiên.”

Erec cũng chẳng biết mình có muốn làm vua nữa không.

Sau bốn tuần trên Thương Địa yên bình và không có nhiều điều bất ngờ xảy ra, chuyển động não nhiệt ở dưới ga PTT này làm cho Erec cảm thấy choáng váng. Bầu không khí thắm đẫm một cảm giác nặng nề, chết chóc. Đó là vì Thực Thể - một mạng lưới vô hình nắm giữ mọi phép thuật. Thực Thể theo Tinh Thể đi khắp thế giới, nhưng nhiều hơn cả là ở các vương quốc của người Lắm Phép, và nó giúp cho phép thuật được thực hiện dễ dàng hơn. Vì một lý do nào đó mà ở các vương quốc này, Thực Thể đã phát tỏa một nỗi u uất bao trùm lên mọi người, đè nặng lên tâm hồn họ một điều gì đó vô cùng bức bối. Trước kia Erec đã phải mất vài ngày mới thích nghi được với chuyện này. Về sau, chỉ thỉnh thoảng nó mới nhận thấy nỗi u uất đó kèm theo những cơn bứt rứt chán chường.

Ai nấy đều đang lảng xảng hồi hải. Đám phù thủy và bọn đệ tử mặc áo choàng màu đen và xanh da trời; một số khác diện đồ ánh bạc lấp lánh của xứ Diêm Quốc. Những cửa hiệu hấp dẫn san sát nhau như: Bữa Tối Chay Không Cá Cá Lăn Gà, Bình Khí Nén Bơi Cùng Cá, Cà Phê Dưới Lòng Đất.

Ngay cả khi đang phải chịu đựng cảm giác nặng nề do Thực Thể phát ra, Erec vẫn toét miệng cười với những người đang bay trên cái trần cao sáu mươi bộ. Người ta đang tay và lèo lái di chuyển trong đường hầm gió của Thiên Mạch, lối dành cho những người biết bay. Trước đây Erec đã từng bay nhờ bụi vảy rồng, và Bethany cũng thế, bằng bột heli. Mọi người ở các vương quốc Lắm Phép đều được sinh ra cùng với một tài phép. Erec ước gì tài của nó là khả năng bay lượn để nó có thể bay suốt ngày. Nhưng dấu sao, cái món ý nghĩ u ám cũng đã giúp nó được không ít việc.

Những cánh cửa gỗ mỏng hiện ra rồi biến mất vào những bức tường nhà ga. Lập tức Erec nhận ra chúng là những Cửa Cổng, lối đi bằng phép thuật đưa người ta đến nơi họ muốn, và biến mất khi họ đã quay về. Có những cánh cửa thu nhỏ để vừa với găm quầy thức ăn. Erec nhìn thấy một người phụ nữ loang choạng bước ra từ một cánh cửa thu nhỏ xuất hiện ngay dưới giá để hành lý, làm cả phê đổ lên người cô và cô lảo bầm càu nhàu gì đấy.

Erec chẳng có bao nhiêu tiền, chỉ đủ để mua mỗi một cốc kem rượu ở hiệu United Pollen Farmers. Nó chưa kịp xử lý nốt giọt cuối cùng thì cốc kem rượu đã bay bổng lên và mất hút vào không khí. Nó chẳng thèm nhìn theo mà chụp ngay lấy chiếc vali và hướng về tấm bảng hiệu Thần Quốc đang sáng đèn. Erec lảo đảo vì chiếc vali cứ ngo ngoáy và đòi thoát ra. Nó vươn tay tới, nhưng chiếc vali đã trượt khỏi tầm với.

Một ông cao kều đầu hói bóng nhẫy xuất hiện trước mặt Erec, hắng giọng rồi liếc nhìn qua gọng kính một tròng, “Mày đang làm cái quái gì vậy? Định ăn cắp hành lý của tao hả?” Ông ta khoanh tay lại. “Trông mày rất quen. Tốt nhất là tao nên báo cho cảnh sát biết.”

“Không, đừng.” Erec nhìn kỹ chiếc vali. Màu xanh đen, giống hệt vali của nó, nhưng cao hơn và không có bánh xe. Chiếc vali ấy hơn hở lon ton chạy về bên cạnh người đàn ông. “Cháu xin lỗi. Cháu cứ tưởng là vali của cháu.”

“Hừm. Mày nói cứ như trong truyện ấy nhỉ,” người đàn ông cau mày. “Nếu nó là của mày thì đầu cần phải chop kiểu đó. Nó sẽ tự đi với mày chứ. Ở yên đây.” Ông ta chụp lấy vai Erec bằng bàn tay như có móng vuốt, rồi nói vào ngón tay trỏ của mình. “Cảnh sát phải không? Tôi đang ở nhà ga PTT, cạnh tiệm ăn tự phục vụ Siêu Đội. Tôi mới bắt được một thằng ăn cắp đang định thò vali của tôi. Vâng. Cảm ơn.” Erec chẳng còn bụng dạ nào. Nó chợt nhớ ra rằng dân ở đây đều có điện thoại di động cực nhỏ cấy dưới ngón tay.

Người đàn ông nhìn Erec trừng trừng, “Cứ đợi đó đi. Tổng thống Mục Lắm Lem ngày càng thẳng tay với bọn tội phạm. Mày sẽ bị tổng vào ngục, hay chí ít cũng phải ghi nhớ trong đầu kỷ niệm tồi tệ về chuyện này.”

Erec nhớ lại cách mà Đức vua Piter, vua xứ Thần Quốc, đã trừng phạt lão Earl Evirly bằng hình phạt cấy mô ký ức. Nó không muốn sống cuộc đời còn lại với những ký ức kinh hoàng của việc chết dần chết mòn trong ngục tối. Mặc dù chuyện đó chưa từng xảy ra, nhưng những ký ức đó lại như có thật. “Nhưng cháu có định...”

Bốn gã đàn ông vận đồng phục, bộ dạng kỳ quái, không có tay, xuất hiện. Thay vì vạm vỡ tráng kiện thì người chúng lại dài như rắn. Bộ đồng phục xanh dương của chúng giống như cái tất ống có gắn huy hiệu hình ngôi sao và đính nút đồng thau. Một tên trong đám đội một thứ trông như cái mũ quả dưa màu xanh dương có dải băng màu đen và một ngôi sao phía trước, một sự pha tạp giữa đồng phục cảnh sát Anh với đồng phục cảnh sát trong phim Keystone Cops. Một tên lại đội cái mũ nồi rộng vành màu đen đính khóa vàng, trông như nón của những người hành hương. Tên thứ ba đội cái mũ sắt màu bạc hoa văn cầu kỳ kiểu thực dân Tây Ban Nha, còn tên thứ tư đội một cái nón chóp trắng rộng vành giống hết loại mũ mà các cô gái Hà Lan vẫn đội.

Tất cả bọn họ đều nhìn Erec bằng ánh mắt cay nghiệt và vằn vẹo tới lui y như những con rắn. “Raaaaa, đây làààà tên trộm à?” tên đội mũ thực dân Tây Ban Nha cất tiếng hỏi. “Chậậậ, chậậậ, thằng nhóc này. Mày sẽ sớm biết, phạm tội là phải trả giá đấy.”

“Nh... nhưng...” Erec quay qua quay lại giữa đám cảnh sát. Nó không tin lại xảy ra chuyện như thế này. Thậm chí người ta cũng chẳng thèm nghe lời khai của nó. Thân hình mấy tên cảnh sát bắt đầu quấy mạnh, như thể sắp sửa tấn công Erec. Một tên bung cái lưỡi chẻ thành hai nhánh ra khỏi miệng. Erec nín thở. Lại chuyện gì nữa đây? Nó phải tới Thần Quốc để ngăn chặn Balor chứ đầu phải để bị tổng vào ngục tối như thế này.

Một ánh sáng lóe lên bất ngờ. Người đàn ông cao kều đã báo cảnh sát vừa mới chụp hình nó. Bốn tên cảnh sát rắn cuộn đuôi lại, rít lên phì phì. Erec tự hỏi nếu không có tay thì làm sao mà bọn chúng bắt giữ nó được. Rồi cái tên đội nón kiểu các cô gái Hà Lan ngửa đầu ra sau và ngoác miệng rộng hết cỡ. Hai chiếc răng nọc lộ ra dưới môi trên, và từ trong cổ họng hắn phát ra những tiếng rít rất đáng sợ. Đầu hắn lắc lư kích động, nghiêng qua hướng Erec.

Đúng lúc đó Erec chợt hiểu ra cách mà bọn chúng định bắt giữ nó: chúng sẽ cắn nó.

Những ý nghĩ về rắn và nọc độc hỗn độn trong đầu Erec một tíc tắc trước khi nó kịp quay đầu và bỏ chạy.

Erec hy vọng mấy gã cảnh sát này sẽ không cách gì chạy nhanh được khi chỉ có một cái chân nặng nề. Khi liếc lại đằng sau, nó chẳng thấy mấy gã cảnh sát ấy đâu nữa. Nhưng rồi một người phụ nữ sau lưng nó bỗng thét to và nhảy dựng lên. Đám cảnh sát lại bất ngờ xuất hiện, trượt vù vù trên sàn, ngay cạnh nó.

Một tiếng thét vọt ra từ cuống họng Erec khi nó chạy chen qua đám đông, lao qua phòng trên những đầu ngón chân. Mấy gã rắn vẫn trườn ngay sau nó, hất văng mọi người ra khỏi lối đi của chúng. Erec tăng tốc, quăng mình phi qua quầy thu tiền của quán cà phê.

Cô gái đang pha cà phê ở quầy ré lên. Erec xin lỗi rồi lao vút đi vừa lúc cái gã đội mũ cảnh sát trong phim Keystone Cops trườn qua quầy. Cô gái cũng sợ hãi không kém gì Erec và đánh rơi luôn một ấm cà phê nóng hổi lên lưng gã cảnh sát.

Gã cảnh sát rít lớn và ngoái nhìn cô gái, giận dữ. Erec nhảy vọt qua quầy rồi chạy về phía tiệm đồ lót. Nó ước gì mình biết bay để thoát khỏi bọn cảnh sát rắn này. Nhưng ngay sau đó, nó nhìn thấy một thứ làm nó đổi ý hẳn: hai tên cảnh sát đang bay vút về phía nó, ngộ nguậy trong không trung y như mấy con giun đang ngộ nguậy trong đất. Những cặp răng nọc của chúng sáng lóa.

Lúc ngoái nhìn ra sau, Erec vấp phải một cái túi vải len thô đang lạch bạch đi và ngã sầm xuống sàn. Lũ rắn trườn lại gần, miệng ngoác ra. Erec rú lên bỏ chạy nhưng chúng đã nhanh hơn, tiến sát lại chỗ nó. Một gã cảnh sát rắn ngoác miệng, những chiếc nanh đã ở ngay trên bắp chân Erec.

Erec chẳng thể làm gì được nữa rồi. Con rắn này sẽ cắn nó, rồi thì chuyện gì phải đến sẽ đến. Nó chỉ hy vọng nọc không độc.

Erec nhắm tịt mắt lại, hàm nghiến chặt, nhưng hình như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Khi đã dám hé mắt nhìn, nó thấy cái miệng của gã cảnh sát rắn cứng đờ trên bắp chân mình. Nó vội vàng giật chân ra, nhưng cái miệng rắn vẫn không động đậy. Yên lặng bao trùm nhà ga PTT. Erec nhận ra mọi người đều bị bất động như tượng.

Có tiếng cười khúc khích trên đầu Erec. “May là ta có ở đây đấy nhé. Ta không muốn mất cậu lúc này đâu. Cậu còn nhiều việc phải làm lắm, sao mà chết được chứ.”

Vẻ ngoài của người đàn ông tiến lại gần Erec đã khiến cho những gã cảnh sát như rắn thành ra cũng như bình thường. Những lớp vảy dày màu ôliu bao quanh cặp mắt sắc màu xanh lục của ông ta, và rải rác khắp lớp da màu hồng. Lớp vảy phủ gần hết đầu khiến cho ông ta bị hói. Cái mũi to và hàm cùng nhô ra trước, khiến ông ta trông chẳng khác nào một loài bò sát, mà miệng ông ta lại dài và rộng.

Người đàn ông hắng giọng, “Ta biết cậu đang ngó ra vì hình dạng của ta đúng không?”

Erec lắc đầu kinh ngạc.

“Ta hiểu mà,” ông ta nói rồi đi tới đi lui, hai cánh tay không ngừng vẫy vẫy như chim. “Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy ta như thế này. Gớm quá hả, đúng không? Một thằng nhóc độc ác đã biến ta thành ra thế này đấy, cách đây cũng lâu rồi. Nhưng thế này đã là tiến hóa chán rồi đấy, so với cái đầu cá sấu mà nó đã cho ta. Cậu có biết rằng nếu hình dạng cậu bị thay đổi, cậu sẽ chẳng tài nào trở về hình dáng trước kia được không?” Người đàn ông nhăn nhó đau khổ. “Ta xin lỗi. Để ta tự giới thiệu. Tên ta là Rosco Kroc, gia sư của Oscar, bạn cậu.”

Erec nín thinh, bắt tay ông ta.

“Thôi, cậu phải nhanh lên đi. Ta vừa mới học được cách ngừng thời gian lại và chẳng thể giữ thế này lâu được đâu. Để ta đưa cậu ra khỏi đây.”

Erec tìm được vali của mình, trong tiệm United Pollen Farmers. Ông Rosco ném cái vali lên quầy hành lý và dắt Erec tới trục đường chính đi Thần Quốc. “Cậu sẵn sàng chưa? Bọn cảnh sát sẽ tưởng là cậu đã biến mất. Cũng may là chúng chưa biết tên cậu.”

Erec gật đầu. Thoáng một cái, mọi người xung quanh nó lại cử động được. Nó nghe những tiếng kêu thét từ tuốt cuối nhà ga vẳng lại, hình như gã cảnh sát rắn đã cắn nhầm vào người nào đó.

Erec chẳng buồn nấn ná tìm hiểu xem đây là ai.

^[1] PTT: phí từng trạm.

CHƯƠNG BA

Từng nhóm mười người bước vào những khoang hình đầu đạn được bắn thẳng vào một đường hầm tối om. Erec nhanh chóng được đưa vào một cái khoang lớn có cửa sổ ở phía trước. Nó ngồi vào hàng thứ hai, cạnh một phụ nữ tròn quay có ria mép. Đầu nó ngoặt ra sau lúc phi thuyền được bắn vào đường hầm. Một ngọn đèn pha nhỏ soi rõ thứ chất lỏng màu đen đang xoắn rít quanh thân tàu.

Erec quay sang người phụ nữ bên cạnh, “Đường hầm này chứa bùn hả bà?”

Bà này nhướn mày, “Chứ cháu chưa đi lần nào à? Đây là một con sông ngầm. Người ta đã bơm cả bùn lẫn plasma xuống đây để giữ cho nước sông sạch sẽ.”

Erec nhúu mày. Loại chất ấy trông chẳng giống bất kỳ thứ gì, nhưng mà sạch. Đột nhiên tàu va phải đá ngầm, những khoang tàu bị đập ngay vào một tảng đá nhô ra trên tường. Người phụ nữ tắc lưỡi, lắc đầu, “Mấy tấm bảng đá ốp tường này thật là...! Không lo sửa đi thì cái đường Động Mạch này đến bỏ xó mất thôi. Cứ thỉnh thoảng lại có một khoang bị kẹt cứng trong đường hầm. Có khi phải mất vài tiếng đồng hồ hay cả ngày mới thông được đường ấy chứ,” bà ta cắn nhai. “Cái đợt vừa rồi có động đất lớn ở Nhật Bản cũng làm đường hầm này kẹt cứng đấy.”

Vài phút sau, chiếc tàu nhỏ vọt ra dưới ánh nắng mặt trời và rơi phịch vào bến. Erec lão đảo vì say sóng, bước vào Nhà ga Thần Quốc. Nó tìm tới quầy hành lý và chỉ vào chiếc vali của mình. Người giữ hành lý đẩy cái vali ra và nhìn nó buồn bã, “Xin lỗi nhóc. Vali của cháu chả buồn nhúc nhích gì cả. Chắc nó bị say sóng mất rồi.”

Erec cố nén để không phá lên cười và nhấc chiếc vali lên khỏi quầy. Nó kéo lê cái vali ở đằng sau, giữa những chiếc túi xách đang nhảy nhót loạn xạ xung quanh. Erec đổi được ba đồng bạc và bảy mẫu giấy có in chữ “Vé” rồi tìm xe buýt ra ngoại ô Thần Quốc.

Một khu thành lũy âm u, với những khối tường bằng mây bao bọc xung quanh, sừng sững đâm thẳng lên bầu trời. Chiếc xe buýt chở Erec chờ cho đèn xanh bật lên rồi mới chạy thẳng vào một bức tường hầm dài xuyên qua những khối mây.

Khi chiếc xe vào tới Thần Quốc, mặt trời đang tỏa nắng nóng gay gắt. Thành phố đẹp như tranh, lộng lẫy hơn cả những gì Erec còn nhớ về nó. Cỏ xanh đến không ngờ, còn bầu trời rực rỡ như cánh đồng ngô vào mùa hoa đang rộ.

Tâm trí Erec chợt quay lại với bức thư của người hâm mộ bí ẩn. Cô bé đó nói rằng người ta đã tổ chức những buổi lễ rất long trọng để tôn vinh Erec ở đây. Erec tự hỏi không biết rồi sắp tới người ta có xúm xít xin nó chữ ký nữa không. Dĩ nhiên nó sẽ ký tất, dù có mệt đến đâu đi chăng nữa.

Có lẽ nó nên viết thư hồi âm cho cô bé. Cùng lắm là cô bé ấy sẽ không trả lời thì cũng có sao đâu. Nhưng nó cũng chẳng biết nữa, nhờ chuyện viết thư lại khiến cho một người chẳng có gì hấp dẫn si mê nó thì sao. Không đâu. Họa có điên chứ ai lại si mê nó chỉ vì một cái thư! Với lại, cứ theo nét chữ bay bướm và tờ giấy thơm thì cũng đủ thấy cô bé ái mộ nó là hấp dẫn rồi.

Nó lấy giấy bút ra khỏi túi và bắt đầu viết,

Chào người ái mộ,

Cám ơn vì bạn đã viết thư cho mình. Mình rất mừng là bạn đã nghe được những chuyện tốt đẹp về mình. [Erec ngừng bút và ngẫm nghĩ, chẳng biết đã có bao nhiêu người... ừm... bao nhiêu cô bé cũng đã nghe được những chuyện hay ho về nó nhỉ?] Mình mong giờ đây mọi sự đều đã tốt đẹp với đức vua Piter. [Nó lại ngừng, hy vọng là viết như vậy không có vẻ ngớ ngẩn quá.] Hôm nay mình trở lại Thần Quốc để bắt đầu cuộc sát hạch đầu tiên. [Erec ngồi thẳng lên sau khi viết ra điều này.] Không chừng mình sẽ gặp được bạn cũng nên.

Erec

Erec nhanh chóng gấp bức thư lại và nhét vào chiếc phong bì bằng vỏ ốc sên, cái vỏ ốc ngay tức khắc tự ngậm miệng lại. Những lời mà cô bé ái mộ dặn dò nó rằng cứ ném cái vỏ ốc xuống đất để chuyển thư đi nghe có vẻ rất kỳ quái, nhưng trong hè này Erec đã quen với những điều kỳ dị như thế rồi. Nó mở cửa sổ xe buýt và thả cái vỏ ốc lên đám cỏ. Cái vỏ tự thu nhỏ lại thành một đốm trắng đặc rồi biến mất.

Giờ thì chẳng thể lấy lại bức thư đó được nữa. Mà thôi, trong thư ấy nó cũng có nói gì nhiều đâu mà phải lo. Có lẽ nó nên quên chuyện ấy đi thì hơn.

Hai tấm bảng hiệu nhấp nháy đèn trên bãi cỏ Nhà Xanh, nơi tổng thống Mực Lầm Lem sống. Một tấm bảng ghi, "Tự quyết, Tự do và Công lý - Đó là phương châm của Thần Quốc." Tấm kia thì rực rỡ dòng chữ, "Hãy bảo vệ quyền của bạn. Đó là tất cả những gì bạn có." Xa hơn một chút, trong sân của một tòa tháp màu vàng, một đám người đang biểu tình, có mang theo cả băng-rôn này nọ.

Erec quay sang người đàn ông trán cao, mặt đầy nếp nhăn ngồi bên cạnh, "Có chuyện gì ở đằng đó vậy bác?"

Ông nọ nháy mắt, "Cháu không phải người ở đây hả? Đó là Liên đoàn Lao động, Văn phòng Viên chức Chính phủ nằm trong đó. Ngày xưa đám phù thủy già vẫn làm việc ở đó - mấy phù thủy vẫn hộ giá Đức vua Piter, Nữ hoàng Posey và Đức vua Pluto lúc cả ba trải qua mười hai kỳ sát hạch của mình ấy. Giờ thì nó đã thành tòa nhà chính phủ." Rồi ông cười to, "Cũng may là ta chẳng tham gia kỳ sát hạch nào. Chúng 'khó xơi' lắm, nhưng ta nghe nói lần này còn chết như chơi nữa kia. Thế nào mà chả có kẻ bị loại." Ông lại cười, "Hy vọng sẽ là cái kẻ mạo danh nịnh bợ đó."

Erec gật đầu và nói, "Balor Stain." Nó phát bệnh khi nghĩ đến chuyện phải gặp lại Balor. Balor đã cạnh tranh với nó trong suốt những cuộc thi làm vua và lần nào cũng giở mánh khóe. Nhưng rồi cuộc Erec đã thắng trong tất cả các cuộc thi, chiếc vương trượng cùng một hòn đá có tên là Lia Lơ Đỉnh đã xác nhận nó đúng là vị vua kế tiếp. Lẽ ra chỉ có một mình nó được phép tham dự mười hai cuộc sát hạch làm vua này thôi. Nhưng chẳng hiểu sao thằng Balor và bạn bè nó cũng được phép tham dự các cuộc sát hạch cùng với Erec - hay chính xác hơn là cạnh tranh với Erec.

Người đàn ông ngồi bên cạnh Erec tiếp tục lầm bầm gì đó, rằng Balor Stain thì không sao, nhưng Erec đang bị hút mắt vào một tấm băng-rôn lúc chiếc xe buýt lướt qua đám người biểu tình. Mấy tấm băng-rôn đó rất lộn xộn, và Erec chỉ lướt qua được vài từ "... LƠ MƠ cả chục năm nay, rồi bây giờ lão muốn tước sạch quyền lợi CỦA BẠN..." Mấy lời đó là nói về ai vậy nhỉ? Không phải là về vua Piter đấy chứ?

Erec hít mạnh một hơi khi thấy tòa lâu đài Thần Quốc vươn cao giữa thành phố, sáng rực và lấp lánh như thể nó chưa từng thấy bao giờ. Lâu đài giờ đã đứng thẳng lên, trông thật ấn tượng và uy nghi. Vua Piter đã làm cho lâu đài nằm nghiêng đi ngay trước khi ngài bị bỏ bùa, khiến cho nó trông giống một chiếc lược khổng lồ vừa rơi xuống từ vũ trụ. Sau khi được Erec cứu, nhà vua đã làm cho tòa lâu đài đứng thẳng lên.

Erec kéo lê chiếc vali qua sáu bức tượng ở mặt tiền và qua những cánh cửa to đùng đang để mở. Phía trong gian tiền sảnh sáng trưng, hồi trước, bụi bặm phủ đầy những ngọn đèn chùm và những tấm thảm thêu, mặc cho những chị hầu phòng dù đã làm việc cật lực cũng không sao cọ sạch nổi. Erec mỉm cười. Giờ thì vua Piter đã trở lại là chính ngài rồi, mọi việc đều đã đâu vào đấy.

“Egec...? Egec?” một giọng nói xa lạ rít lên the thé từ bên kia gian phòng. Một người đàn ông mặt choắt xanh xao lao về phía Erec. Mái tóc nâu bù xù, xơ xác phủ xuống phần trán hói nhẵn bóng, và cặp kính đen dày cui to đùng gần như nổi liền giữa cái mũi chù vù và bộ râu rậm rạp, trông rõ là một thứ trang sức xấu xí. Người đàn ông, tầm mắt chỉ ngang đến cằm Erec, chụp lấy cánh tay nó và lắc mạnh.

“Cuối cùng cũng gặp được em, mừng quá. Mừng, mừng quá.” Giọng nói của ông nghe như tiếng kèn saxophone bị nghẹt. “Từ lúc nghe tin tôi đã chờ ở đây. Cũng mấy tuần gồi đấy. Tên tôi là Pimster Peebles, cứ gọi tôi là, ừm, Thầy Peebles.” Ông cười và ngoẹo cổ, xoa đầu Erec như thể một người thân lâu ngày mới gặp lại.

“Chào ông,” Erec bối rối. Nếu hỏi tại sao ông này lại chờ nó ở đây thì bất lịch sự quá. “Cháu... tôi có quen ông không nhỉ?”

Cái giọng lạnh lạnh của ông Peebles vọt lên chùng xuống như một đoàn tàu cao tốc lắc lư. “Ồ, chưa, chưa. Nhưng em sẽ quen ngay thôi. Tôi là gia sư dạy kèm phép thuật cho em đây mà.” Ông Peebles khoanh tay lại và thở hổn hển, mặt sáng bừng vẻ hãnh diện.

“Dạy kèm phép thuật cho cháu?”

“Đúng thế. Tôi đã xin nhận việc này ngay khi nghe kể về em. Nặng nề đòi thì đúng hơn. Được phục vụ người sẽ chở thành vua là niềm vui sướng tột cùng của tôi mà.”

Erec càng cảm thấy bất tiện hơn khi người đàn ông nọ cứ phải nghếch cằm lên trời. Nó hắng giọng, “Rất vui được gặp thầy. Nhưng em phải đi nhận phòng và gặp các bạn em cái đã. Em sẽ gặp lại thầy sau nhé.”

“Không cần đâu. Đi theo tôi này, Egec.” Thầy Peebles xoay gót và dẫn Erec đi vào hành lang, đến một khung cửa lớn dẫn tiếp đến nơi giao giữa các cánh đông, tây, nam, bắc. Đường như chẳng có gì thay đổi, ngoại trừ việc mọi thứ đã sạch sẽ hơn. Erec theo thầy Peebles đến khu cánh nam lộng lầy và đi lên tầng hai, không xa chỗ ở của Balor và Damon Stain trong suốt kỳ thi lần trước là mấy. Erec cảm phần nhớ lại chuyện thằng Balor đã dốc ngược nó lơ lửng trong phòng và thậm chí còn tìm cách giết nó.

Thầy Peebles đưa cho Erec chìa khóa một căn phòng cách khá xa phòng ngủ tập thể trước kia của nó. Ba tấm nệm dày chất cao trên giường, cạnh đó có một cái bậc để bước lên. Sàn nhà trải thảm nhung màu đỏ tía, có cửa sổ nhìn ra những khu vườn trong lâu đài. Một chiếc bàn trái khảm trắng chất đầy bánh mì kẹp, nước ngọt, trái cây và một khay đầy ứ các món tráng miệng. So với căn phòng mà thằng Balor từng có thì phòng này chỉ thiếu mỗi cái màn hình lớn với mấy cái ghế ngồi chơi game nữa thôi. Erec nghịch nghịch cái nút chỉnh độ sáng của ngọn đèn chùm cho tới khi thầy Peebles hắng giọng.

Mũi ông giật giật như mũi thỏ, “E hèm. Khi nào em ổn định xong thì chúng ta sẽ chính thức bắt đầu việc dạy kèm nhé? Tôi nôn nóng lắm rồi, nhưng chắc em phải cần một ngày để thích nghi nhỉ? Em là người mới bắt đầu mà, đúng không?”

Erec gật đầu. Mẹ nó có bảo là bà đã sắp xếp người dạy kèm cho nó, nhưng nó cứ tưởng là để dạy kèm những môn thông thường như Toán tiếc này nọ chứ ai ngờ đâu lại là phép thuật. Nó cười. Nhưng cũng tuyệt đấy chứ. “Chúng ta sẽ học với nhau thế nào hả thầy?”

Một nụ cười rộng ngoác hiện trên gương mặt thầy Peebles. “Thế này, tất nhiên là mỗi thầy mỗi khác, nhưng tôi thích tận dụng hết thời gian kèm cặp của mình. Em sẽ gặp tôi mỗi chưa từ một giờ đến bốn giờ. Buổi sáng từ chín đến mười hai giờ thì em sẽ học với cô Ennui, người dạy kèm văn hóa cho em. Một giờ ngày mai gặp tôi chúc lâu dài nhé? Tôi sẽ hộ tống em đi mua cái điều khiển từ xa đầu tiên,” thầy Peebles tươi cười.

“Mua cái gì ạ?”

“Điều khiển từ xa. Chứ em không biết nó là cái gì à?” thầy Peebles búng tay vào không khí.

Erec gật đầu. Một cái điều khiển từ xa riêng cho nó! Điều khiển từ xa kết nối nội lực trong con người và giúp người sử dụng triển khai phép thuật một cách dễ dàng. Erec chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có một cái, nhưng sao lại không chứ? “Thế thầy có biết Bethany bạn em ở phòng nào không ạ?”

“Biết. Tôi tin là cô bé đang mong được gặp em lắm đấy. Bethany giờ đã có giềng một lâu đài nhỏ ở ngoài khu cánh tây gồi, gần phòng vua Piter ấy.” Khuôn mặt ông thầy thoáng nhú lại, “Cô bé ăn tối với nhà vua mỗi ngày ở cánh tây.” Rồi ông cúi đầu, bắt tay Erec một cách yếu ớt. “Tôi gặt vinh dự được dạy kèm cho em. Gặt vinh dự. Cảm ơn em, Egec Gex.” Thầy Peebles lùi lại, cúi đầu và cảm ơn Erec mãi cho tới lúc nó đóng cửa lại.

Sau khi lấy hành lý ra, Erec đi lang thang khắp lâu đài. Dãy phòng tập thể hồi trước không còn nữa. Ở lối vào khu cánh tây, nơi nhà vua sống, có một ông râu ria xồm xoàm đang ngồi sau cái bàn làm việc cầu kỳ. Ông ta cho phép Erec bước vào.

Erec chỉ mới bước được vài bước vào khu cánh tây thì đột nhiên ngừng phất lại. Một cái bóng đen thui to đùng bỗng ở đâu lù lù trước mặt Erec. Mắt nó lờn từ chiếc gậy chạm trổ cầu kỳ, lên cái bùa hộ mệnh có in hình con bọ hung, rồi đến đôi mắt âm đạm của Balthazar Ugly - Cố vấn Tiên tri của vua Piter.

Ở con người Ugly toát ra một cái gì đó thật xấu xa độc ác, khiến Erec phải luôn giữ khoảng cách với lão. Ugly cũng chẳng vui vẻ gì khi gặp Erec, “Người đã trở lại rồi đấy à! Quậy thế còn chưa đủ sao? Tới lúc gây thêm chuyện rồi phải không?”

Erec nhăn mũi. Cơ thể Ugly vẫn bốc mùi thúi um như thường lệ. “Tôi thấy tôi đã làm cho nơi này khá lên một tẹo rồi đấy chứ,” Erec đáp trả. “Tôi đã giúp vua Piter trở lại bình thường rồi còn gì.”

Ugly gầm gừ, “Chẳng qua là người gặp may thôi. Đừng có ở đó mà trông chờ may mắn thêm lần nữa. Ta chả có ý định giúp người đâu, nhất là khi thấy người quá háo hức muốn đặt tay lên chiếc vương trượng của nhà vua và soán lấy ngai vàng.”

Nhưng lần này Erec chẳng thấy sợ Ugly nữa. “Tôi chẳng định soán lấy bất cứ cái gì của bất cứ ai. Tôi chỉ muốn an tâm là quyền lực sẽ không rơi vào tay người xấu thôi.”

“Còn người đã là kẻ chính danh rồi, tất nhiên!” Ánh mắt chán nản của Ugly ghim chặt vào Erec, “Cứ coi chừng đấy. Ta sẽ luôn để mắt đến người.” Rồi lão mất hút vào bóng tối trong một tiếng sột soạt.

“Erec!” một giọng nói quen thuộc cất lên lúc Erec băng qua cái hồ phun nước lớn bên ngoài lâu đài. Bethany ướt sũng ướt sình bất ngờ vụt ra, tiếp sau là Jack Hare và Oscar Felix. Erec chưa kịp phản ứng thì những cánh tay ướt mem đã quàng ngay lấy cổ nó.

“Quá tuyệt!”

“Bọn này chờ cậu mãi.”

Bethany trông thật tuyệt. Cô bé có vẻ đã “khá” hơn rất nhiều so với hồi phải mặc mỗi cái váy vá chằng vá đụp mà lão Earl Evirly, ông bác giả của cô bé, đã mua cho. Ánh nắng lấp lánh trong đôi mắt đen và trên làn da rám nắng của Bethany, còn mái tóc dài dợn sóng thìбет nước quanh khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cậu đây rồi!” Giữa những tiếng cười ha hả và khúc khích, cả ba đứa quẳng Erec xuống nước. Nó loạng choạng và phun ra một ngụm nước. “Các cậu vẫn còn làm gì ở đây vậy?”

Jack mỉm cười, hất mớ tóc vàng khỏi mắt. “Mình đang bắt tay vào học phép thuật. Các gia sư giỏi nhất đều ở Thần Quốc cả, và bố mình dặn là phải học cho đúng môn. Bọn mình đều đang ở nhà trọ tập sự.”

Oscar, lùn, gầy, có mái tóc đỏ lỏm chớm, cũng vui vẻ chẳng kém, “Bố tao cũng cho tao vào đó luôn. Gia sư của tao tệ quá nên bố phải đăng ký cho tao học với một ông tên là Timber Bellows ở đây. Nhưng đúng cái hôm lý ra phải bắt đầu học thì ông ấy lại lẩn ra chết. Mà chẳng ai biết tại sao ông ấy lại chết mới điên chứ.” Erec lấy làm lạ khi vừa nói xong chuyện ấy mà Oscar lại cười toe toét ngay được. “Tao cứ tưởng là phải quay về nhà rồi cơ... nhưng may sao tình cờ ông thầy Rosco Kroc lại có mặt ở Thần Quốc. Ông ấy nghe tin gia sư của tao đột ngột qua đời nên đề nghị dạy thay. Cũng may thật. Rosco ‘bá cháy’ cực. Ông ấy nổi tiếng lắm, là đại diện Diêm Quốc ở Nhà Xanh đấy. Ở Diêm Quốc ông ấy là một người hùng.”

Jack liếc mắt, “Cũng chưa chắc là người hùng thật đâu.”

Oscar nhìn Jack chòng chọc, rồi nhìn Erec mỉm cười tự mãn, “Sao cũng được, miễn là tụi này sẽ được gặp mày mỗi ngày. Tất cả các gia sư phép thuật đều gặp đệ tử của họ ở Vườn Hoa ngay bên ngoài khuôn viên lâu đài này đấy. Gặp lại mày ngoài ấy nhé.”

Jack đảo mắt, “Mỗi lần thấy Oscar ở cạnh gia sư của nó thì nhớ tránh xa nhé,” Jack cảnh báo Erec. “Nó thích lấy bạn bè ra thực hành lắm đấy.”

“Mình đã gặp Rosco rồi,” Erec đáp. “Ông ấy cứu mình ở... À, trên đường tới đây mình gặp chút rắc rối với mấy tay cảnh sát ấy mà.”

“Cái gì?” Bethany trợn mắt. Erec bèn kể lại cho hai đứa nghe chuyện đã xảy ra.

“Siêu thật!” Oscar khen. “Rosco đúng là siêu đẳng!”

“Hay là tối nay các cậu cùng đến ăn tối với tớ và Bánh Xinh đi?” Bethany toe toét. “Tớ biết là Đức vua rất muốn gặp các cậu đấy.”

“Thật không, Bethany?” Oscar gãi gãi đầu. “Đây đã bóng gió chuyện này cả tháng nay rồi. Ông thầy Rosco cứ bảo là thế nào mà cũng sẽ mời bọn này, nhưng mà tao chẳng tin. Tưởng mày giữ rịt Đức vua cho riêng mày luôn rồi chứ.”

Bethany đỏ mặt, “Tại Erec mới quay lại Thần Quốc. Dịp đặc biệt mà!”

Oscar lắc đầu, “Tài thật, thầy Rosco lúc nào cũng đúng.”

Bethany vén một lọn tóc ra sau tai và nhìn sang Erec, “Thế ấy đã sẵn sàng cho cuộc sát hạch đầu tiên chưa?”

Erec gật đầu. Nó vẫn đang lo lắng không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra. “Mình không thể để cho Balor, Damon và Rock chiến thắng rồi tàn phá nơi này được,” nó nhún vai. “Mình không có nhiều chọn lựa. Mình cũng chẳng biết là mình hãi cái gì hơn, bọn nó thắng hay mình thắng.” Bethany có vẻ chưa thông nên Erec lại giải thích thêm, “Nếu có được một trong những chiếc

vương trượng, biết đâu mình còn ác độc hơn cả Balor Stain nữa thì sao. Mình không có cửa với mấy thứ đó đâu. Vương trượng đã làm mình thay đổi mất rồi, mới dùng có một lần thôi mà mình đã thèm khát nó từng ngày.”

“Nếu ấy thắng thì bọn mình chỉ việc chôn cây vương trượng ở một nơi nào đó, hoặc sẽ nung chảy nó ra hay quẳng biến nó đi là xong. Đừng có lo. Tớ rất mừng là ấy sẽ cố gắng,” Bethany giữ sạch nỗi lo cho Erec, rồi vỗ vai cậu bạn, “Balor không có cửa thắng đâu. Dù sao thì ấy cũng là người tri vì hợp pháp mà, đúng không?” Bethany cười toe, ngã ngửa người xuống nước, rồi quạt tay té nước lên mặt đám bạn. Trông cô bé có vẻ hạnh phúc hơn so với trước rất nhiều.

Erec ước gì nó cũng thấy vui vẻ được như vậy. “Mình đang bị cái cảm giác u uất dễ sợ của Thực Thể đè nặng, y như hồi mình mới tới đây lần đầu ấy. Hy vọng nó sẽ sớm tan đi.” Erec thò chân khuấy nước. “Ở đây cậu có thích không?”

“Thích lắm.” Bethany vung tay, té nước lên đầu cả đám. “Nhìn tớ này. Tớ đang bơi, đang đùa dưới nước chứ không phải đang làm nô lệ cho cái lão Earl Evirly và quần quật ngày đêm ở cái quầy báo ngớ ngẩn của lão đâu nhé.” Cô bé nhắm mắt lại, miệng mở một nụ cười to hết cỡ. “Giờ tớ đã có mọi thứ mà trước đây tớ chưa từng có. Vua Piter cho tớ cả một dãy phòng ở khu cánh tây, thậm chí còn xây cho tớ hẳn một tòa lâu đài nhỏ ngay sát tòa lâu đài này. Mấy chị hầu phòng mua sắm quần áo và sách vở cho tớ. Họ pha sô-cô-la nóng cho tớ lúc nửa đêm nếu tớ muốn. Tớ còn có một bồn tắm nước nóng riêng với nhiều loại bọt tạo mùi khác nhau mỗi ngày. Và tớ lại có cả cái điều khiển từ xa thần kỳ nhất của cửa hàng Medea nữa cơ. Trong phòng tớ cũng có hẳn một đường hầm thông với một thư viện đặc biệt, đầy ắp... những cuốn sách toán khó nhất trên đời tớ chưa từng thấy!” Bethany nháy tung tung và ré lên.

Oscar đảo mắt, còn Jack thì phá lên cười.

“Chẳng trách mà cậu hạnh phúc thế,” Erec nói. Bethany vốn siêu toán kinh khủng. “Cậu có thiếu thứ gì nữa đâu.”

Bethany xua tay, “Miễn có vua Piter thì dù chẳng có gì tớ cũng hạnh phúc. Tớ biết Đức vua không phải là cha ruột tớ, nhưng Người đối với tớ cũng chẳng khác gì cha thế. Ừ thì những thứ tớ có đúng là tuyệt rồi, nhưng nếu có ai đó vẫn còn muốn cho tớ thứ gì đó thì còn tuyệt hơn nhiều. Đức vua nói Người coi tớ như con gái của Người.” Cô bé cười rang rỡ, rồi bỗng nghiêm sắc mặt, “Ấy biết không, vua Piter đã khám phá ra vài điều về tớ rồi đấy. Cũng như ấy, tớ sinh ra ở Thần Quốc, Erec ạ. Bố mẹ tớ là hai ông bà Tre và Ruth Cleary. Mẹ tớ, bà Ruth Cleary, là cựu Cố vấn Tiên tri của vua Piter. Bố mẹ tớ đều bị giết vào cái đêm mà hoàng hậu Hesti và ba người con sinh ba của bà bị chết. Và tớ có một người anh trai tên là Pi. Anh ấy là cầu thủ của đội tuyển bóng bật Thiên Đường Thần Quốc.” Erec há hốc miệng kinh ngạc. Bóng bật là môn thể thao mà nó vốn ưa thích. Nó có nhớ Pi Cleary và anh ta chơi rất xuất sắc. “Tớ vẫn chưa gặp lại anh ấy nhưng chắc chắn sẽ gặp khi đội tuyển trở về thành phố.”

“Chà, mình chẳng biết phải nói thế nào nữa,” Erec ngừng một chút, suy nghĩ về những điều Bethany vừa nói. “Chuyện của cha mẹ cậu thật khủng khiếp. Thế giờ cậu đã ổn chưa?”

Bethany gật đầu, “Ngay từ nhỏ tớ đã biết là tớ không còn cha mẹ. Nhưng ít ra bây giờ tớ cũng đã biết họ là ai. Xem ra họ rất tuyệt vời. Và giờ tớ cũng biết do đâu mà tớ lại mê tính toán đến thế. Mẹ tớ cực siêu nhá. Chắc nhờ thế mà mẹ tớ mới là một nhà tiên tri giỏi. Vua Piter bảo tớ cũng giỏi toán như thế, cho nên tớ đã có một gia sư rất đặc biệt.”

Jack trông có vẻ dăm chiêu, “Không biết cậu có bà con gì với bà tiên tri lừng lẫy Bea Cleary không nhỉ. Bà ấy là người đã tiên đoán rằng ba anh em Piter, Posey, và Pluto sẽ chào đời và có số làm vua ở các vương quốc của dân Lắm Phép đấy.”

Oscar đảo mắt, “Ờ, bà ấy đã đưa ra lời tiên đoán vào ngày 13 tháng Ba năm 1510. Đây đã được học trong giờ Sử đấy.”

Jack cười toe, “Cleary không phải là một cái họ phổ biến, và bà ấy cũng là một nhà tiên tri đại tài. Mình cá là bà ấy thuộc dòng họ nhà cậu! Chính bà ấy đã tặng hòn đá Lia Lơ Đỉnh cho Thần Quốc - cái hòn đá đã hét lên rằng Erec là người xứng đáng đăng quang ấy. Với cả bà còn bảo cho mọi người biết rằng những chiếc vương trượng sẽ tự bay tới chỗ các vua và nữ hoàng tương lai. Và khi vua Piter, Posey, và Pluto chào đời vào ngày 11 tháng Tư năm 1510, mọi chuyện đều xảy ra y như lời bà tiên đoán. Cho nên mọi người đều biết rằng cả ba đúng là những người trị vì đất nước.”

Erec lấy làm mừng khi thấy Bethany đã sáng tỏ được nhiều điều về quá khứ của cô bé và ước gì nó cũng biết về cha mẹ mình, dù chỉ bằng một nửa thế thôi cũng được.

Như thể đọc được suy nghĩ của Erec, Jack nói, “Cậu đã tìm được cha cậu chưa, Erec?”

Erec lắc đầu. Từ bấy đến nay nó vẫn ghét cha nó và chả biết mình có muốn tìm được ông không. “Chắc cha mình cũng chỉ ở đâu đó trong vương quốc của dân Lắm Phép thôi. Ông ấy có thể tìm mình nếu ông ấy muốn. Ký ức duy nhất của mình về cha là cơn ác mộng cứ tái đi tái lại từ lúc ông ấy bỏ rơi mình trên phố. Ông chủ của cha mình thấy mình bị vút trong bụi cây liền chửi cha mình là thằng ngu. Ông chủ của cha mình nói, ‘Đứa trẻ này sẽ rất có ích cho mà xem.’ Nghe mà ấm lòng.”

Dù ông Thiên Long đã từng nói cho Erec biết rằng cha nó là một người tử tế và hào hiệp, rằng cha nó đã để dành con mắt rồng cho nó, nhưng điều đó cũng chẳng gỡ gạc được gì. Erec cố gắng nghĩ tới chuyện gì dễ chịu hơn và chợt nhớ đến con chó của mình. “Thế Nhóc Sói đâu rồi?”

Bethany vỗ tay cái đập, “Giờ nó đã có hẳn phòng riêng trong lâu đài rồi, đầy ắp đồ chơi luôn, lại có cả nhà trong vườn nữa cơ.” Rồi cô bé hạ giọng, “Cái nhà đó có đệm bông và khóa bên ngoài. Chị hầu phòng sẽ dẫn Nhóc Sói ra đó trước ngày trăng tròn.” Bỗng Bethany nhảy ùm xuống hồ nước rồi lại nhanh chóng trồi lên, nước nhỏ xuống rùng rùng từ lông mày và mũi. “Thậm chí nó còn có cả gia sư nữa kìa, cô Frinley. Cô ấy bảo Nhóc Sói là một chú chó cực thông minh. Không chừng cô ấy sẽ dạy cho nó nói được cũng nên.”

Erec cũng nhào xuống hồ, làm nước văng tung tóe. Một mặt nó mừng cho Nhóc Sói, nhưng mặt khác, chính nó mới là người quyết định những chuyện này chứ? Nó mới là người dạy dỗ Nhóc Sói và dựng nhà cho con chó của nó chứ? “Này, giờ mình đã quay lại nên cứ để nó ở chung với mình thôi.”

Bethany cau mày, rồi nhún vai, “OK, nhưng có khi nó chẳng muốn vậy đâu. Tất cả đồ đạc của nó đều đã chuyển đến đó rồi.”

Erec lặn xuống nước, những cái bong bóng mà nó tạo ra nổi ùng ục lên mặt nước.

Cảm giác nặng nề và u uất từ Thực Thể tỏa ra vẫn đè nặng lên Erec, nhưng đã dần dịu đi. Erec nhòm vào cái túi đựng những đồng xu bằng vàng, bạc và đồng mà Bethany đã giữ hộ nó. Erec chỉ muốn đem ngay số tiền này tới cho mẹ. Mẹ nó đang cần tiền.

Erec gặp Bethany trong phòng ăn tối phía cánh tây. Ánh sáng tỏa ra từ chiếc đèn chùm pha lê, chiếu lấp lánh lên những quả cầu thủy tinh lộng lẫy trên bàn.

Bethany cười khúc khích, “Này, lát nữa tụi mình đi khám phá những hầm rượu của lâu đài đi. Chúng đã được niêm kín mười năm nay kể từ hồi tòa lâu đài bị nghiêng đổ. Tớ nghe nói ở dưới đó âm u ma quái lắm.” Cô bé ngồi xuống. “Thế mẹ ấy có khỏe không? Giờ ở trên Thượng Địa mẹ ấy sẽ được an toàn chứ?”

Erec cũng hy vọng là thế. “Mẹ nói mẹ sẽ ổn. Lúc cho mình về, vua Piter có bảo mình cầm phần về cho mẹ vẽ một cái vòng quanh căn nhà mà mẹ con mình ở. Nghe nói nếu làm thế thì mẹ mình sẽ không bị phát hiện.”

Đường phần rất nhạt, và ở những chỗ bà June vẽ đề lên cỏ, Erec chẳng nhìn thấy gì cả. Nó hy vọng việc này có tác dụng. Nếu vua Pluto hoặc Baskania lại bắt được mẹ nó một lần nữa thì nó không chắc có cứu mẹ được hay không.

Một người đàn ông mặc sơ mi trắng cổ cao, thắt cà-vạt màu đen, áo chèn trong màu xám và khoác áo đuôi tôm dài màu đen bước vào phòng. Ông ấy mang găng tay trắng, bê một chiếc khay đầy rau sống đặt lên bàn và cúi gập mình, “Kính thưa quý cô, quý cậu.”

“Ông ta nói cái quái gì vậy?” Erec thì thảo với Bethany.

“Đó là ông Jam,” Bethany trả lời. “Ông ta gọi tớ là quý cô.”

Người đàn ông đứng thẳng lên. Mái tóc đen ép mượt trên đầu, rẽ một bên, với những lọn tóc hơi xoắn ôm gọn sau gáy. Đôi mắt xanh xám long lanh nổi bật trên khuôn mặt điềm tĩnh. Ông ấy nói giọng Anh, “Thưa quý cậu, tôi tên là Jam Crinklecut. Tôi là quản gia lâu đài này, phụ trách đội ngũ gia nhân ở khu cánh tây. Tôi rất vinh hạnh được phục vụ quý cô và quý cậu. Nếu cần bất cứ điều gì, xin cứ gọi điện cho tôi từ phòng cậu.” Ông Jam lại cúi gập người.

Vua Piter, vua xứ Thần Quốc, bước vào. Mái tóc trắng của ngài bông bênh thanh nhã sau gáy trong lúc ngài quan sát căn phòng với ánh mắt đầy sức sống. Thật tuyệt khi được thấy nhà vua trở lại bình thường và minh mẫn thay vì suy sụp và u u mê mê như mười năm liền trước khi Erec cứu ngài cùng với cây vương trượng của ngài. Trông vua Piter không còn già hơn người em gái, nữ hoàng Posey xứ Hải Quốc, hay em trai, vua Pluto xứ Diêm Quốc, cả năm mươi tuổi nữa. Thật khó tin rằng ba người họ đã trị vì đến bốn trăm tám mươi lăm năm, và vẫn sống nhờ vào năng lực của những cây vương trượng.

Erec, Jack và Oscar đứng dậy, còn Bethany thì đẩy ghế ra sau, chạy tới bên nhà vua và quàng tay quanh người ngài. Trong lúc vuốt tóc Bethany, nhà vua đưa mắt nhìn sang Erec và vẫy nó lại gần. Erec tiến lại gần nhà vua hơn, chẳng biết phải làm gì. Vua Piter cốc nhẹ lên đầu Erec một cái rồi ôm chầm lấy cả nó lẫn Bethany. Erec siết nhẹ đáp trả, cảm thấy rất lạ vì đã ôm nhà vua thay vì cúi rạp người để chào ngài.

Bethany ném cho Erec một cái nhìn kỳ cục lúc hai đứa ngồi xuống.

“Ơ, cháu có thể xin chữ ký của Ngài được không ạ?” giọng Oscar run run.

Nhà vua bật ra một tiếng cười nhẹ. Ngài liền gõ ngón tay xuống bàn hai lần. Gõ lần đầu thì một cây bút hiện ra, và lần tiếp theo là một tờ giấy. Nhà vua ký tên và mỉm cười trao tờ giấy cho Oscar.

Oscar nhìn chăm chăm vào chữ ký của nhà vua một cách nghiêm trang, “Cháu sẽ giữ mãi tờ giấy này ạ.”

“Erec à,” cặp mắt của vua Piter rực sáng, “ta rất mừng khi thấy con quay lại đây. Ta sẽ báo cho Văn phòng Viên chức Chính phủ biết.” Gương mặt nhà vua trở nên cau kính và bắt đầu hắng giọng, “Chắc họ sẽ liên lạc ngay với con về kỳ sát hạch đầu tiên thôi.”

Người hầu kéo vào phòng với những đĩa bánh ham-bơ-gơ, bánh phô mai nướng, pizza, thức tráng miệng, cùng với những món đặc sản tốt cho sức khỏe hơn nhưng trông cũng rất “đạm bạc” của Thần Quốc. Đĩa của nhà vua đầy ắp một thứ bột đặc sệt màu xanh lục.

“Ta vẫn còn nhớ cuộc sát hạch đầu tiên của ta,” vua Piter khẽ cười. “Cách đây cũng bốn trăm

chín mươi một năm rồi. Bọn ta phải cứu một con rồng đang phát điên lên vì bị bệnh. Pluto, Posey và ta đã nghiên cứu cách cứu nó, tất nhiên là với sự giúp đỡ của các gia sư. Bọn ta chế ra một thứ thuốc và quăng một cái lưới to dùng lên người nó lúc nó đang ngủ - nói cho các con biết, không dễ đâu nhé. Tất nhiên là con rồng ấy tỉnh dậy ngay. Pluto đánh lạc hướng nó để ta có thể chạy tọt ra phía sau và tiêm thuốc vào người nó. Posey thì có một cái bình phun để hạ gục nó nếu cần. Bọn ta cứ tưởng là đã phủ lưới kín thân nó rồi, nhưng lúc nó quẫy đuôi một cái thì ta bay vèo vèo, còn bình xịt của Posey thì văng ngay vào bụi rậm.” Nhà vua lắc đầu. “Hồi đó bọn ta chỉ mới chín tuổi. Còn sống được đã là một kỳ tích. Pluto bỏ chạy. May sao nó vấp phải một con rắn to dùng, kêu thét ầm ĩ rồi nhảy chơi chơi đến nỗi con rồng phải ngừng lại để nhìn nó. Rồi Pluto ngã ụp mặt xuống bùn. Ta nghĩ tiếng động mà nó gây ra lúc nhồm dậy đã khiến cho cả con rồng cũng phải chết khiếp. Pluto đã cứu bọn ta theo cái cách tức cười thế đấy, mặc dù nó cứ khẳng khẳng là chả có gì buồn cười cả. Ông Thiện Long thậm chí còn không hay biết gì lúc ta tiêm thuốc vào người ổng.”

Lông mày Erec dựng ngược lên, “Ngài mới bảo là ông Thiện Long ấy ạ?”

Vua Piter nháy mắt, “Ừm. Chính là con rồng đã tặng cho con một con mắt đó. Là lắm phải không? Đó chính là điều kỳ lạ về cái Giếng của Al. Nước của cái giếng ấy là do một con suối ngầm cung cấp, con suối ấy lại bắt nguồn từ nơi mà ba vị Thần Mệnh đã tắm, vì thế nên thường xảy ra những chuyện ngẫu nhiên rất thú vị.”

Bethany có vẻ rối mù, ‘Giếng của Al’ là gì ạ?”

Vua Piter nheo nheo mắt, “Giếng của Al và Giếng của Ed là hai nơi duy nhất để lấy được nước từ các vị Thần Mệnh. Giếng của Ed cho phép nhìn thấy tương lai, nhưng được canh phòng cẩn mật ở một nơi gọi là Rìa Trái Đất, chỗ các vị Thần Mệnh sống. Giếng của Al là nơi con sẽ trải qua các cuộc sát hạch để trở thành vua. Ta nghe nói họ bày ra những cuộc thi mới ở đó.” Ánh mắt nhà vua lấp lánh. “Con sẽ nhận thấy rằng những điều con phải làm là gắn liền với con người con, thuộc về số phận con.” Rồi ngài lắc đầu, “Thực sự, đó là một kỳ tích.”

Oscar cau mày, “Rosco, gia sư của cháu cũng có thể tiên đoán tương lai được đấy ạ, cháu nghĩ thế... ít nhất là tương lai của cháu.”

Vua Piter nhú mày, “Chỉ có rất ít người thực sự tiên đoán được tương lai, những người có năng khiếu bẩm sinh như Bethany đây một ngày nào đó sẽ trở thành một nhà tiên tri vĩ đại.” Được khen, mặt mày Bethany rạng rỡ hẳn lên. “Những ai cứ khẳng khẳng mình có thể biết trước được tương lai đều rất đáng ngờ. Nhân nói đến đáng ngờ... Erec này, Văn phòng Viên chức Chính phủ sẽ giám sát mười hai kỳ sát hạch của con đây. Hồi trước quy trình này đơn giản hơn nhiều.” Nhà vua chồm về phía trước. “Có thể con sẽ không nhận thấy sự hiện diện của họ, nhưng họ sẽ luôn giám sát con. Phải nhớ là nếu con có gặp rắc rối thì họ sẽ chẳng thèm động tay giúp đỡ đâu.”

Erec cũng chẳng mong gì sẽ được họ giúp đỡ. “Thế con sẽ phải làm gì ạ?”

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra trong các cuộc sát hạch, mà ta thì chẳng có cách nào để chuẩn bị trước cho con cả. Đây không phải là những cuộc thi mà là những cách để giúp cho con mạnh mẽ hơn trên đường trở thành vua. Nước Giếng của Al sẽ cho con biết quá khứ và tương lai của mình, cũng như hướng dẫn cho con những khi cần thiết. Thông thường, ba vị vua tương lai sẽ cùng nhau trải qua các cuộc sát hạch. Tuy nhiên, vì con là người duy nhất được tiên tri cho biết đúng là vị vua kế tiếp nên con có thể mang theo hai người bạn để trợ giúp trong mỗi cuộc sát hạch, nhưng như thế không có nghĩa là hai người đó sẽ cùng con trở thành những người trị vì đất nước.”

Đôi mắt Oscar mở lớn, “Thế nếu có thể tự mình vượt qua các cuộc sát hạch thì cháu có được làm vua không ạ?”

“Không, nhưng ta chắc rằng Erec sẽ cảm ơn sự trợ giúp của cháu. Để là người trị vì đất nước thì cháu phải được một chiếc vương trượng và hòn đá Lia Lor Đỉnh xương tên.”

Erec cau mày, “Cái chuyện con được xem là vị vua đích thực chỉ vì đã thắng các cuộc thi nghe có vẻ ngớ ngẩn quá đi mất.”

Nhà vua cười lặng lẽ, “Con nghĩ mình được chọn làm vua chỉ vì thế thôi sao?” Ngài đặt một cái thìa xuống bàn. “À, ta hiểu được cảm giác đó của con. Bây giờ tốt nhất là con không nên biết lý do thật. Nhưng người ta chỉ vờ đặt ra những cuộc thi đó - chúng chỉ là cái cớ để cho bọn con trai nhà Stain được lên cai trị nhưng cái số của con là làm vua rồi!”

Ý nghĩ này khiến cho Erec thấy đầu óc nó quay mòng mòng. Vua Piter đang nói cái gì vậy kìa? Nó chỉ là một đứa trẻ bình thường thôi mà. À thì, có thể là không bình thường cho lắm. Những đứa trẻ bình thường chả bao giờ bị nhồi vào đầu những thông tin như thế. Erec thấy bụng quặn lại. Nó phát ốm lên vì cái việc người ta cứ úp úp mở mở với nó, mà giờ nhà vua cũng lại làm y như thế. Nó thừa với vua Piter, “Con chẳng quan tâm cái gì là tốt nhất cho con. Con chỉ muốn biết ngay bây giờ là tại sao con lại có số làm vua!” Erec đập tay lên bàn.

Oscar mở to mắt, còn Bethany thì cắn môi. Erec chẳng biết có phải nó đã quá lời không, nhưng nó cóc cần. Cuộc đời nó đã quá đủ bí ẩn rồi, và nó quyết sẽ không chịu đựng thêm nữa.

Nhà vua mỉm cười, “Không bao lâu nữa mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi, ta hứa với con đấy. Con cứ coi như mình trở thành vua là do di truyền đi.”

Erec không tài nào tin nổi, “Những gì ngài muốn nói với con chỉ có vậy thôi sao? Tại sao con lại làm vua do di truyền? Con không chờ được nữa đâu, con muốn biết ngay con là ai.”

“Vấn đề duy nhất là,” nhà vua trả lời, “chuyện này rất nguy hiểm.”

Erec nhìn vua Piter trừng trừng. Nhà vua hắng giọng rồi mỉm cười vẻ xin lỗi. Oscar ngốn pizza nhồm nhoàm, còn Jack lặng lẽ gặm bánh mì.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, rồi cánh cửa bật mở. Phía sau ông Jam Crinklecut ngó ngàng là Danny và Sammy. Mắt hai đứa dán chặt vào Erec vẻ cầu cứu.

“Hai đứa nhóc này cứ khăng khăng đòi gặp cậu ngay,” lão Jam gật đầu với Erec. “Chúng bảo chúng là anh chị của cậu.”

Erec băn khoăn nhìn Danny và Sammy, “Mẹ có biết hai anh chị tới đây không?”

“Biết chứ,” Danny nhún vai. “Mẹ muốn tụi này trông chừng em mà.”

Sammy nói thêm, “Tụi này nhớ em lắm.” Con nhỏ ôm Erec một cái gượng gạo.

Nhà vua ra hiệu cho hai đứa ngồi xuống, “Xin mời dùng bữa luôn một thể nào.” Ngài ra hiệu cho đám người hầu, và họ mang đĩa ra cho những người mới đến.

Sammy chớp mắt nhìn nhà vua, “Bọn cháu là anh chị của Erec, vậy bọn cháu có được giúp nó trong các cuộc sát hạch không ạ?”

Kỳ lạ thật. Erec tự hỏi làm sao mà Sammy lại biết nó có quyền mang theo người trợ giúp. Chắc hai đứa đã nghe lỏm ở ngoài cửa, trước khi bước vào phòng.

“Cái đó thì tùy Erec thôi,” nhà vua đáp.

Tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về phía Erec - nó đang mải ăn miếng bánh thứ ba.

Vua Piter xoa xoa tay, “Anh chị của con có thể ở cạnh phòng con trong khu cánh tây, gần các phòng hoàng gia. Erec này, như ta đã bảo Bethany đấy, nếu con cần bất cứ cái gì thì hãy cho ta biết nhé.”

“Nhưng con đang ở khu cánh nam cơ mà,” Erec nói.

Nhà vua mỉm cười, quay sang Bethany và nhướn một bên mày xám nhạt lên, “Con đã xếp phòng cho Erec rồi à?”

Bethany đỏ mặt, “Gia sư phép thuật của Erec nghĩ bạn ấy nên ở khu cánh nam cho gần thầy ấy.” Cô bé xụ mặt. “Con tưởng khu cánh tây chỉ dành cho hoàng gia...”

Vua Piter cười với Erec, “Con có thể chuyển qua khu cánh tây, và ta cũng chào đón cả anh chị con nữa.”

Bethany mở to mắt, “Con đau bụng quá. Con xin phép.” Cô bé chạy vội về phòng.

Sáng hôm sau Erec chẳng thấy Bethany đâu cả. Nó có linh cảm xấu rằng cô bạn đang giận. Danny và Sammy thì cứ nhằng nhằng bám theo nó chả khác nào vịt con bám theo vịt mẹ. Thậm chí Danny còn theo Erec vào cả phòng tắm, nhìn nó chăm chăm với ánh mắt trống rỗng cho tới khi Erec phải xua thẳng này ra ngoài. Sự im lặng của hai đứa càng khiến cho tình hình kỳ cục hơn. Hồi giờ Danny có bao giờ ngừng nói đâu. Erec cố kiềm chế và chịu đựng. Có thể xứ Thần Quốc này quá xa lạ nên anh chị nó phải mất vài ngày mới quen được.

Erec lên ra khỏi phòng tắm, dùng Cửa Cánh ở khu cánh tây để vào nhà bếp của mẹ nó, đổ một nửa túi tiền xu bằng vàng, bạc và đồng lên bàn. “Mẹ ời, con không biết là Danny và Sammy lại tới Thần Quốc đấy.”

Bà June cắn môi, “Cả nhà đã bàn bạc và thấy có lý. Sau những gì xảy ra ở đây trước khi con đi, xem ra để hai đứa nó trông chừng con là ý hay, nhớ khi có gì.”

“Nhưng anh chị ấy cứ bám theo con suốt. Và giờ cả hai lại còn muốn tham dự cuộc sát hạch cùng con nữa kìa. Con nghĩ Bethany và Jack hay là Oscar thì tốt hơn, vì mấy đứa ấy đã ở đó lâu rồi.”

Bà June thở dài, “Con cứ làm những gì mà con thấy là đúng, Erec à, nhưng phải nhớ là đừng làm anh chị con tổn thương. Gửi e-mail cho mẹ bằng Mạng Phép Thuật nếu gặp chuyện gì rắc rối nghe con.”

Erec trở về phòng của nó ở khu cánh tây và lấy một cái gối che lên mặt. Phải chiến đấu với Balor, Damon và Rock để trở thành vua và được thưởng một chiếc vương trượng mà nó vốn thèm khát đã quá đủ mệt mỏi rồi. Đời sao mà càng lúc càng phức tạp thế này không biết!

Gia sư buổi sáng của Erec, cô Netta Ennui, mang một cặp kính gọng dày rất hợp với mái tóc màu bạch kim. Bằng một thái độ dứt khoát, cô đã bắt được hai đứa sinh đôi phải ngồi sang một bên trong lúc Erec đang làm bài kiểm tra môn Toán, Ngữ văn và Lịch sử. Tất cả các câu hỏi đều hoặc là cực kỳ dễ, hoặc là khó đến nỗi chẳng thể làm được nên Erec hoàn tất chúng rất nhanh.

Lúc một giờ trưa, Erec gặp thầy Peebles ở cổng trước lâu đài. Thầy Peebles bay vèo qua căn phòng, mái tóc giả phất phơ trên đầu như muốn rơi ra luôn. “Gắt vui được gặp em, gắt vui, gắt vui. Và cả anh chị của em nữa. Giờ thì đi mua cho em cái điều khiển từ xa nào.”

Đây là lần đầu tiên Erec đi bộ xuống phố ở Thần Quốc kể từ khi nó quay lại đây. Nó cảm thấy

hồi hộp đến tận ruột. Liệu những người hâm mộ có ùn ùn vây quanh, chụp ảnh và xin chữ ký của nó không nhỉ? Không chừng ông chủ tiệm sẽ nằng nặc tặng cho không nó cái điều khiển từ xa cũng nên.

Tuy nhiên, trên phố chẳng có ai để ý đến nó cả. Erec hắng giọng trước mặt một vị khách qua đường, nhưng dường như người đó chẳng nhận ra nó. Erec cố nuốt nỗi thất vọng vào trong, tự an ủi mình rằng được riêng tư thế này vẫn tốt hơn.

“Em thật may mắn khi có anh chị cùng ở đây đây,” thầy Peebles the thé. Mái tóc giả của thầy đã bay đâu mất, và gió thổi mấy lọn tóc lơ thơ lòa xòa trên cái đầu nhẵn bóng của thầy. “Gia đình là điều tối quan trọng. Thầy hy vọng là em sẽ cho họ cùng tham gia kỳ sát hạch.”

Thầy Peebles dẫn cả bọn vào một cửa hàng có tên là Tricksters ở ven khu chợ. Tường, trần nhà và các giá kệ trong đó đều tuyền một màu đen, ánh đèn sáng choang khiến đồ đạc và những người trong tiệm phát sáng như đám ma trời. Thầy Peebles tiến tới gần một con ma bạc đang đứng nhìn chằm chằm từ phía sau quầy. “Bà có cái điều khiển từ xa nào đặc biệt cho chàng chai chẻ cao quý này không, bà Circe?”

“Ồ có chứ, ông Peebles,” giọng nói của bà chủ tiệm trơn tuột như thể đang có một con ốc sên trượt trên làn hơi lạnh lẽo của bà ta. Bà ta với xuống gầm bàn và lôi ra một cái hộp kim loại có những cái nút đen và đặt lên quầy. “Cái này sẽ vừa ý ông cho mà xem. Tất nhiên là hơi bị đắt đấy. Năm đồng tiền vàng.”

Khi nhìn qua người con ma bạc, Erec thấy mấy con sâu đang ngo ngoài trong một cái lọ đằng sau bà ta. Nó thấy kinh khủng đến nỗi chẳng buồn nghĩ tới giá tiền nữa. Nó đếm lấy năm đồng tiền vàng trong túi và đặt vào bàn tay bạc đang duỗi dài ra của bà ma, rồi vội chộp ngay lấy chiếc điều khiển từ xa.

“Cẩn thận đấy, Egec,” thầy Peebles kêu lên khinh khật. “Chừng nào được hướng dẫn cẩn thận thì em mới sử dụng cái này được.” Ông thầy lại khụt khịt lớn hơn và giật cái điều khiển từ xa khỏi tay Erec rồi dẫn đường cho cả đám ra khỏi cửa hàng. “Đây là một cái điều khiển từ xa rất mạnh.”

Trên đường trở về lâu đài, thầy Peebles dẫn cả bọn đi ngang qua Liên đoàn Lao động, chính là cái tòa nhà mà Văn phòng Viên chức Chính phủ đóng ở đó. Những người biểu tình nằm uể oải trên cỏ, vẫy vẫy những tấm băng-rôn và uống rượu Con Lừa Biết Bay cùng loại bia Vết Sên Trên Địa Ý. Một phụ nữ có mái tóc đỏ dài tới gối đi vòng vòng với khay đồ ăn vặt trên tay.

Erec nín thở khi bắt gặp tên mình trên một tấm băng-rôn. Ờ, không phải một, mà là trên vô số tấm băng-rôn. Một tấm có vẽ hình một chiếc vương miện đề là, “Đừng nghe theo mưu đồ bất lương của E.R.” Những tấm khác viết, “Erec Rex THẬT đã CHẾT,” và “Đừng sợ Erec Rex - mảnh lối ma thuật của nó chẳng lờ được ai đâu!” Mấy tấm khác thì viết, “Balor, Damon và Rock: Ba người thắng cuộc TRUNG THỰC”, “Chơi đẹp”, và “ÂM MƯU: Đừng để lão vua già và thằng nhóc đó kiểm soát BẠN!”

Erec bỗng chùng xuống. Những người kia muốn nói gì vậy? Một phụ nữ trẻ gầy nhom có mái tóc vàng cắt ngắn và cặp mắt xanh lục như yêu tinh nháy chồm chồm qua bãi cỏ và giúi những tờ giấy vào tay cả đám. Trên đó ghi, “Sự dối trá E.R: Huyền Thoại Giúp Cho Lão Vua Già Thao Túng Quyền Lực.”

Erec thấy mình sắp bệnh đến nơi. “Sao cô lại nghĩ Erec Rex là kẻ bất lương?” nó hỏi yếu ớt.

Người phụ nữ tóc vàng nọ không hề nhận ra nó. Cô ta cười phá lên trước câu hỏi ấy. “Vây là cậu không có mặt trong đêm đăng quang rồi. Một số người đã được chứng kiến tận mắt. Ngay khi những người thắng cuộc sắp sửa được đội vương miện thì có một tay phù thủy nào đó trông y hệt một đứa con nít đã làm bất động cả căn phòng đông nghịt người và làm cho chiếc vương

trương với vương miện bay về phía nó. Sau đó nó làm như mình đã cứu được nhà vua thoát khỏi tình trạng mê muội.

“Đầu tiên người ta tưởng chính thằng nhỏ đó đã thôi miên vua Piter, và khi đã sẵn sàng khẳng định quyền lực rồi thì nó lại làm cho nhà vua tỉnh lại.” Cô ta cười nhếch mép khinh bỉ cái kẻ bất lương đang lừa bịp mọi người. “Nhưng vua Piter lại hoàn toàn ủng hộ cái trò lừa đảo này. Xem ra bọn chúng cũng cùng một giuộc với nhau cả thôi, làm thế để lão vua già ấy có thể kiểm soát được việc sẽ trao vương miện cho ai. Chướng tai gai mắt không chịu được! Thằng Erec giả mạo đó còn phá hỏng cái điều khiển từ xa của cậu Balor tội nghiệp trong một cuộc thi nữa kìa.”

Erec chỉ còn biết trân trân nhìn người phụ nữ đó một cách vô hồn. Mọi chuyện đâu phải như vậy. Cô ta nhún vai và tiếp tục đi “rao” những thông tin của mình. Toàn là những thông tin sai bét sai be. Erec đã cứu nguy cho vương quốc này cơ mà. Người ta phải biết ơn nó chứ. Thế còn cái thư trong vỏ ốc của một người hâm mộ bí ẩn nào đó thì sao? Buổi “lễ tôn vinh long trọng” mà cô bé đó đã nói là cái gì? Hay là cô bé đó chả hay biết chuyện gì đang xảy ra?

Erec run rẩy, chẳng thốt được lời nào. Thầy Peebles cúi đầu xuống. “Dù sao thì thầy vẫn thấy vinh dự khi được dạy dỗ em, Egec ạ,” thầy nói.

Erec lùi lại, quay đi rồi bỏ chạy. Nó phải thoát khỏi đây ngay. Sao mọi chuyện lại hỏng bét thế này cơ chứ?

CHƯƠNG BỐN

Erida



Erec chạy vào sân lâu đài, băng qua mấy cái vòi phun nước, khu vườn và mê cung, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Nó mơ hồ nhận thấy Danny và Sammy đang đuổi theo, nhưng nó đã “cắt đuôi” hai đứa này trong rừng. Tiếng giày nện nhịp nhàng và hơi thở gấp giúp Erec vượt lên khỏi cơn giận và làm đầu óc nó tỉnh táo hơn. Khi cơn đau ở chân và phổi đã nhói lên đủ để làm nguôi bớt cơn giận, nó bèn ngồi xuống bên một dòng suối nhỏ. Vẫn còn bức tức, nó ném cành cây và mấy hòn đá xuống nước và nhìn nước văng tóe lên.

Thật bất công! Thì cứ cho cái chuyện mơ tưởng có người hâm mộ là điên rồ đi, nhưng còn chuyện này là sao? Ai cũng nghĩ nó là một thằng lừa đảo, còn Balor, Damon Stain và Rock Rayson mới là người tốt. Sao lại thế cơ chứ? Bethany có biết chuyện này không? Sáng nay Erec chẳng thấy tăm hơi cô bạn đâu cả. Chắc Bethany tránh mặt nó, mà không chừng cô bé còn ghét nó cũng nên.

Đầu Erec ướt nhẹp lúc nó thơ thẩn quay về lâu đài. Trong cơn mù mịt, nó vấp phải một que củi và ngã bập ngực xuống đất. Có tiếng cười như tiếng chim gõ kiến vang lên sau lưng Erec. Nó quay lại và thấy khuôn mặt một người đàn ông từ trong bụi rậm lộ ra. “Cái que” đang từ từ co lại, giờ mới rõ ra chính là cái chân khăng khiu của ông ta. Qua bụi rậm, Erec chỉ thấy được đôi mắt đen, cái mũi khoằm, và cặp môi đỏ của ông ta, khiến cho ông ta trông như có mái tóc và hàm râu bằng bụi cây xanh. Bụng ông ta phát ra một tiếng động kỳ dị, và Erec nhận thấy đó chính là tiếng cười.

Erec tự hỏi sao cái ông này lại hợp với bụi cây đến thế. “Cháu xin lỗi vì đã dẫm vào chân ông. Ông có sao không ạ?”

Cuối cùng ông ta cũng chịu nín cười, “Đang buồn hả, Erec Rex?”

Erec giật mình. Sao ông ta lại biết tên nó? Nó cũng chả biết ông ta có nghĩ nó là thằng bất lương không. “Ai cũng nghĩ cháu đã sắp đặt lễ đăng quang... và thậm chí còn sắp đặt cả chuyện về hòn đá Lia Lor Đỉnh với cả chiếc vương trượng nữa.”

Người đàn ông cười dữ dội đến ngạt cả thở, ông ta vỗ bồm bộp vào người, “Ai mà biết cậu có làm thế không, Erec Rex. Biết đâu đấy.”

Ngao ngán, Erec loạng choạng đứng lên và bước đi, lấy mu bàn tay chùi mắt. Cuối cùng thì cũng chẳng có ai hiểu nó, kể cả cái ông lập dị ngủ trong bụi cây này.

Vừa vào tới khu vườn thì Erec gặp Bethany và gia sư phép thuật của cô bé - một phụ nữ trẻ với mái tóc màu nâu sáng. Vừa trông thấy nó, Bethany lập tức lao vọt tới và vẩy tay điên cuồng, mái tóc đen dài bay bay trong gió. Erec vẫn cứ đi, phớt lờ cô bạn, nhìn chăm chăm xuống bãi

cỏ.

“Này, từ từ đã nào! Ấy không giận tớ đấy chứ?”

Erec quay lại, “Giận cậu? Mình tưởng cậu không muốn người ta thấy cậu đi với mình nữa chứ.”

Bethany cười phá lên, “Không phải đâu, đồ hâm! Bộ tớ không muốn đi với ấy chỉ vì tối qua tớ là đũa ích kỷ ngu ngốc và vì tớ đã xếp ấy ở khu cánh nam á? Nếu biết vua Piter không cho ấy ở cánh tây thì đáng ra tớ phải hỏi xin cho ấy mới phải.” Đôi má rúm nắng của cô bé ửng lên. “Tớ đã suy nghĩ về chuyện đó mãi, có lẽ vì tớ chỉ muốn vua Piter là của mỗi mình tớ thôi. Nhưng giờ tớ thông rồi. Ý tớ muốn nói là ai lại giữ cha mình chằm chặp như thế bao giờ, phải để Người biết bạn bè của tớ mới phải chứ. Với cả, việc ngủ ở đâu đâu có khiến người ta trở thành người cùng gia đình, đúng không nào?”

Erec thấy nhẹ cả lòng. Nó kể cho Bethany về những chuyện đã xảy ra, “Bữa nay mình có đi ngang qua chỗ Liên đoàn Lao động. Ở đó người ta đang biểu tình với những tấm băng-rôn nói những điều rất kinh khủng về mình, kiểu như Erec thật đã chết và mình là một thằng lừa đảo.”

Mặt Bethany méo xeo, “Ừ! Chưa hết đâu, họ còn nghĩ vua Piter đã bị mua chuộc nữa cơ. Thật đáng khinh!”

“Chứ cậu cho rằng việc họ nghĩ xấu về vua Piter còn tệ hơn là nghĩ xấu về mình sao?”

“Tất nhiên rồi! Vua Piter là vua của bọn họ cơ mà. Họ cần phải tin vào Người chứ.” Cô bé ngừng nói, rồi lại tự đánh chính, “À, tớ nghĩ là vẫn còn nhiều người tin ở vua Piter. Nhưng Thanatos Baskania đã làm cho mọi thứ rối tung cả lên.”

Erec rung mình nhớ tới mấy con mắt mọc lổ chỗ trên người Baskania. Ý nghĩ phải gạt lại hấn khiến cho hai hàm răng Erec nghiến chặt lại. “Hấn đã làm gì?”

Bethany lắc đầu đáp, “Cũng có nhiều người thích Baskania. Hấn là người sáng lập ra các vương quốc của dân Lắm Phép. Mọi thần dân đều nghĩ rằng hấn đã cứu Thần Quốc khi vua Piter bị ếm bùa và lơ là mọi chuyện. Hấn bảo với mọi người là Balor, Damon và Rock đã chiến thắng cuộc tranh tài, nên chỉ có bọn nó mới được bước vào mười hai cuộc sát hạch để trở thành vua thôi. Tất nhiên vua Piter ủng hộ ấy, nhưng Văn phòng Viên chức Chính phủ lại chịu ảnh hưởng của Baskania. Tổng thống Mục Lắm Lem đã thông qua một đạo luật khẩn cấp để cả ấy lẫn nhóm của thằng Balor cùng được tham gia các cuộc sát hạch.”

Một quả bóng màu hồng bỗng hiện ra trong đám bụi đất ngay dưới chân Erec. Quả bóng ấy cứ phình lên từ mặt đất như một cái bong bóng kẹo cao su. Một cái vỏ vằn vện màu tím rất ngộ nghĩnh, có điểm thêm hình trái tim và một bông hoa màu đỏ. Một cặp râu ve vẩy ở một đầu.

“Con ốc sên này trông kỳ cục ghê!” Bethany cúi xuống nhìn kỹ hơn. “Xem này, trên mình nó có tên của ấy đấy.”

Con ốc sên bò lên chân Erec, đôi mắt hấp háy hướng lên nhìn Erec chờ đợi. Erec nhặt nó lên. Có một tờ giấy màu hồng bên dưới vỏ ốc. Khi Erec kéo tờ giấy đó ra, con ốc lập tức rút đầu vào và cái vỏ bẹp lại.

Bethany há hốc, mặt mày tái xanh, “Ấy làm gì con vật tội nghiệp đó vậy?”

“Chỉ là một lá thư thôi mà. Mình đã từng nhận được thư một lần theo kiểu này rồi.” Erec ngần ngừ trước khi mở thư ra. Nó thắc mắc không biết có phải là lá thư của người hâm mộ bí ẩn kia không. Chắc thế, vì đều dùng một loại giấy giống nhau mà. Tim Erec đập thình thịch còn bao tử thì co thắt lại, nhưng nó không chắc đó có phải là vì nó nhận được thư của một cô bé đang phải lòng nó, hay là vì cô nàng đã bịa nó chuyện mọi người ở đây nghĩ gì về nó. Biết đâu đây chỉ là

một trò chơi khăm hèn hạ và chả có người hâm mộ bí ẩn nào cả. Erec cầm chặt bức thư và nhét cái vỏ ốc sên vào túi áo.

“Thư nói gì thế?” Bethany nhón chân lên, mắt sáng rỡ.

Erec nhún vai và dăm dăm nhìn bức thư như thể nó chẳng biết phải mở lá thư ấy ra bằng cách nào.

“Mở ra đi!” Bethany nhẹ nhàng giở tờ giấy màu hồng, thoảng mùi nước hoa ra và đọc.

Erec yêu quý,

Mình không thể nói cho bạn hiểu được là mình vui đến mức nào vì bạn đã viết thư lại cho mình. Mình chẳng bao giờ dám nghĩ là bạn lại có thời gian hồi âm, vì mình chắc rằng những người hâm mộ sẽ bao quanh bạn không ngớt. Nhưng mình sẽ cất giữ bức thư của bạn suốt đời. Bạn nói chuyện cũng thật đáng yêu, hết như ảnh của bạn vậy! Biết đâu có ngày mình sẽ được gặp bạn, nếu như mình may mắn. Nhưng, từ giờ cho tới lúc đó, bạn sẽ luôn có trong những giấc mơ của mình.

Yêu mến bạn,

NHMBA của bạn

Bethany sầm mặt và nhìn Erec chăm chăm, “Ấy có bạn gái hả?” Cô bé giúi bức thư trả lại Erec nhưng Erec đã đút tay vào túi. Bối rối, cô bé cố gượng cười, “Tốt thôi, Erec. Tớ mừng cho ấy. Thế chừng nào tớ được gặp cô nàng của ấy đây?”

“Bethany, đến tớ còn chưa gặp được bạn ấy nữa là.”

“Chỉ là chưa thôi,” Bethany gay gắt.

“Nhưng đó có phải bạn gái mình đâu.” Erec chớp lấy bức thư, vo lại và ném ngay vào một lùm hoa tím. Những bông hoa cụp lại và ngả nghiêng tránh cục giấy đỏ.

“Sao ấy lại giấu tớ chuyện này chứ?” Bethany di di chân xuống đất. “Rõ ràng ấy đã thư từ qua lại và còn gửi cả ảnh nữa. Ấy là Erec yêu quý của nhỏ đó, đúng chưa? Thế thì hẳn nhỏ đó phải là gì gì... của ấy đấy... là cái quái gì như trong mấy chữ viết tắt ấy!”

Erec cười ngó ngẩn, “NHMBA tức là người hâm mộ bí ẩn. Nhưng sự thật không phải vậy đâu. Toàn bộ chuyện này là giả hết. Chỉ là một ý tưởng đùa cợt ngu ngốc của ai đó thôi. Nhìn đi - người hâm mộ mình đâu cả rồi? Và mình chưa hề gửi ảnh cho ai hết. Cái thư này chắc chắn là của một trong số hàng triệu người đang ghét mình ở đây thôi.” Erec chỉ tay vào lùm hoa tím đang ngả nghiêng như thể chúng sợ cái thư mà Erec vừa ném vào. “Nhìn xem, không chừng cái thư ấy có độc cũng nên.”

Một nụ cười nở toét trên khuôn mặt Bethany, “Thì đó là loài violet ‘bến lén’ mà.” Cô bé rắc một nắm bụi vào cụm hoa tím đang nở bung khiến chúng co lại và run rẩy. “Ấy nên viết thư trả lời đi. Tìm hiểu xem ai đã viết lá thư này và bọn mình sẽ cùng ‘chơi lại’. Không ai quấy rối Erec Rex mà thoát tội được đâu!”

Erec cười. Ai thèm quan tâm chuyện người ta có xem nó là một thằng bịp bợm vĩ đại hay không chứ? Chỉ cần Bethany, Jack, Oscar, vua Piter và thậm chí cả thầy Peebles biết sự thật là được rồi.

“Giờ tớ học xong với gia sư rồi,” Bethany nói. “Bọn mình vào nhà và viết thư trả lời NHM của ấy đi.”

NHMBA yêu mến,

Mình cũng rất mừng là bạn đã viết thư lại cho mình! Bạn có vẻ là một cô gái rất dễ mến. Mình nghĩ vì tui mình viết thư qua lại cho nhau thế này thì bạn nên cho mình biết tên của bạn. Bạn đã biết tên mình rồi còn gì! Còn nữa, mình rất muốn gặp bạn. Tui mình thu xếp thời gian và địa điểm gặp nhau đi.

Erec

“Ấy nên viết là ‘Mến, Erec.’ Cô nàng sẽ tưởng là ấy đã ‘cắn câu’ rồi,” Bethany cười khúc khích.

“Thôi đi. Mà này, khi mình đi gặp NHM, bất kể đó là ai, cậu phải bắt thần xuất hiện rồi dùng điều khiển từ xa làm đông cứng nó lại. Mà có khi tới lúc đó mình cũng đã học được cách sử dụng cái điều khiển từ xa của mình rồi ấy chứ.”

Bethany thấy sốc, “Tớ không làm thế được đâu. Điều khiển từ xa không phải là thứ để trả thù hay làm hại người khác.”

Erec khoanh tay lại, “Thế à, nếu vậy thì chúng có ích gì đâu?”

Bethany cười, “Cô giáo tớ bảo tớ nên nghiên cứu phép thuật để hiểu biết và giúp đỡ người khác. Ấy không nên sử dụng phép thuật vì những lý do cá nhân.”

“Chẳng phải ai cũng nghĩ thế đâu,” Erec cảm thấy hai tai đang đỏ bừng khi nhớ lại lúc Balor Stain treo ngược nó lên. Nó tự hỏi không biết thầy Peebles có chịu dạy nó sử dụng cái điều khiển từ xa cho mục đích của riêng nó không.

“Tớ nghĩ tui mình sẽ phơi mặt ra mà ăn cà chua thối mất thôi,” cô bé cười vang.

Erec thở dài rồi ngồi phịch xuống cái sàn trải thảm trong căn phòng mới của nó. “Tránh xa được Danny và Sammy thật là đỡ khổ ghê. Hai người đó cứ lẻo đẻo theo mình khắp nơi. Chắc lúc này cả hai đang truy lùng mình đấy.” Nhưng vừa nói xong câu ấy thì ngay lập tức Erec cảm thấy tội lỗi vô cùng. Anh chỉ nó cứ nghĩ chúng có bốn phận phải để mắt tới nó. Thôi được, chừng nào hai người đó kiếm ra Erec, nó sẽ dẫn họ đi ăn kem trái cây phủ đầy sô-cô-la là được chứ gì.

Erec và Bethany đi lang thang với Nhóc Sói và con mèo Bánh Xinh có bộ lông màu hồng của Bethany để thấy con ốc sên có chứa lá thư của Erec lên bãi cỏ. Thế nhưng, con ốc sên chưa kịp rơi xuống đất thì một cánh tay từ trong bụi rậm bất ngờ thò ra và chụp ngay lấy.

Erec và Bethany bò quanh bụi cây và phát hiện ra một người đàn ông gầy gơ xương, nước da đen đúa, đầu đội một chiếc khăn xếp dày cộp màu trắng, thắt lưng băng vải trắng. Tiếng cười chảy trong người ông ta như suối. Erec nhận ngay ra đây chính là cái ông đã đột ngột xuất hiện trong bụi rậm ngoài khu vườn lâu đài. Nhóc Sói nhìn ông ta chằm chằm, hai tai dựng đứng. Người đàn ông ấy để con ốc sên trên lòng bàn tay đang xòe rộng. “À, tình yêu của những người trẻ tuổi. Thật đắng cay mà cũng thật ngọt ngào!” Tiếng cười khùng khục của ông ta làm Erec tức điên lên. Chắc chắn ông già này đang chế nhạo nó. “Hai đứa ngốc nghếch chúng bay không biết tình yêu thật sự của chúng bay là ai đâu. Còn người, nhóc con, người sẽ sớm biết rằng những kẻ mà người yêu thương không phải như người nghĩ đâu.”

Erec giật con ốc sên từ lòng bàn tay ông già ốm nhom và thả xuống cho nó chìm vào lòng đất. Ông già đứng thẳng lên, đối diện với Erec và Bethany. Những cái lông vũ sau giày của ông ta đập phành phạch như những cái cánh kỳ lạ. Ông ta cởi phắt chiếc khăn đội đầu ra - một chiếc khăn bằng vải bông xù màu trắng bay lập phập trong gió - để lộ một cái đầu hói nhẵn thín. “Đi lau người thôi,” cánh tay ông ta giật chiếc khăn ra rồi cột chặt quanh hông. Bethany ré lên và nhắm tịt mắt lại, nhưng ông ta vẫn còn một cái áo choàng tắm lưng phùng bên ngoài. Người đàn ông ấy vắt chiếc khăn tắm lên vai và lắc lư đi vào lâu đài, ngón chân quặp như chân chim câu.

“Ai vậy?” Bethany liếc theo. “Nghe như thể ông ta biết gì đó về lá thư của ấy. ‘Những kẻ mà người yêu thương không phải như người nghĩ đâu.’”

“Không,” Erec làu bàu. “Là ai viết lá thư đó thì mình cũng đâu có thích người đó đâu. Ông ta bị điên rồi, chắc thế.”

Danny và Sammy thỉnh linh xuất hiện từ cuối dãy hàng rào. “Nãy giờ em ở đâu thế?” cặp mắt Sammy dán chặt vào Erec.

“Bọn này lo cho em quá,” Danny nói, có vẻ buồn chán hơn là lo lắng.

“Em không sao. Chỉ là hơi bức mình... mấy người biểu tình đó... thôi bỏ đi. Mình ra chợ đi. Em nghĩ hôm nay thầy Peebles sẽ buông tha cho em.”

Danny ngẩng lên lúc nghe thấy Erec nhắc đến tên của ông gia sư. “Thầy Peebles bảo em có thể chọn hai người bất kỳ để cùng tham gia cuộc sát hạch đầu tiên. Em chọn tụi này nhé?”

Erec nhún vai, “Em chưa tính đến chuyện đó. Nhưng tốt hơn là em sẽ chọn người nào quen thuộc với Thần Quốc hơn, để cho anh chị có thời gian thích nghi với nơi này đã.”

Bethany nói thêm vào, “Nghe nói các cuộc sát hạch sẽ rất nguy hiểm. Vua Piter đã từng phải chữa bệnh cho một con rồng trong cuộc sát hạch đầu tiên và suýt nữa thì phải bó tay đấy.”

Bao tử Erec thất lại. Tới Thần Quốc có bao nhiêu là chuyện hào hứng nên nó đã quên khuấy mất những cuộc sát hạch mà rốt cuộc nó sẽ phải tham dự.

“Anh chị muốn ở bên cạnh để bảo vệ em. Nhất định phải thế,” Sammy nói.

Erec thở dài và nhắm mắt lại, “Để xem đã.”

Khi mấy đứa trẻ về tới lâu đài, có một tiếng kêu thất thanh khiến Erec nhảy dựng lên. Danny lôi phắt từ trong túi áo ra một cái điều khiển từ xa. Một sinh vật với cái đầu phụ nữ và mình kền kền to tướng, đen thui đang rít rú trong không trung. Mớ tóc đen búi chặt ra sau, cặp mày đen rậm rịt treo trên chiếc mũi khoằm và cặp môi bôi son đen sì. Con vật ấy quặp chặt một tấm giấy bằng da dê trong móng vuốt rồi trao cho Erec, miệng phát ra những tiếng quang quác inh tai, “Erec Rex... Erec Rex... Erec Rex...”

Jack thì thào, “Erida đó. Nó là yêu quái đầu người mình chim. Tổng thống Mực Lắm Lem đem chúng từ xứ khác về để giúp thực thi luật pháp và vận hành Văn phòng Viên chức Chính phủ.”

Erec cầm lấy tấm giấy bằng da dê trong lúc Danny thả tuột cái điều khiển từ xa vào túi áo. Erec hỏi Danny, “Anh lấy đâu ra cái đó vậy?”

“Anh mua lúc vào tiệm Trickster.”

Erec cũng chả để ý là Danny đã mua cái điều khiển đó lúc nào. Nó sẽ tìm hiểu xem tại sao

Danny lại mua cái điều khiển từ xa này và liệu anh nó có sử dụng được không, nhưng trước hết nó phải mở tấm giấy da dê này ra đã. Tấm giấy viết, “Ủy ban giám sát Ủy ban chính thức mời Erec Rex đến Liên đoàn Lao động vào ngày thứ Tư này, lúc một giờ trưa để tham dự cuộc sát hạch đầu tiên.”

Ở cuối trang có khắc một cái mặt cười bên cạnh dòng chữ, “Sứ mệnh của chúng ta: Phục vụ tức thời, đúng lúc, không chậm trễ.”

Erec liếc nhìn tấm giấy. “Cái ủy ban này làm gì vậy?”

Con yêu quái mình chim đầu người rít lên một tiếng chói tai và nói bằng giọng the thé, “Ủy ban là một nhóm người được tập hợp vì một mục tiêu, đồ ngu ạ!” Rồi nó trợn mắt lên.

“Nhưng Ủy ban giám sát Ủy ban làm cái gì?”

Con yêu quái giương vuốt về phía Erec, “Hỏi gì mà lảm thế! Đó là một ủy ban có nhiệm vụ giám sát một ủy ban khác để đảm bảo rằng không có ủy ban nào bị bỏ qua, hoặc kiểm tra xem có ủy ban nào bỏ qua bất cứ việc gì không để còn thành lập một ủy ban mới.”

Erec và Bethany chung hững liếc nhau. “Thành lập một ủy ban mới để làm gì kia?” Erec hỏi.

Mặt con yêu quái đầu người mình chim đỏ bừng lên, còn cặp môi đen sì thì mím chặt lại trong lúc hai cánh đập phành phạch trong không trung. “Làm gì mà chả được. Như là... như là Ủy ban sáng chế Quan điểm và ý tưởng về Sứ mệnh của Tổ chức.”

“Như sứ mệnh phục vụ tức thời, đúng lúc và không chậm trễ ấy hả?” Bethany chỉ vào phần cuối tấm giấy da dê.

Con yêu quái gật đầu lia lịa nhưng cái búi tóc được cột quá chặt nên chẳng hề hấn gì. “Tất nhiên. Và cũng giống như tuyên ngôn sứ mệnh gần đây nhất của bọn ta là: Phục vụ kiên trì, cảm thông và vui vẻ.” Rồi nó bay đi, lắc lư cái đầu và làu bàu thở ra những lời lẽ thô lỗ.

CHƯƠNG NĂM

Lúc Erec thức dậy thì Danny và Sammy đã đứng im lặng như hai người lính gác bên ngoài cửa phòng. Hai đứa này theo Erec đi ăn sáng - mật hoa, phấn ong và những thức ăn khác được bày đầy trong phòng ăn ở khu cánh tây - rồi tới gặp cô Ennui, gia sư các môn văn hóa của Erec. Hai đứa sinh đôi cứ ngó Erec chăm chăm, khiến nó khó lòng tập trung được vào mấy bài kiểm tra Toán trong giờ học buổi sáng hôm đó. Erec nóng lòng muốn được gặp thầy Peebles lúc một giờ để học cách sử dụng cái điều khiển từ xa.

Khi thầy Peebles dẫn ba đứa ra công viên Paisley, ngay bên ngoài lãnh địa lâu đài, Erec tròn cả mắt. Công viên đầy nhóc đám thực tập sinh - đa số đều mặc áo choàng lam - cùng với gia sư của chúng. Bọn trẻ vung vẩy cái điều khiển từ xa, chĩa vào mấy con thần lằn bay đang nhảy tanh tách khiến cho chúng tê liệt trên không trung và rơi bịch xuống bãi cỏ. Có đứa thì làm cho đất đá bay mù mịt và nhắc bóng bọn kia lên. Có đứa thì trầm tư, chẳng để ý gì đến xung quanh. Những chiếc ghế đá và những đám cây bụi hình cánh hoa kỳ dị nằm rải rác trên bãi cỏ, khiến công viên trông như một mê cung.

Một thằng nhóc có mái tóc trắng như tuyết và đôi mắt đen láy trông quen quen. Lúc Erec đi ngang qua, nó nghe loáng thoáng thằng nhóc đó nói với một con bé, “Nói cho cậu nghe bí mật này nhé, thằng ấy, cái thằng tự xưng là Erec Rex ấy, tớ biết nó chỉ là một thằng giả mạo. Cậu biết vì sao không?”

Con bé kia nhún vai, chẳng quan tâm. Thằng nọ cứ tiếp tục, “Vì tớ chính là Erec Rex thật chứ đâu. Nếu có ai được trải qua cuộc sát hạch để làm vua thì người đó phải là tớ mới đúng. Nhưng dù gì tớ cũng chả muốn làm vua.”

Cả con bé kia lẫn Erec đều tròn tròn mắt. Erec sửng sốt vì thằng nhóc nọ lại muốn giả danh cái người mà hiện giờ ai ai cũng ghét. Chà! Thế gian thật đủ loại người!

Thầy Peebles ngồi vào một chiếc bàn bằng đá và lấy ra một cuốn sách dày cộp có tựa đề Giáo trình Đạo đức, Chuẩn mực và Khoa học thống kê về logic phép thuật, cấp độ VI. “Đạo đức là điều quan trọng nhất khi sử dụng phép thuật. Em sẽ phải đọc qua cuốn sách này để có nền tảng vững vàng trước khi bắt đầu.” Rồi thầy lại thấy cuốn Toán học trong phép thuật, một cuốn sách dày cùi khác, lên trên cuốn kia. “Cuốn này cũng sẽ là chìa khóa cho những hiểu biết của em, vì thế em cũng phải tham khảo.”

Erec nhìn chăm chăm vào hai cuốn sách ấy, bối rối, “Em có thể học cách sử dụng cái điều khiển từ xa luôn không thầy?”

“Đợi tới lúc thích hợp đã,” thầy Peebles thận trọng đặt cái điều khiển từ xa của Erec lên trên chồng sách. “Giờ thầy sẽ cho em xem sơ qua, nhưng phải thật cẩn thận đấy. Em phải nhớ là khi mới bắt đầu sử dụng thì không dễ chút nào đâu.”

Erec cầm cái điều khiển từ xa lên và xoay xoay trong tay, “Khi đã học được cách sử dụng nó rồi thì có phải em sẽ làm được bất cứ điều gì em muốn không thầy?”

“Tất nhiên rồi, Egec.” Cái đầu hói chỉ còn lơ thơ mấy cọng tóc của thầy Peebles gật lia lịa.

“Kể cả là dùng để tự vệ hay là trả thù hả thầy?”

“Sao lại không? Em học cách sử dụng nó là để làm thế mà, đúng không Egec?”

Erec gật đầu.

Khuôn mặt thầy Peebles đầy vẻ lo lắng, “E hèm, thế em đã ‘vượt qua’ chuyện hôm qua chưa?”

Erec gật đầu, “Em chẳng quan tâm người ta nghĩ gì đâu thầy ạ.”

“Tốt, tốt. Tất cả cũng chỉ tại thầy. Lẽ ga thầy không nên dẫn em đi ngang qua chỗ mấy người biểu tình đó. Vua Piter sẽ không hài lòng cho mà xem. Đáng ga thầy không nên để cho em biết bất cứ chuyện gì về vụ đó. Sau này em sẽ hiểu thôi. Bây giờ thầy chưa cho em biết được. Mặc dù thầy cũng không hoàn toàn đồng ý...”

Ánh mắt Erec ghim chặt vào ông thầy nhỏ thó, “Có phải vua Piter giấu em chuyện gì không thầy?”

Thầy Peebles vất chéo chân rồi lại bỏ chân xuống, “Ồi, ối! Thầy có nói thế hồi nào? Mà nếu có biết gì thì thầy cũng chẳng dám hé răng đâu, đúng không?”

“Còn chuyện gì mà em chưa biết ạ? Nói cho em biết đi thầy.”

Thầy Peebles chớp chớp mắt rồi nhìn lên trời. “Chời ơi. Thầy ghét bị gọi vào mấy cái vụ này quá đi mất. Với tư cách là gia sư của em, vì lợi ích tốt nhất của em, thầy thật tình gắt muốn cho em biết em là ai và cha em là ai. Nhưng thầy phải tuân theo mệnh lệnh,” thầy Peebles thở dài.

Erec chụp lấy cái điều khiển từ xa, chĩa vào thầy Peebles và bấm cái nút màu xanh lá cây, định bụng sẽ bắt ông thầy phải nói ra mọi chuyện mà ông biết. Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Thầy Peebles tắc lưỡi và vỗ vỗ lên đầu gối Erec, “Thầy hiểu mà. Thầy gắt hiểu. Nói thẳng ga là thế này... Thầy không thể cho em biết cái điều mà em muốn biết được, nếu không thì thầy sẽ mất việc ngay. Nhưng nếu... xem nào... em thường xuyên ga phốt thì không chừng em sẽ khám phá ga bí mật đấy.” Giọng thầy hạ xuống đến mức chỉ còn là những lời thì thào, “Vào thời gian học buổi chiều với thầy, em có thể hoặc là tham khảo sách hoặc là lên vào thành Thần Quốc mà.” Thầy Peebles gõ gõ lên chồng sách, “Giờ thì bắt tay vào nghiên cứu mấy cuốn sách này đi.”

Erec ngao ngán nhìn mấy cuốn sách to tướng, “Chỉ một giờ trưa mai là em sẽ biết cuộc sát hạch đầu tiên của em là gì rồi đấy thầy.”

Thầy Peebles mỉm cười trước tin này, “Hấp dẫn đấy! Xong gồi thì ba đứa nhớ kể tất tậ về cuộc sát hạch ấy cho thầy nghe với nhé.”

Ngày hôm đó Jack và Oscar cùng Bethany, Erec, Danny và Sammy ăn tối ở khu cánh tây. Người hầu mang ra món cút quay, cá hồi nướng, bánh mì lúa mạch, nhiều món chay cùng với món tráng miệng.

“Thần Quốc đúng là thiên đường của những người ăn chay!” Jack thở dài và lấy thức ăn đầy đĩa.

Oscar nhai bánh nhồm nhoàm, “Đây đang nghĩ đến chuyện trở thành một người chuyên ăn món tráng miệng[\[1\]](#) đây.” Ai nấy đều cười ầm.

“Việc học phép thuật của ấy thế nào rồi?” Bethany hỏi Erec.

Erec thở dài thườn thượt, nhớ tới mấy cuốn sách dày cui mà nó phải đọc lược ý, “Dễ sợ lắm. Chắc chả bao giờ thầy Peebles chịu dạy cho mình cách sử dụng cái điều khiển từ xa quá.” Nó nhớ là đã nhìn thấy Bethany sử dụng cái điều khiển từ xa với gia sư của cô bé. Thật bất công! Nhưng rồi nó lại nghĩ, biết đâu học theo cách của thầy nó sẽ có lợi về lâu về dài. “Thầy Peebles bảo mình có thể sử dụng cái điều khiển từ xa để làm bất cứ chuyện gì. Kể cả là để trả thù nếu mình muốn. Chắc gia sư của cậu nói sai rồi.”

Bethany lắc đầu, “Ấy không thể giờ mấy chiêu phép thuật ra với người khác chỉ vì những lý do đó được. Nó sẽ làm tha hóa con người ấy.” Cô bé chìa ngón trỏ lên, “Gia sư của tớ bảo rằng, một khi sử dụng điều khiển từ xa để đánh nhau và trả thù thì chắc chắn sau đó người ta sẽ dùng nó để giết người. Ấy sẽ phát điên lên vì quyền lực ngay.”

“Tức cười quá,” Oscar cười lớn. “Gia sư của tao, thầy Rosco Krock nổi tiếng, nói rằng một số người đã sợ phát khiếp lên khi phải sử dụng cái tài phép mà họ có được. Mau mau mà tìm gia sư khác đi, Erec,” Oscar đề nghị. “Tụi này đã học cách nhấc bổng đồ vật lên trời và chỉ chừng vài giờ là thực tập thẳng luôn với con người.” Oscar cười khúc khích. “Hôm kia ở công viên Paisley vui quá chừng luôn. Người ta chả biết cái gì đã đụng vào người họ. Tao nghĩ thầy Rosco còn vui tính hơn cả tao nữa đấy. Hai thầy trò tao đã làm cho người ta ấm, lạnh, rồi nhột nữa - trò này vui kinh khủng. Tao thấy mình quả là may mắn khi có được ông thầy nổi tiếng như thầy Rosco làm gia sư. Giờ tao học khá hơn nhiều rồi. Thầy tao bỏ qua hết mấy thứ vớ vẩn. Thầy bảo tao quá giỏi nên chả cần học những thứ bỏ đi ấy làm gì. Thầy mới dạy tao cách giết côn trùng đấy. Thầy Rosco nói tao là học trò giỏi nhất mà thầy từng dạy, và thầy còn cho tao ăn kem hoa quả mỗi ngày nữa đấy.”

Jack sừng sốt, “Em giết côn trùng á? Sao lại thế? Vậy tiếp theo là tới giết người, phải không?”

Oscar trợn mắt, “Thôi đi.”

Vua Piter bước vào và ngồi vào đầu bàn ăn, gật đầu chào bọn trẻ. Bethany nhân cơ hội này hỏi luôn, “Thế nào mới là đúng thừa Đức vua? Dùng phép thuật để làm bất cứ điều gì mình muốn, như gia sư của Erec nói, có đúng không ạ? Hay như thế sẽ làm hỏng bản thân mình?”

Nhà vua ghim chặt vào Erec một cái nhìn thấu tận tim gan cho đến khi thằng bé phải vắn vẹo lúng túng. “Mỗi lần sử dụng phép thuật vì lợi ích riêng, con sẽ lún sâu thêm vào phần tối tăm trong con người mình. Khi đã học được nhiều hơn, con sẽ biết cách đừng lún sâu vào đó, nhưng chẳng dễ chút nào đâu. Tất nhiên là cũng có lúc chúng ta cần dùng phép thuật để giúp chính mình và những người mình yêu thương. Nhưng bất luận lúc nào chúng ta cũng phải cân nhắc kỹ càng, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường. Cứ xem chuyện gì đã xảy ra với Baskania thì biết. Gần như chuyện gì hắn cũng dám làm - sử dụng bất cứ phép thuật nào xung quanh hắn. Hắn sinh ra là để thao túng Thực Thể, mà hắn lại biết quá nhiều và sử dụng những hiểu biết đó vào những ý đồ xấu xa, đến độ chẳng còn đủ sáng suốt nữa.”

Suốt cả bài “diễn thuyết” của mình, dường như nhà vua đã quên mất bọn trẻ và chỉ nói với mỗi mình Erec. “Khi được đào tạo bài bản, người ta sẽ phải dạy cho con cả kiến thức lẫn sự tôn trọng. Sử dụng phép thuật bừa bãi chỉ vì lợi ích của mình là rất nguy hiểm. Erec à, đáng ra ta phải phỏng vấn gia sư của con kỹ hơn mới phải. Hồi bàn luận với nhau, ông ấy có vẻ hiểu những gì ta muốn ông ấy làm kia mà.”

Erec biết nhà vua muốn thầy Peebles làm gì - giữ bí mật với nó, chẳng hạn chuyện nó là ai và ai là cha nó. “Nhưng thầy Peebles cũng làm đúng mà. Thầy ấy bắt con phải lược ý mấy cuốn sách đạo đức, nên đảm bảo là thầy ấy chẳng bỏ qua bất cứ chuyện gì mà Người đã nói đâu ạ.”

Nhà vua có vẻ nhẹ lòng, “Thế thì tốt. Nay Erec, ta nghe nói ngày mai con sẽ tham dự cuộc sát hạch đầu tiên phải không? Ta định tìm hiểu xem họ sẽ sát hạch cái gì, nhưng ngày mai ta lại phải đi xử lý một vấn đề nghiêm trọng ở Xứ Khác - một vùng hoang dã ven thành Thần Quốc. Ở đó đã xảy ra một chuyện khủng khiếp. Mấy con rồng con mới nở chẳng biết đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại mỗi một ổ trứng rồng.” Ngài bóp bóp đầu. “Ta cũng chẳng biết phải làm gì nữa.”

Bethany cau mày, “Người mới nói là mấy con rồng con biến mất ă? Thật khủng khiếp. Thế con có giúp gì được không?”

“Không đâu,” nhà vua lắc đầu. “Tốt nhất là con nên ở nhà. Với cả, không chừng Erec sẽ cần tới sự giúp đỡ của con đấy.” Vua Piter nhìn sang Erec, “Trong lúc ta đi vắng, nếu cần bất cứ cái gì

thì con cứ nói với Cố vấn Tiên tri của ta, Balthazar Ugry, ông ấy sẽ trông coi tình hình ở đây.”

Bethany xụ mặt, “Nhưng ông ấy... ông ấy...”

Vua Piter đứng lên và rời đi, “Đúng là Ugry có khó chịu thật, nhưng ông ấy rất mực trung thành. Cứ hỏi Erec mà xem, chính Ugry đã cứu mạng Erec đấy.”

Thì đúng thế, Erec nghĩ, nhưng lão Ugry cũng mới hăm dọa nó đấy thôi, lão chả bảo nó “Coi chừng đấy!” là gì. Có điều gì đó không ổn về cái lão này, nhưng Erec cũng chẳng muốn tìm hiểu làm gì cho mất công.

Hôm sau, mặc dù Erec đã làm xong bài kiểm tra môn Khoa học, nhưng mãi đến đúng mười hai giờ cô Ennuí mới cho nó nghỉ. Bethany và Jack gặp nó với túi thức ăn trưa trên tay. Oscar và cái người đã cứu Erec lúc ở nhà ga PTT cũng nhập bọn với cả đám. Ông ta gật đầu chào Erec, mấy con mắt xanh lục nhấp nháy dưới lớp vảy màu ôliu.

“Ừm, đây là thầy Rosco Kroc,” Oscar ưỡn ngực, “gia sư của tao.” Rosco người nhỏ thó và gầy guộc, nhưng thể hình rất đẹp. Ông ta đội chiếc mũ phù thủy màu đen, mặc một bộ quần áo cực kỳ vừa vặn và trông có vẻ đắt tiền. “Không phiền nếu thầy tao cùng nhập bọn chứ, Erec?”

“Ồi, cậu ấy chẳng phiền gì đâu,” giọng nói của ông Rosco trầm và nghe rất quen. “Tôi thấy rất thú vị nếu lại được xem cậu tham dự kỳ sát hạch đầu tiên.” Ông ta cười vang với những tiếng hình hích thật trầm.

“Lại được xem là sao a?” Erec nhìn ông ta một cách khó hiểu, rồi để bụng có vẻ là quá chăm hăm, nó vội quay đi, không ngó vào khuôn mặt đầy vảy của ông ta nữa.

Hai má ông Rosco đỏ bừng lên giữa những lớp vảy, rồi ông nhún vai, “À, chỉ là một cách nói thôi mà.”

Erec cười với ông ta, “Cám ơn đã cứu cháu khỏi mấy tên cảnh sát rắn đó.”

Càng lúc càng có nhiều người đi theo bọn Erec lúc chúng tới gần tòa tháp trắng bóng, cho đến khi cuối cùng con đường đã đông nghẹt người. Một toán người tránh ra để cho nhóm Erec băng qua khoảng sân rộng dẫn tới một cánh cửa nhỏ.

Ai đó hét lên, “Bỏ mặt nạ ra đi, thằng oắt con.”

Một tiếng lầm bầm khác vọng lại sau lưng Erec, “Đừng lo, thằng này làm gì đánh bại được Balor, Damon và Rock một cách đường đường chính chính!”

Một giọng nữa kéo dài mĩa mai, “Dù nó có nói nó là Erec Rex thì cũng thế thôi.”

Bỗng có người nào đó xô Erec một cái làm nó ngã lặn. Đám đông càng lúc càng ồ ạt ào, gào hét đe dọa. Bethany, Oscar và Jack bảo vệ hai bên Erec. Ông Rosco lấy cái điều khiển từ xa của Oscar xua đám người đó tránh ra.

Balor và Damon Stain, Rock Rayson và Ward Gmin đang đứng trước cánh cửa nhỏ đóng kín.

Ward nói với Balor, “Thằng anh Dollick của mày muốn gì hả? Sao nó không dự sát hạch?”

Balor nhún vai, “Hắn nhát lấm mày ời.” Rồi vừa thấy Erec, thằng này cười toe toét, “Chà chà! Bạn cũ. Mừng là mày đã đến được đây, Erec Rex. Vẫn rắp tâm làm cái người mà mày muốn làm cơ à?”

Erec cười nhếch mép đáp trả, “Tao không bỏ lỡ cơ hội đâu, Balor. Nhất là từ khi tao nhận ra cái chốn đẹp đẽ này có thể bị mày thống trị nếu tao không đến.”

Balor cười lớn, “Tao lại thấy cái chốn đẹp đẽ này nó thích tao hơn là thích mày đấy. Tự tin quá nhỉ, cứ làm như mày đến đây thì mọi việc sẽ khác đi không bằng.” Rồi Balor lôi trong túi áo ra một cái điều khiển từ xa bằng bạc, tung tung trên tay và ném cho Erec một cái nhìn ranh mãnh. “Lần này tao chỉ cần năm phút thôi là mày sẽ chẳng kịp ngáp đâu. Tao thấy mày không còn con mắt thủy tinh kia nữa - cái thứ duy nhất cứu được mày lần trước ấy.”

Erec lôi cái điều khiển từ xa ra và đặt trong lòng bàn tay, “Ừ, cứ đợi rồi khắc biết.”

Balor mở to mắt và lập tức chuôi cái điều khiển từ xa vào trong túi áo. Thật may là thằng Balor chả hay biết gì: Erec thậm chí còn chẳng biết dùng cái điều khiển từ xa để mở tivi nữa là.

Erec nghe có một tiếng tách, và rồi cánh cửa nhỏ bằng gỗ của tòa nhà bỗng mở ra. Nó bước vào, mấy đứa kia cũng theo sau. Cánh cửa tự đóng sầm lại trước khi đám đông bên ngoài kịp len vào.

Mắt Erec điều tiết theo cái thứ ánh sáng tù mù trong căn phòng trông giống như một cửa hàng đồ cổ. Một người đàn ông nhỏ con từ sau quầy chạy bổ tới trước mặt Erec, ngó lên ngó xuống. Mọi thứ trong phòng đều phủ một lớp bụi dày, kể cả cái ông nhỏ con này cũng thế. Đầu gối và khuỷu tay trơ xương của ông nhô ra trên cái thân hình xương xẩu, mái tóc và hàm râu muối tiêu xơ xác rồi bù dài tới thắt lưng. Ông mặc một cái áo khoác lù xù, trông cứ như một tên tù nhân trong ngục tối. Trông ông như một người không có tuổi, ngoại trừ những nếp nhăn hằn sâu thành rãnh trên trán.

Ông khó chịu quan sát kỹ mặt mũi và ngực Erec như thể thằng bé là một thứ đồ giả. Erec lùi lại, vẻ bức bối. Người đàn ông nhận ra vẻ bối rối trên mặt Erec và cười khàn khạch. Ông cười lớn tới nỗi phải bệt xuống sàn, ngồi lên cả mái tóc rối bù và tấm thảm dơ bẩn trải trên sàn nhà.

“Ồ... ồ, xin lỗi,” người đàn ông ôm chặt lấy một bên hông kìm tiếng cười lại. “Đã bốn trăm bảy mươi lăm năm nay ta chả gặp ai. Ta đã quên bém mắt loài người.” Tiếng cười lại phọt ra từ mũi ông. “Ta quên mất là trông loài người lại buồn cười thế này.” Người đàn ông nghiêng chặt hàm lại, nhưng lồng ngực ông vẫn cứ rung rung và nước mắt chảy cả xuống hàm râu rậm rịt lúc ông nhìn khắp cả đám một lượt.

Cuối cùng, ông hít sâu một hơi và tiếng cười lắng đi. Ông nhồm lên, “Tên ta là Janus. Đừng có phien khi ta nhìn các người chằm chằm thế nhé. Ta đã làm công việc này lâu quá nên thấy ngán đến tận cổ rồi. Ta phải trông coi cửa hàng này.” Ông chỉ tay vào những món đồ sưu tập trên kệ, “Nhưng chả có ma nào đến đây vì tiệm luôn luôn đóng cửa. Ngó ngán hết sức! Ai cũng biết đây không phải là một tiệm đồ cổ đã đóng cửa, mà là Trung tâm Kiểm tra Sát hạch cũ. Cái Ủy ban Cấm thay đổi chết tiệt đó cứ xem việc ta ngồi đây giống như một thằng tù vậy. Họ luôn mồm bảo ta, ‘Hãy luôn sẵn sàng. Chẳng biết là khi nào người trị vì kế tiếp sẽ đến đây đâu.’”

Janus hào hứng đến nỗi cứ nhảy lên nhảy xuống và vỗ tay không biết mệt. “Nhưng giờ thì các người đã đến. Vậy là ta có việc để làm rồi.” Với vẻ mãn nguyện, ông ngồi xuống phía sau cái quầy bụi bặm.

Bất thần, ông Janus òa khóc. Ông nức nở gục lên quầy, hai cánh tay khằng khiu ôm lấy đầu. Ông cố kìm lại rồi thút thít, nện nắm đấm xuống mặt quầy, mạnh đến mức bụi bay mù mịt và ai nấy đều phải hắt hơi. Erec và Bethany nhìn nhau.

“Ông có sao không ạ?” Bethany hỏi.

“Kh... không...” Janus rên rỉ. Ông ngược lên, nước mắt đầm đìa. “Chẳng mấy chốc mà công việc của ta lại kết thúc. Chỉ tí nữa thôi các người sẽ rời đi và ta lại cô đơn một mình.” Ông lại òa lên thốn thức.

Có vẻ như chẳng ai còn biết cuộc sát hạch đầu tiên này sẽ ra sao nữa. Balor khịt khịt mũi.

Damon chỉ tay vào Janus và nói, “Có muốn em tát cho lão một cái không, Balor?”

“Không, chưa được đâu, đồ gốc.”

“Thế đến chừng nào ông mới lại được gặp con người?” Bethany hỏi.

Janus thút thít, “Ta không biết. Chắc phải tới cuộc sát hạch thứ nhì.”

“Gì cơ?” Bethany nói. “Thế thì có gì mà lâu đâu ạ?”

Janus sụt sịt và lắc đầu, “Không, không. Không phải thế.” Ông đã tươi tỉnh lên đôi chút và ngồi thẳng dậy trên ghế. “Thôi được rồi,” ông tuyên bố. “Chỉ những người vào được đây mới biết ai được mời tham gia sát hạch. Và chỉ những ai được vào đó,” Janus chỉ cánh cửa ở cuối tiệm, “mới lấy được bài sát hạch đầu tiên từ dưới giếng lên.”

Balor chồm tới chỗ cái quầy, “Là tôi đây. Tôi đã thắng cuộc tranh tài và trở thành vua, ông biết rồi mà.”

“Vậy cậu tên gì?” Janus vuốt râu, đột nhiên có vẻ giễu cợt.

“Balor Stain.”

Janus lắc đầu, xem lại giấy tờ. “Không. Nếu như Erec không có mặt ở đây hôm nay thì mới tới lượt cậu. Và ta tin rằng Erec sẽ chẳng bỏ qua cơ hội của mình và để cho những kẻ chiến thắng cuộc thi lần trước chiếm lấy chỗ của cậu ấy đâu.”

Rock Rayson cười mỉa, “Tôi chính là Erec Rex đây.”

Erec nhìn Rock, “Không phải nó đâu. Cháu mới là Erec Rex.”

“Ồ, thế sao? Tao có chứng minh nhân dân đây. Mà có không?” Rock phá lên cười.

Erec chả có chứng minh chứng miếc gì sắt. “Bạn bè tao có thể xác nhận cho tao.”

“Thì bạn bè tao cũng vậy,” Rock cười ngoác miệng.

Janus thở dài và đẩy một tờ giấy lên mặt quầy. Bụi bốc lên mù mịt. “Lại đây, ký tên vào đi. Nhanh lên nào.”

Rock viết nguệch ngoạc cái tên Erec Rex lên tờ giấy. Janus đẩy sang phía Erec, nó ký tên rồi trả lại tờ giấy. Trong chốc lát, chữ ký của Erec đen thẫm lại rồi như vỡ vụn ra. Ánh sáng chói lọi tỏa ra từ những chữ viết trên giấy, làm sáng bừng cả căn phòng bụi bặm.

Một lát sau, khung cửa cuối căn phòng cũng phát ra thứ ánh sáng tương tự. Janus mỉm cười, khẽ gật đầu với Erec và chỉ về phía cánh cửa.

Erec bước tới mở cửa. Khung cửa được viền bằng một chất liệu kỳ lạ tỏa sáng lung linh với cùng một màu ánh sáng, trông như một quả bóng khổng lồ. Erec không nhìn xuyên qua được, nhưng nó thò tay vào rồi lại rút ra.

“Dịch nó đi! Đồ Lú Phép,” Balor đẩy Erec qua một bên, dấn vào cái khối sáng đó nhưng rồi lại bật ra sau như thể vừa dấn vào cao su. Balor hết thôi rồi đá và nguyên rửa trong khi Erec bước qua cửa cái một.

Đằng sau khối bong bóng này là một hành lang mênh mông, sạch sẽ, trái ngược hẳn với cái cửa hàng đồ cổ bụi bặm ban nãy. Hành lang này dường như còn rộng lớn hơn cả tòa nhà nhìn từ bên ngoài. Hàng dãy đèn huỳnh quang chiếu sáng những dãy thang máy dọc hai bên tường.

Những hộp kính liệt kê tên các phòng ban. Tòa nhà xem ra rất hiện đại và nhộn nhịp. Người ta mang cặp táp đi lại tấp nập, chẳng hề để ý đến Erec.

Nó chờ cho đến khi một người đàn ông to cao đến đứng cạnh chiếc bàn rộng gác điện thoại rồi mới cất tiếng, “Cháu là Erec Rex. Cháu đến dự cuộc sát hạch làm vua đầu tiên.”

Người đàn ông ấn vài cái nút trên chiếc điện thoại, “Cậu ấy đã tới. Vâng, tôi sẽ bảo cậu ấy lên ngay.” Ông ta chỉ tay, “Thang máy C lên tầng sáu, phòng 612.”

Erec nhìn lên tường tìm thang máy. Chắc nó đang ở phố Wall. Tòa nhà này trông chả ăn nhập gì với cái vẻ kỳ bí của Thần Quốc. Ở phòng 612, một phụ nữ đứng bên cạnh cái bàn chỉ Erec ngồi vào một hàng ghế. Nó ngồi xuống còn cô ta lại tiếp tục làm việc.

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua mà vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra, Erec bồn chồn, chán nản, tự hỏi không biết nó có đến đúng chỗ không. Người phụ nữ nọ chỉnh lại cặp mắt kính đeo vào sợi dây quàng quanh cổ. “Đợi tí đã,” cô ta xua Erec trở về chỗ ngồi, có vẻ không hài lòng.

Lại thêm một khoảng thời gian dài nữa trôi qua, Erec ngồi nhìn cô ta gọi điện và điền giấy tờ. Nó nhớ tới cái tuyên ngôn “Phục vụ tức thời, đúng lúc, không chậm trễ,” mà tự hỏi tại sao nó lại vội vã tới đây làm gì.

Cuối cùng người phụ nữ ấy cũng tiến lại gần Erec với một bì hồ sơ, “Cậu có Hồ sơ điểm mẫu 5C chưa?”

“Hồ sơ gì ạ?”

Cô ta hạ kính xuống. “Hồ sơ ghi điểm mẫu 5C của cậu ấy. Làm sao tôi đưa giấy tờ cho cậu được nếu cậu không trình hồ sơ ấy cho tôi.”

Erec hít một hơi để dần mình bình tĩnh lại, “Cháu phải lấy mẫu hồ sơ ấy ở đâu ạ?”

“Phòng 613.”

Erec rời phòng 612, lắc đầu. Sao cô ta không nói tới cái mẫu hồ sơ ấy từ hai tiếng trước quách đi cho rồi? Đã thế cái phòng 613 lại đang khóa cửa. Erec gõ cửa, chẳng thấy ai trả lời. Nó quay lại phòng 612, tức tối, “Chẳng có ai ở đó hết.”

Người phụ nữ nhìn nó một cách lạnh lùng, “Helen Masterson đang nghỉ phép. Hôm nay cậu nhận mẫu hồ sơ đó tại phòng này cũng được.”

Erec bấm môi lúc cô ta đưa cho nó một túi hồ sơ. Nó chỉ muốn bóp nghiêng lấy cổ cô ta. May là cô ta đã không gặp Balor Stain.

“Ký vào đây,” người phụ nữ chỉ. Cô ta lấy ra những tờ giấy có chữ nhỏ chi chít. “Ký vào đây, đây, đây, và đây nữa. Giờ điểm chỉ ngón cái của cậu vào.” Erec làm theo những gì cô ta bảo, hy vọng nó không ký bậy để đánh mất cả tương lai.

Cô ta bỏ giấy tờ trở vào túi hồ sơ rồi đưa cho Erec một cây bút cùng một túi hồ sơ khác. Nó phải trả lời một bảng câu hỏi dài dằng dặc, cung cấp thông tin về gia đình và thậm chí còn phải cho biết cả màu sắc mà nó ưa thích. Ở dưới cùng là một câu yêu cầu nó ký tên, “Tôi đồng ý hoàn thành cuộc sát hạch với khả năng cao nhất của mình và tuân theo những hướng dẫn đạo đức liệt kê dưới đây.” Một danh sách dày đặc những điều như: không đẩy người khác xuống khoảng thang máy hoặc xuống giếng, không giết mèo quá tám lần, không được ăn cái bánh cuối cùng trong lọ trừ phi bạn thực sự đói lá. Erec ký vào giấy và người phụ nữ chỉ cho nó quay lại hàng ghế ngồi chờ.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, người phụ nữ nọ đưa cho Erec một tờ giấy bằng vàng và

dẫn nó xuống một cái thang máy có một nhân viên tạp vụ đang chờ sẵn. “Đưa cậu ta tới Giếng của Al. Cậu ta đã được duyệt.” Rồi cô ta quay lại dãy thang máy.

Nhân viên tạp vụ đặt thùng rác xuống và mở một cánh cửa ở cuối tòa nhà. Erec ngạc nhiên khi thấy chẳng có ai ở mặt sau tòa nhà. Đúng hơn là chẳng có gì ngoài một đồng cỏ trống không dẫn lên một ngọn đồi. Trên đỉnh đồi là một cái giếng tròn nhỏ bằng đá. Erec đi theo nhân viên tạp vụ đến chân đồi, nơi có một ngôi mộ đá nhỏ ghi độc một cái tên, “Jack”.

Erec chỉ vào ngôi mộ đá, nhưng nhân viên tạp vụ nọ lắc đầu, “Không phải ngôi mộ đó đâu.”

Rùng mình, Erec trèo lên đồi, bước đi phía sau đôi vai rộng bè của tay nhân viên tạp vụ. Lên tới đỉnh đồi thì một người đàn ông to lớn mặc áo khoác có thắt lưng, tay cầm một cái ống lặn, bất ngờ xuất hiện. Trên áo của ông này có thêu chữ “Al”.

“Ê, gì vậy? Tới lúc rồi hả?” Al trông chẳng khác nào một thợ ống nước ở Brooklyn. “Được duyệt rồi hả nhóc?”

Erec gật đầu và đưa tờ giấy bằng vàng cho ông ta.

“Tốt rồi.” Al tra khóa vào cánh cửa gắn trong thành đá và mở bung nó ra.

Lúc Erec bước vào trong, khu giếng trông chẳng hề nhỏ chút nào. Mùi thối xộc lên. Ngay tức thì lũ ruồi bu đầy mặt Erec.

Al cười lớn, “Người thấy rồi phải không? Thối hả? À, cậu phải quen thôi. Đó là mùi của cuộc sống đấy, anh bạn nhỏ. Số phận con người có bao giờ ngọt ngào đâu.”

Trong khu giếng chả có gì ngoài một chỗ có vẻ là để tắm, được quây màn và một vài người hầu đang lảng xảng với đồ nghề trên tay. Al kéo một sợi thùng và tấm màn được cuộn lên, bày ra một cái bồn cầu to tổ chẳng. Một hàng người hầu đồng loạt quỳ gối và đột ngột cúi đầu.

Cái bồn cầu tọa lạc chính giữa một bãi cỏ tròn, sáng bóng. Al tự hào vung vẩy cái ống lặn, “Cầm cái này đi. Tôi đã cố gìn giữ nó thật cẩn thận, đúng như ba vị nữ thần yêu quý của tôi, ba vị Thần Mệnh, đã yêu cầu. Được rồi, hãy tiến lên và thực hiện công việc nhỏ của cậu đi, tôi sẽ chờ ở đây.”

Erec nhìn chằm chằm cái bồn cầu một cách ngờ vực, “Không phải ông định nói...?”

Al cười lớn, “Chính là tôi muốn nói chuyện đó đó. Còn cách nào để cậu lấy nó ra ngoài chỗ đó nữa chứ? Ày, đừng lo. Tôi biết là cậu đang nghĩ gì trong đầu... nhưng mà không dám ‘bậy’ vào đấy đâu!”

Cuộc sát hạch đầu tiên là thế này sao? Erec hít một hơi thật sâu và bước tới chỗ cái bồn cầu to tướng. Ít ra thì trông nó cũng sạch sẽ. Một cái lỗ đen ngòm hiện ra dưới đáy, khiến cho cái bồn cầu trông chẳng khác gì một cái hố xí ngoài trời. Từ cái lỗ đó thoát ra hơi nước màu xanh lục.

Bao tử Erec quặn thắt. Chẳng có cuộc sát hạch nào dễ dàng cả. Nó có thể chết. Nhưng nếu nó không cố gắng thì chắc chắn Balor sẽ thắng. Thằng đó sẽ giao chiếc vương trượng cho Baskania, và ba vương quốc của dân Lắm Phép sẽ phải lãnh hậu quả.

Erec quỳ gối xuống và, sau một thoáng ngần ngừ, thọc tay sâu xuống cái bồn cầu. Nó nhắm nghiền mắt lại và hình dung xem mình sẽ chộp trúng cái gì. Nó cảm thấy tay mình đang lặn vào một màn sương mù lạnh giá, rồi lặn ngụp trong một thứ chất lỏng vừa như đang sôi ục ục vừa như đang đông đặc thành nước đá. Phản ứng đầu tiên của Erec là rút tay lại, nhưng rồi nó nhận thấy cái nóng và cái lạnh đó không hề làm nó đau. Nó khoắng hết cái chất lỏng đó lên cho đến khi chạm phải một tờ giấy dày, ẩm áp, và lôi ra.

Cánh tay Erec nhỏ nước tong tong, nhưng nó chẳng buồn quan tâm. Nó vui mừng quá nên chả hay biết gì. Tờ giấy nói gì vậy nhỉ? Giết một con sư tử bằng tay không? Chiến đấu với lũ rắn nhiều đầu hung ác mà nó đã từng biết lúc trải qua cuộc thi Đường Đua Quái Vật sao?

Erec run rẩy nâng tờ giấy đang nhiều nước lên. Chữ in trên giấy rất rõ ràng, không hề bị thứ chất lỏng đó làm nhòe đi. “Người phải mở vỏ những quả trứng của Patchouli ở Nemea.”

[\[1\]](#) Nguyên gốc là dessertatarian. Ở đây tác giả chơi chữ, vegetable (rau) -> vegetarian (người ăn chay); desert (món tráng miệng) -> dessertatarian, trong tiếng Anh không có từ này.

CHƯƠNG SÁU

Erec đọc lại một lần nữa. Nghe chẳng xuôi tai tẹo nào. Mở vỏ mấy quả trứng ở Nemea? Nhưng Nemea là cái quái gì chứ? Mấy tiệm tạp hóa ở Thần Quốc à? Bên dưới có thêm hàng chữ, “Một giờ trưa mai.”

Al chồm qua vai Erec để đọc mảnh giấy, “Mở vỏ trứng? Nghe cứ như trứng lể Phục sinh ấy nhỉ?” Al khúc khích rồi thúc khủy tay, kéo Erec ra khỏi hàng rào. Một con ruồi cứ bám theo, vo ve quanh đầu Erec trên đường xuống đồi. “Cẩn thận, cẩn thận! Trước đây đã từng có người bị ngã và toi mạng đấy,” Al nói, chỉ tay về tấm bia mộ. Erec vội vã băng qua cửa sau của Liên đoàn Lao động, chui qua cánh cửa phát sáng và bước vào lại cái cửa hàng bụi bặm.

Bethany, Jack, Oscar và Rosco Kroc đang mỉm cười chờ đợi. Oscar cười rạng rỡ, “Thầy Rosco hết như nhà tiên tri. Thầy ấy tiên đoán trong vòng bốn tiếng nữa Erec sẽ quay lại.”

Erec vầy vầy tờ giấy mới rút ra từ Giếng của Al, “Mình sẽ phải đi mở vỏ mấy quả trứng ở một nơi nào đó có tên là Nemea. Nghe kỳ cục quá đi mất! Sát hạch gì mà lại thế cơ chứ?” Erec chẳng biết là mình thấy nhẹ nhõm hơn hay thất vọng hơn khi chẳng có nguy hiểm nào để còn nhờ mọi người trợ giúp.

“Này, cậu bé! Tôi sẽ giữ tờ giấy này,” Janus già nua rên rỉ. “Tôi sẽ dán nó trên cửa sau của Liên đoàn Lao động để mọi người cùng biết. Cậu có biết có một nhóm khác - Balor, Damon Stain và Rock Rayson - cũng đang ganh đua với các cậu không? Chuyện đó trước đây chưa từng xảy ra nhưng người ta mới thông qua một đạo luật và dường như cuộc sát hạch này đang diễn ra theo đúng cái cách mà đạo luật ấy quy định.”

“Ờ, thế ra ấy tranh đua chỉ là để mở vỏ mấy quả trứng thôi à?” Bethany bật cười.

“Vây mày đã chọn ai để phò tá chưa?” Oscar nhóm dậy, nhón chân lên để mọi người chú ý.

Erec nhún vai, “Các cậu có tới ba người. Mình chẳng biết phải chọn ai nữa.”

“Vây còn Danny và Sammy thì sao?” Benthany hỏi.

“Đẹp đi. Mình cần người nào đó đáng tin cậy cơ.”

Erec quyết định mau chóng. Dù nó có được quyền chọn bất kỳ ai trong số ba người bạn của mình, thì việc đó chắc chắn cũng sẽ làm những người còn lại rất buồn. Ừm! Chắc là nó sẽ phải chọn người mà nó thích thôi. “Mình được phép chọn bất kỳ ai trong mỗi cuộc sát hạch, vậy mình sẽ chọn bạn trong lần kế tiếp, Oscar à! Mình nghĩ lần này mình sẽ chọn Jack và Bethany. Các cậu thấy được chứ?”

Cầm Oscar xệ xuống. Ông thầy Rosco khoác tay qua vai Oscar. Erec nghe ông ta nói, “Thế em chưa nghe Rosca nói à? Em phải thấy như thế là tốt cho em ấy chứ. Nghe này, nếu Erec trở thành vua thì sao? Em sẽ là người hùng, vậy chẳng tốt hơn sao. Cứ chờ đấy, sẽ có một ngày em cứu mạng thầy cho mà xem. Đến lúc đó mọi người sẽ tôn vinh em.” Nói xong thầy Rosco dẫn Oscar đi ra.

Erec lắc đầu, “Mình thắng không nổi quá. Chắc Oscar đang tức lắm. Với cả hai anh chị sinh đôi của mình cũng sẽ điên lên mất.”

“Ấy nên kể với cả hai ngay đi,” Bethany nói.

“Ngày bây giờ á? Cậu đùa chắc. Mình sẽ im miệng đến chừng nào không im được nữa thì thôi.”

Bethany thở dài, “Hai người đó sẽ dễ chịu hơn nếu ấy trực tiếp nói cho họ biết. Nên thế thì hơn. Họ đã sát cánh bên ấy suốt cả hành trình đến đây còn gì.”

Erec biết Bethany đã đúng.

Erec thấy hai đứa sinh đôi trong hai căn phòng sát nhau ở cánh phía tây của lâu đài. Thật buồn cười - trước đây Erec chưa bao giờ tự đến tìm anh chị nó. Cả hai vẫn thường tìm đến Erec trước khi nó kịp nghĩ sẽ đi tìm hai đứa ở một chỗ nào đó.

Erec dừng lại trước ngưỡng cửa phòng Danny. Có tiếng hai đứa con trai giọng trầm đang nói chuyện bên trong.

“Được rồi, mày hãy nói với Erec là mày thấy tổn thương khủng khiếp nếu nó không để cho hai đứa mình cùng giúp nó trong cuộc sát hạch đầu tiên. Nhớ khóc lóc thê thảm vào. Mà nếu thế cũng không được nữa thì cứ cho nó một trận, nó sẽ tổn ngay.”

“Khóc lóc á? Thế sao mày không thử làm vậy đi, Bruno?”

“Nhưng đây là mấy trò con gái, mày phải tưởng tượng ra rồi tự đi mà làm chứ.”

Erec lắng nghe, vô cùng sửng sốt. Mấy kẻ lạ mặt này là ai mà lại lên kế hoạch tham gia cuộc sát hạch với nó chứ? Cả thế giới đều muốn tham gia à? Và bọn chúng đang làm gì trong phòng của Danny vậy?

Erec đẩy hé cửa, ghé mắt nhìn vào trong. Tim nó đập thành thịch vì sợ hãi. Sammy đang ngồi vắt vẻo trên giường nhưng cái giọng trầm của một đứa con trai lại phát ra từ miệng con bé, “Ừ! Rất may là thằng ngốc đó không phát hiện ra bọn mình. Nếu đi cùng nó, tội mình sẽ điều khiển được mọi chuyện. Biết đâu nó chẳng trượt chân và tự đâm ngay vào họng ấy chứ.”

Từ miệng của Danny phát ra một giọng nói trầm trầm, lạ lẫm khác, “Đừng có suy diễn xa vời như vậy. Ông chủ muốn nó còn sống để còn lấy con mắt rồng ra. Rồi tội mình sẽ giết nó trước khi nó kịp hoàn thành bất kỳ một cuộc sát hạch nào.”

Erec đẩy mạnh cửa, bước vào. Hai đứa sinh đôi ngạc nhiên nhìn Erec. Kẻ cải trang thành Sammy bắt đầu nhại giọng con bé, “Chào Erec! Anh chị nhớ em quá. Em đã hoàn thành cuộc sát hạch đầu tiên chưa?”

Erec nổi điên, “Tao đã có việc mới rồi, đó là tổng cổ hai đứa mày khỏi đây.”

Hai đứa lạ mặt đang đóng giả hai đứa sinh đôi nháy mắt xuống giường. Đứa mạo danh Danny chìa chiếc điều khiển về phía Erec, “Được rồi, tội tao nghĩ việc đó thì chả có gì khó, nhưng bây giờ tội tao cần đi dạo một lát đã.”

Nó lăm bầm, “Đơ.” Cơ thể Erec bất động ngay lập tức. “Di chuyển.” Chân Erec bị nhấc bổng lên không trung, bồng bềnh lướt qua Danny và Sammy giả và rồi ra khỏi phòng. Erec cố hét lên nhưng đã bị mất giọng. Nó nhắm mắt và cầu nguyện. Cứu với, ai đó cứu với!

Cơ thể Erec, với đôi chân là đà gần mặt đất, trôi xuống hành lang, như thể nó đang bước đi. Jack bất ngờ xuất hiện ngay chỗ khúc cua. “Ê! Erec! Tội mình bàn về cuộc sát hạch một chút được không?”

Sammy giả phẩy tay. “Chắc để sau đi,” nó nói. “Erec phải đi với tội này một lát.”

Jack gạt đầu hiểu ý và tiếp tục bước đi.

Bằng qua khúc cua, khi cả ba đến gần chỗ cửa ra ở cánh tây, Danny giả chột dừng lại. Vua Piter lù lù xuất hiện trước mặt ba đứa. Đôi vai to rộng của ngài căng phồng dưới lớp áo choàng màu đỏ.

“Mấy đứa đi đâu đây?” giọng nhà vua ồm ồm.

“Tụi cháu đi dạo ạ,” thằng Danny giả hiệu giải thích. “Erec định kể cho tụi cháu nghe về cuộc sát hạch đầu tiên. Tụi cháu sẽ giúp Erec trong cuộc sát hạch lần này.”

“Vậy sao? Nhưng có vẻ như Erec chưa muốn kể cho các người nghe cách thức hành động ngay bây giờ đâu.” Nhà vua chỉ tay về phía Erec, và Erec nhanh chóng chạm được chân xuống đất. Cả lưỡi và cơ thể nó đều được thả lỏng.

“Bọn nó mạo danh đấy,” Erec hỗn hển. “Bọn nó định đưa con tới chỗ Baskania, cướp mắt rồng và giết con đấy.”

“Cứ đợi đấy,” nhà vua nháy mắt. Thoáng một cái, hai kẻ lạ mặt kia đã quay trở lại phòng của hai đứa sinh đôi. Chúng chộp lấy cái điều khiển, chĩa vào vua Piter. Nhà vua mỉm cười, búng nhẹ ngón tay hồng hào, ngay lập tức mấy cái điều khiển của chúng văng ra giữa hành lang. “Danny và Sammy thật đâu rồi?”

“Bị bắt cóc rồi,” Danny giả hiệu gằn giọng. “Ông đừng hòng tìm thấy chúng.”

“Ồ! Vậy à?” Erec nhìn cây vương trượng của vua Piter và ra lệnh, “Hãy buộc chúng khai ra nơi giấu anh chị ta.”

“Không phải lúc này, Erec!” Lại thêm một cái chớp mắt và anh em sinh đôi Danny-Sammy giả hiệu liền biến mất. “Cho nhốt vào ngục của ta rồi,” vua Piter giải thích. “Ta sẽ giải quyết chúng sau.”

“Nhưng sao ngài không dùng cây vương trượng? Nếu dùng thì sẽ tìm ra anh chị con ngay thôi mà.”

Vua Piter nhún vai buồn bã, “Không được đâu, Erec! Con sẽ biết ngay thôi, vương trượng rất nguy hiểm. Ta chỉ dùng nó trong những tình huống khẩn cấp chứ không phải khi bị còn hối thúc như vậy. Ta vẫn chưa hẳn là chính ta, và ta vẫn đang phải trả giá.”

Erec nhìn nhà vua, bối rối khó hiểu, “Trả giá gì ạ?”

“Đây là một chuyện rất điên rồ. Nỗi khát khao mà ta không thể nào diễn tả được, nỗi khát khao quyền lực và tất cả mọi thứ mà cây vương trượng đem đến cho ta. Chắc con cũng phần nào hiểu được điều đó. Chính con đã từng sử dụng nó mà. Nó khiến con cảm thấy có một tia sáng rọi qua người con, chỉ một mình con mà thôi. Con đắm mình trong tia sáng của nó. Nó khiến con mạnh mẽ, tự tin, đầy đủ và trọn vẹn. Con sẽ trở thành một người tốt hơn... chỉ trong giây lát. Nhưng tất cả những gì xung quanh con, những gì con yêu quý, quan tâm sẽ bị gạt sang một bên. Con chăm chăm dồn sức vào những cuộc sát hạch chủ yếu vì những thứ mà quyền trượng đem đến cho con. Thậm chí xấu hơn nữa là con đường mà con đi sẽ thay đổi. Theo một kiểu nào đó, vương trượng là bạn, nhưng là một người bạn không đáng tin cậy. Con sẽ bắt đầu đi vào con đường của quỷ dữ.

“Chắc con đã hiểu tại sao ta lại không muốn chạm vào vương trượng cho tới khi ta làm chủ được cảm xúc của chính mình rồi chứ? Vương quốc của ta có nguy cơ bị sụp đổ, ta sẽ hủy hoại nó, con thấy đấy.”

Erec đã sáng tỏ ra đến không ngờ. “Biết là nguy hiểm nhưng vẫn có lúc ngài dùng đến cây

vương trượng đẩy thôi! Anh chị con đang bị bắt cóc. Chúng ta phải làm gì đi chứ ạ!”

Vua Piter lắc đầu, “Nếu bây giờ mà phải dùng đến vương trượng thì ta sẽ dùng để tìm mấy con rồng con đã biến mất ở Xứ Khác. Nếu ta không làm thì lúc này mạng sống của chúng chẳng khác nào mảnh treo sợi tóc.” Gương mặt nhà vua giãn ra. “Ta biết con lo lắng cho anh chị con. Ta sẽ cảnh báo cho mấy cái ‘cây’, chúng là hệ thống tình báo mở rộng của ta, và dĩ nhiên là báo cho cả cảnh sát Thần Quốc nữa.” Rồi ngài lại thở dài, “Tốt nhất là nên dùng Mắt Kính Xuyên Thấu của mẹ con để tìm hai đứa sinh đôi. Chắc ta sẽ phải lùi chuyển đi của mình thêm một ngày nữa.”

Erec chùng lòng. Sao nó lại ngốc nghếch để quên cặp mắt kính gần chiếc đồng hồ phiên phức đó chứ? Hy vọng mẹ đã gỡ được kính ra.

Vua Piter nhìn Erec lo ngại, “Ta có nghe nói về cuộc sát hạch của con. Nhớ cẩn thận nhé, Erec.”

Erec nhún vai, cúi xuống, “Vâng, con phải mở vỏ mấy quả trứng của Patchouli ở Nemea.” Nghe buồn cười hết sức! “Ngày mai con định đi tìm xem Nemea và cái ổ trứng của Patchouli ở đâu.”

“Ờ, thế con không biết à?” nhà vua nhìn Erec nghi ngờ. “Nemea là một trong những nơi bảo tồn loài rồng lớn nhất ở Xứ Khác. Patchouli là rồng mẹ, từng bị trọng thương. Và mấy cái trứng con cần mở vỏ chính là lũ rồng con mà ta định đi cứu chứ đâu, chúng là lũ rồng con cuối cùng ở Xứ Khác. Mẹ chúng đang bị mất tích mà chúng lại không ra khỏi vỏ được nếu không có sự trợ giúp của rồng mẹ.”

“Ồ!” Ra là chuyện mở vỏ trứng không phải một trò đùa! Erec phải mở vỏ trứng rồng. Mà rồng mẹ lại vốn rất cẩn thận. Và nếu chẳng may rồng mẹ quay lại thì chắc chắn Erec sẽ toi đời.

Trên bãi cỏ lâu đài, Erec thuật lại cho Bethany về cuộc sát hạch của mình. Erec nằm dài xuống bãi cỏ. “Lẽ ra mình phải biết là đã có chuyện gì đó với anh chị sinh đôi của mình. Hai người đều có chữ L trên trán như lần đầu tiên tụi mình đến đây đâu.”

Bethany bật cười, “Cái Đạo luật Nhận dạng dân Lú Phép mà tổng thống Mục Lầm Lem đã thông qua đó thật gớm ghiếc. Hồi mà chưa quen được với chốn này, tớ chẳng tài nào tin nổi là tụi mình lại phải đi tới đi lui với chữ L chình ình trên trán.”

Erec lắc đầu, tự hỏi làm sao mà những người ở Thượng Địa vốn không nhớ phép thuật lại bị đóng dấu “Lú Phép” trên trán khi ở đây. Nó quá thất vọng vì vua Piter đã không dùng vương trượng để đi tìm Danny và Sammy. Việc cứu người hoàn toàn nằm trong quyền năng của nhà vua, thế mà ngài lại không chịu sử dụng quyền năng ấy.

Nhưng Erec sẽ tận dụng chiếc vương trượng, và nó cũng biết là mình làm được. Chỉ cần chộp ngay lấy cây vương trượng khi nhà vua không để ý là xong.

“Ấy phải tin tưởng nhà vua chứ, Erec!” Benathy nói. “Người biết chuyện gì cần phải làm mà!”

“Tin vua Piter á?” Erec la lên. “Bethany! Mình phải kể cậu nghe cái này mới được. Thầy Peebles nói nhà vua đang giấu tớ một bí mật gì đó. Nghe có vẻ như bí mật ấy rất quan trọng, kiểu như mình là ai, cha mình là ai. Ngài cũng bắt thầy Peebles không được tiết lộ với mình. Rõ ràng nhà vua không tin mình.” Erec nhổ mấy cọng cỏ, gần như giật phăng chúng vì giận dữ. “Nhưng mình sẽ tìm hiểu. Đảm bảo mình sẽ thu thập được thông tin nếu điều tra thầy Peebles. Thầy ấy có vẻ không được thoải mái cho lắm vì cứ phải giấu tớ bí mật đó.”

Bethany lo lắng khi nghe ý tưởng đó, “Có lẽ ấy không nên cố tìm hiểu khi vua Piter không muốn ấy biết về chuyện đó. Chắc phải có lý do gì thì Người mới làm thế chứ.”

Erec ném một đồng cỏ mới nhổ sang bên cạnh. “Mình chả cần biết lý do của nhà vua là gì. Mình chỉ cần biết mình là ai và tại sao được sinh ra ở Thần Quốc nhưng mình lại được mang đến Thượng Địa? Tại sao Baskania lại truy lùng mình? Tại sao hẳn lại muốn giết mình trước khi mình lấy được con mắt rồng?” Erec vung tay một cái thật mạnh, “Bethany, mình muốn biết mẹ đẻ mình là ai và tại sao mình lại toàn nhớ cái điều tồi tệ về cha mình trong khi ông đã làm những điều tốt như cứu ông Thiện Long và cho mình con mắt rồng.”

Bethany gật đầu tán thành, “Ấy nói đúng. Ấy cần phải biết. Tớ sẽ nói chuyện này với vua Piter.”

Erec không tin chắc lời hứa của Bethany. Nó biết rõ tại sao Bethany lại quá tin tưởng vào vua Piter như vậy. Bethany có cảm giác rằng cuối cùng mình đã có được một người cha mà trước đây cô bé chưa từng có. Erec quyết định không kể cho Bethany về kế hoạch lấy cắp vương trượng của nhà vua lúc ăn tối và dùng cây vương trượng ấy để cứu hai anh chị sinh đôi của nó.

“Dù sao đi nữa,” Bethany nói, “tối nay tớ cũng sẽ khám phá mấy cái hầm rượu đáng sợ ở dưới lâu đài. Tớ phải thám hiểm một chút mới được!”

Erec định đáp lời thì hương nước hoa ở đâu bỗng phảng qua mũi. Một giọt nước màu hồng nhiều xuống đất gần chân Erec. Erec cúi tiết nhìn giọt nước khi nó biến thành một cái phong bì có đề tên Erec.

“Chà!... Mở ra đi!” Bethany nghiêng người về phía trước trong tư thế đề phòng.

Erec không muốn chạm vào cái bì thư. Nó chả thiết tha gì với cái kẻ thích bày trò này, dù đó có là ai đi chăng nữa. “Cậu đọc đi. Mình chả muốn đọc tí nào.” Erec đá cái phong bì về phía Bethany.

“Bình tĩnh đi nào. Có phải là lỗi của người đẹp nhỏ xinh này đâu!” Bethany nhặt cái phong bì bằng vỏ ốc lên, một lá thư trượt ra.

Erec thân mến,

Tim mình rộn ràng khi đọc lá thư vừa rồi của bạn. Cuối cùng thì giấc mơ đã trở thành hiện thực. Bạn thật sự muốn gặp mình! Dù là người hùng nổi tiếng nhưng bạn có vẻ là người rất dễ thương, nhưng mình chẳng dám mong đợi gì hơn.

Nhưng rồi tim mình lại chùng xuống ngay. Mình không nên mong mỏi rằng tui mình sẽ gặp được nhau. Mình không được phép đến Thần Quốc, còn bạn thì khó lòng mà đến được Lerna, nơi mình sinh sống. Và tại sao bạn lại phải làm như thế chỉ vì mình cơ chứ? Nhưng đúng là bạn vẫn chưa biết tên mình. Mình là Tina Amymone. Mình nghĩ từ giờ trở đi mình sẽ phải sống với những giấc mơ của mình và những lá thư tuyệt vời của bạn. Bạn nhớ hồi âm nhé!

Yêu mến,

Tina

Erec lại nằm dài trên cỏ, bực tức, “Cái đứm ngốc này sẽ chẳng chịu dừng lại đâu. Nó chỉ khiến mình đau khổ hơn thôi.”

Bethany đọc lá thư. “Erec! Tớ nghĩ đây là thật đấy. Tina không sống ở Thần Quốc. Mà dù cô nàng có sống ở bất cứ nơi nào, ở mãi Lerna đi chăng nữa, thì chúng tớ ấy vẫn có nhiều fan hâm mộ đấy chứ! Nghe có vẻ như cô nàng rất tin ấy.”

Erec nhú mắt nhìn Bethany, “Cậu đùa à! Cậu đã thấy mọi người ở đây nghĩ gì về mình rồi còn gì. Đừng có nói với mình là mình có một fan club bí mật nào đó nha. Chắc là có vài đứa muốn chọc ghẹo mình về cái vụ hẹn hò này thôi!”

“Ừm! Tớ đề nghị ấy nên viết thư trả lời và tìm hiểu xem Lerna là nơi nào. Chẳng thấy có địa chỉ hồi âm trên vỏ con ốc này. Biết đâu là ở Diêm Quốc thì sao. Cái thư này tới theo đường vận chuyển trong lòng đất mà.”

“Ai thèm quan tâm!”

Bethany lườm Erec, “Vậy nếu có một cô nàng tội nghiệp mắc bệnh tương tư đang đợi thư trả lời của ầy thật thì sao? Và nếu đây chỉ là một trò bịp thì tại mình vẫn có thể tìm ra manh mối ai là người gửi thư đến đây.”

Erec búng tay cái tách, “Rồi rồi! Sao cũng được!”

Cả hai đi về phía cánh tây để lấy giấy bút. Erec cho rằng ý tưởng trả lời thư để làm cho người ta thêm tương tư nó chẳng hay ho tẹo nào, cho dù đó có là một cô bé đi chăng nữa.

Bethany đưa cho Erec một tờ giấy và cây bút chì rồi ra lệnh, “Tina thân yêu...”

Erec không thích từ “thân yêu” nhưng vẫn cầm cúi viết ra theo chỉ dẫn của Bethany, vì nó chẳng nghĩ được điều gì tốt hơn để nói.

Tina thân yêu,

Thật vui vì cuối cùng mình đã biết tên bạn. Nhưng giờ mình lại muốn biết thêm về nơi bạn đang sống. Ai biết trước được... Có thể một ngày gần đây bọn mình sẽ gặp nhau thì sao. Bạn bao nhiêu tuổi rồi? Làm sao bạn lại có ảnh của mình? Mình cũng rất tò mò về cuộc điều hành lớn để tôn vinh mình mà bạn đã tả. Bạn có nghĩ rằng điều đó cũng đang diễn ra ở Thần Quốc không?

Erec

Bethany yêu cầu Erec kết thúc lá thư bằng cụm từ “Thân thương, Erec,” nhưng Erec không thích như vậy, vì thế nó chỉ biết xếp lá thư vào cái vỏ ốc. Nó và Bethany chạy ra xa và theo dõi chiếc vỏ ốc đang mất hút vào lòng đất.

Vua Piter ngồi một mình ở đầu bàn khi Bethany và Erec quay lại phòng ăn tối. Ngài đặt cây vương trượng dựa vào bàn, bên hông mình. Erec thấy cây vương trượng và chọn ngồi ngay vào chiếc ghế gần cây vương trượng nhất.

Đôi vai rộng của nhà vua xuôi xuống, ngài ngược nhìn Erec với đôi mắt buồn bã. “Ta không muốn con tự do gọi điện thoại cho mẹ. Sau bữa ăn tối, mẹ con muốn nói chuyện với con qua e-mail.” Nhà vua ngừng lại. “Mẹ con không muốn con vội về nhà. Thật ra tốt hơn là con nên ở lại Thần Quốc để tìm kiếm anh chị con. Còn mẹ con sẽ tìm chúng ở Thượng Địa.” Giọng của nhà vua nghe như thể tìm kiếm ở Thượng Địa là chuyện đơn giản lắm không bằng. Dĩ nhiên ngài không tin rằng hai đứa sinh đôi bị bắt ở đó.

Ngài thở dài, “Tiếc là khả năng hỗ trợ của mấy tay Cố vấn Tiên tri kém quá, trừ nhà tiên tri Ruth Cleary - mẹ của Bethany - nhưng Spartacus Kilroy, người kế nhiệm bà ấy, lại chả biết gì,

ngay cả những chuyện xảy ra trước mũi.” Vua Piter nhíp nhíp mấy ngón tay. “Balthazar Ugry cũng từng là Cố vấn Tiên tri, nhưng hình như có chuyện gì đó đã xảy ra với ông ấy khi ta bị bỏ bùa. Và giờ thì ông ấy... lại còn kém hơn nữa. Ta đang nhờ một nhà tiên tri khác làm Cố vấn. Tên ông ấy là Hermit. Ông ấy rất có tài, mặc dù không sống ở Thần Quốc này lâu. Ông ấy nói hai đứa sinh đôi vẫn còn sống và khỏe mạnh.”

Jam Crinklecut và trợ tá mang vào một đồng đĩa thức ăn. Phớt lờ món mằm lúa mì và xa-lát quinoa, Erec với tay lấy ngay món pizza. Nó hy vọng nhà tiên tri Hermit đã đoán đúng.

Nhà vua móc túi lấy ra một cặp mắt kính gọng nhỏ rồi để lên bàn. “Hình như mẹ con vẫn chưa lấy được cặp Mắt Kính Xuyên Thấu ra khỏi... chiếc đồng hồ báo thức phải không?” Ngài tăng hăng. “Con lấy cái này mà dùng. Nó là của ta, nhưng con sẽ thấy nó cũng có tác dụng tương tự.”

Erec nhận cặp mắt kính từ tay nhà vua. Nhìn cũng y như những cặp mắt kính bình thường khác.

“Hãy dùng cặp mắt kính này để tìm Danny và Sammy, nhưng đừng có nói chuyện với chúng,” nhà vua nói. “Nếu bọn bắt cóc phát hiện ra, chúng sẽ chặn không cho con thấy hai anh chị con đâu. Chỉ theo dõi và cứu chúng nếu khi nào con có thể cứu.” Nhà vua ra dấu xin lỗi. “Ta xin lỗi, ta chẳng giúp gì cho con được. Ta phải đến Xứ Khác vì hiện giờ mọi chuyện ở đó rất lộn xộn. Mấy con rồng đang phát điên lên vì chúng vẫn chưa tìm ra mấy con rồng con, ngoại trừ cái ổ trứng chưa nở của Patchouli mà con sẽ phải mở vỏ. Ta hy vọng con sẽ làm được.” Rồi nhà vua lắc đầu, “Với lại Diêm Quốc đang có nguy cơ gặp rắc rối. Chắc chúng ta sẽ cần thêm tiếp viện.”

“Chuyện gì xảy ra vậy ạ?” Bethany hỏi.

Gương mặt nhà vua trông như thể đang gặp phải một rắc rối gì đấy. “Thật ra chỉ là tin đồn thôi. Nhưng ta có linh cảm đó là sự thật. Ta nghĩ Thanatos Baskania đang dần dần học được Pháp thuật Tối thượng hoặc ít nhất là có bí mật gì đó mà mọi người đang che giấu.”

“Pháp thuật Tối thượng là gì ạ?” Bethany hỏi.

“Đó là loại pháp thuật phi tự nhiên,” vua Piter hạ giọng, “mà con người chả ai mong muốn cả. Học một ít phép thuật thì đơn giản thôi, nhưng học cao hơn nữa thì không phải là chuyện đơn giản. Phải cố gắng vượt thoát khỏi sự phụ thuộc vào chiếc điều khiển và từ đó việc học phép thuật sẽ bắt đầu khó hơn.”

Không khó nếu có ai đó giúp, Erec nghĩ. Tay nó bắt đầu trượt dưới gầm bàn, lần tới chỗ vương trượng. Erec cảm thấy một hơi ấm nhẹ tỏa ra từ cây vương trượng. Niềm khao khát được nhắc bổng cái thứ ấy lên quá lớn đến nỗi Erec quên bém mắt là tại sao mình lại muốn có cây vương trượng ấy.

“Các kỹ năng phép thuật cũng giống như một lối đi dẫn từ phòng này đến phòng kia,” vua Piter tiếp tục. “Đi nửa đoạn đầu thì rất dễ, rồi chia phần đường còn lại làm hai phần. Phần kế tiếp sẽ khó đi hơn. Rồi lại tiếp tục chia phần kia làm hai, và phần kế tiếp lại càng khó hơn. Mỗi lần bước đi, mức độ khó sẽ tăng lên. Và cùng với mỗi bước đi, nếu người học phép thuật mang trong mình những mục đích xấu, tình trạng điên rồ sẽ tăng lên khi kiến thức phép thuật càng mở rộng.”

Erec chạm một ngón tay vào cây vương trượng kế bên mình. Điện năng của cây vương trượng chạy dọc cơ thể nó. “Vậy nghĩa là nếu cứ chia đôi những phần còn lại của đoạn đường thì con sẽ chẳng bao giờ đến được cuối đường, đúng không ạ?” Erec nói.

“Chính xác! Baskania đã hoàn toàn phát rồ vì bước đi cuối cùng ấy rồi. Nhưng trong phép thuật, làm gì có chuyện đi được bước cuối cùng. Chẳng ai học hết được, kiểm soát hết được và luôn bị giới hạn ở một mức nào đó. Giờ hẳn chỉ bước được những bước rất nhỏ và cũng rất khó thôi.”

Ngón tay Erec chạm mạnh hơn vào cây vương trượng.

Bethany cười títt, “Đó là nghịch lý của triết gia Zeno. Người ta chẳng tài nào rời khỏi căn phòng mà mình đang đứng nếu mỗi bước đều bị chia đôi đến vô tận.”

“Con giống hệt mẹ con,” vua Piter mỉm cười.

Trong nháy mắt, Erec chớp lấy cây vương trượng. Nhưng bàn tay nó chỉ nắm chặt vào không khí. Vua Piter đang giữ cây vương trượng bằng bàn tay còn lại, nét cảnh cáo hiện rõ trên gương mặt ngài. Erec nuốt ực nổi xấu hổ vào trong. Sao nó lại trắng trợn vậy chứ? Nó cố chống chế, “Nhưng ngài mới nói là Baskania đã tìm ra cách học Pháp thuật Tối thượng rồi mà.”

“Chưa đâu! Hắn vẫn chưa học được.” Vua Piter cau mày, nét lo lắng hằn sâu trên gương mặt ngài. “Nếu hắn đã học được thì thế nào mọi người cũng biết. Sự điên loạn của hắn cũng như quyền năng của hắn sẽ chấm dứt, chẳng còn gì sót lại thứ gì. Mấy cái ‘cây’ báo cho ta biết hắn đang lên kế hoạch đánh thức bà ngoại hắn ở địa ngục.” Cả Erec và Bethany đều giật nảy mình. “Ta không chắc là hắn có làm được hay không. Cách duy nhất để làm được điều đó là cần phải có một loại cây hoa, mà loại cây hoa đó không còn tồn tại nữa. Thật tiếc ta chẳng thể dùng bút lông ngỗng Aitherpoint của ta để hỏi mấy con rồng xem Danny và Sammy đang ở đâu được. Cũng giống như cây vương trượng vậy - ta không đủ mạnh để sử dụng nó khi mà nó có thể chống chế ta.”

Điều đó khiến nhà vua nhớ lại cái mánh khỏe mà Erec vừa vận dụng để lấy cây vương trượng. “Nhớ cẩn thận trước khi quyết định một điều gì đó khi con ở Nemea.”

Erec nhún vai cố đánh trống lảng, “Chỉ là mở vỏ mấy quả trứng rồng thôi mà.”

“Không dễ như con nghĩ đâu. Cuộc sát hạch của ba vị Thần Mệnh sẽ gây ảnh hưởng tới nhiều người theo nhiều cách khác nhau, tùy vào chọn lựa của con. Con cũng đã thấy rồi đấy, cuộc sát hạch không phải là cuộc thi nhưng các tình huống đều do con định đoạt. Thật lòng, ta chẳng biết là nhóm của Balor sẽ cạnh tranh với con bằng cách nào. Có khả năng cậu ta sẽ mở được vỏ trứng rồng nhanh hơn con, nhưng một khi các vị Thần Mệnh vẫn còn quan tâm đến cách xử lý các tình huống thì con vẫn có khả năng chiến thắng. Đó là chìa khóa của vấn đề. Những cuộc sát hạch là cái mà con cần thực hiện vì người khác, do đó con sẽ học hỏi thêm được nhiều thứ. Ví dụ như ngay khi con mở vỏ trứng rồng, liệu con có bỏ đi và để chúng chết không? Mẹ chúng, Patchouli, đang mất tích. Nó sẽ không có mặt ở đó để giúp rồng con. Con có hình dung là mình sẽ cứu chúng như thế nào không? Chẳng có quy tắc nào để làm việc ấy cả, chỉ có lương tâm chỉ dẫn cho con thôi,” nhà vua nhắc nhở Erec những điều cần thiết.

“Tờ thông báo dán ở bên ngoài tòa nhà Liên đoàn Lao động nói rằng cuộc sát hạch mở vỏ trứng của rồng Patchouli sẽ diễn ra vào lúc một giờ ngày mai. Sáng mai ta sẽ đưa con và hai người bạn của con đến đó.”

Balor chắc chắn sẽ chờ ở đó với chiếc điều khiển, sẵn sàng đập vỡ những quả trứng khi đồng hồ điểm đúng một giờ. Giá mà Erec biết cách sử dụng chiếc điều khiển của riêng mình! Chà! Nếu thế thì Balor chỉ còn nước phải tận dụng “cái đầu” của mình thôi.

Trước khi gửi mail cho mẹ bằng máy tính trong phòng, Erec đeo cặp mắt kính mà vua Piter đã cho lên. Bethany ngồi trên ghế và chờ đợi. Bà June hiện ra trước mắt Erec trong căn phòng nhỏ. Bà im lặng khóc, nước mắt rơi lã chã xuống tách cà phê, mắt dán vào màn hình máy tính.

“Mẹ?”

Bà June giật nảy mình, làm đổ cả tách cà phê. “Erec? Phải con đó không?”

“Vâng. Vua Piter cho con cặp Mắt Kính Xuyên Thấu như cái của mẹ. Con định sẽ đi tìm xem anh chị con đang ở đâu, nhưng chẳng hiểu sao con lại thấy mẹ.”

Bà June nhìn khắp căn phòng, không nói nên lời. Mắt bà mọng đỏ, ngập trong nước mắt. “Cặp mắt kính đó sẽ cho con thấy người con đang mong nhớ nhất. Nếu muốn thấy anh chị con thì con phải nghĩ về chúng trước tiên. Hãy nói cho mẹ biết bất cứ điều gì con thấy. Tập trung chú ý những gì xung quanh hai anh chị con để lấy manh mối mà tìm ra nơi đó.”

“Nhưng vua Piter dặn con không được nói chuyện với hai anh chị. Thế nào bọn bắt cóc cũng nghe thấy và mắt kính sẽ mất tác dụng.”

“Đúng đấy con ạ! Hãy kiểm hai anh chị con rồi gửi e-mail cho mẹ ngay lập tức. Mẹ sẽ chờ ở đây,” bà June chỉ tay vào máy tính.

“Cứ để con nói chuyện trực tiếp với mẹ có tốt hơn không?”

Bà June nhìn có vẻ ngạc nhiên, “Ừ, nói trực tiếp cũng được. Con chưa sử dụng e-mail ở Mạng Phép Thuật bao giờ phải không?”

Erec lắc đầu. “Được rồi mẹ. Con sẽ quay lại ngay.”

Erec tháo kính ra, tập trung suy nghĩ về anh chị sinh đôi của nó. Hai đứa ấy đã mất tích khá lâu và Erec rất nhớ chúng. Rõ ràng nó rất lo lắng cho anh chị mình.

Erec lại đeo kính lên, chớp mắt. Ánh nắng chói chang rọi qua những ô cửa sổ lớn, phản chiếu lên mặt bàn và mặt ghế trong một cửa hiệu nhỏ. Có hai ly kem mây hoa quả to dùng đặt trên mặt bàn, rồi lại từ từ biến mất. Trong màn khói mỏng, một chiếc muỗng chạm vào mặt bàn kêu lách cách, và một trong hai cái ly tự nhiên biến đâu mất.

Tiếng cười khúc khích của Sammy vang lên, “May là em không thấy anh làm đổ xi-rô sô-cô-la lên áo đấy.”

“Vâng, thưa cô em Hoàn Hảo. Chứ ai đã tống cả đồng kẹo vào miệng vậy? Em chỉ ghen tị vì hôm nay anh chơi pa-tin thắng em thôi.”

Rõ ràng đây là ông cụ non Danny. Không còn nghi ngờ gì nữa. Ai đó đã làm cho anh chị Erec trở nên vô hình để giấu chúng đi. Erec phải cẩn thận lắm mới không la lên. Nó nhìn chung quanh cửa hàng. Chắc chắn anh chị nó đang ở Thần Quốc - cứ nhìn món kem mây mà chúng đang ăn thì biết - nhưng Erec không tài nào nhận ra nơi đó. Trên tường có treo bức tranh một anh hề đang nắm chặt cây dù. Erec sẽ đi tìm cửa hàng có bức tranh đó ngay khi hoàn thành cuộc sát hạch đầu tiên. Nó ước mình có thể đi ngay lập tức; nhưng cho đến lúc nó tìm ra cái cửa hàng đó thì chắc hai anh chị nó cũng đi mất tiêu rồi.

Erec tháo mắt kính ra. Bethany giúp Erec gửi e-mail cho mẹ bằng cách gõ tên bà June và nhấp chuột vào hình bà. Khuôn mặt bà hiện lên trên màn hình.

“Erec? Con có thấy hai anh chị con không?”

“Hai anh chị đang tàng hình và đang ăn hai ly kem mây rất to, con còn nghe thấy hai anh chị nói chuyện nữa. Chắc đúng là anh chị rồi.”

Giọng bà June lo lắng, “Con thấy hai đứa nó có ổn không?”

“Ổn quá đi ấy chứ! Con nghe hai anh chị cười khúc khích và nói chuyện trượt pa-tin với cả ăn kẹo nữa.”

“Vậy thì tốt,” bà June nói, giọng vẫn rất lo lắng. “Chẳng hiểu là đang xảy ra chuyện gì nữa,

nhưng mẹ thấy rất vui vì hai anh chị con vẫn bình an. Vua Piter kể rằng nhà tiên tri Hermit cũng đoán là cả hai đứa đều không sao.”

“Con sẽ đi tìm tiệm kem ấy ngay sau khi hoàn thành cuộc sát hạch đầu tiên. Con sẽ ‘truy tìm dấu vết’ của hai anh chị. Con hứa đấy. Mẹ đừng lo gì nhé!”

Bà June gật đầu, mím môi. Dù là có chuyện gì đi chăng nữa, Erec cũng phải tìm cho bằng được.

Erec tắt e-mail và nhìn Bethany. “Đầu tiên, ta cần phải đi vào ổ trứng rồng đã. Mình sẽ đập để mở vỏ trứng, hy vọng là rồng mẹ không bất ngờ quay về. Nếu mình không làm được thì những con rồng con cuối cùng ở Xứ Khắc ấy sẽ chết, trong khi tất cả những con còn lại đều đang mất tích. Và mình chẳng muốn nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy đến nếu rồng mẹ bất ngờ trở về. Chả biết nó sẽ giận dữ cỡ nào nữa.”

CHƯƠNG BẢY

Khi bình minh ló dạng, Erec và Bethany tiến về phía tòa tháp thư viện trong lâu đài. Chẳng còn nhiều thời gian để tìm hiểu về cách chăm nuôi lũ rồng con mới chào đời.

Nhân viên thủ thư đeo cái bảng tên có đề “Carol Esperpento”. Cặp kính lỗi thời của cô ta cũng nhỏ y như hai con mắt - vốn nằm xệch về hai bên thái dương. Cô ta chỉ về phía tầng ba, nơi lưu những quyển sách nói về các quái vật. “Mấy cuốn sách đó nằm ở kia kìa,” cô ta nói, giọng lạnh lùng.

Khu sách viết về loài rồng nằm ngay phía trên chiếc cầu thang xoắn ốc rộng rãi. Cả hai lòng sục khắp khu này để tìm các loại sách có tựa như “Rồng và ngục tối”, “Món phân rồng khoái khẩu”, “Cách tận dụng loài rồng trong nghệ thuật hàn gesso”, “Cải trang giấu rồng..” Cuối cùng Erec tìm được khu vực có tên “Nuôi rồng con” và lôi ra một quyển sách dày cộp mang tựa đề Không cần Khỉ biển nữa: Cách xin bố mẹ mua trứng rồng và cách nuôi rồng con sau khi trứng nở. Bethany lấy được cuốn Bài học của những kẻ thất bại toàn tập trong việc nuôi rồng.

Erec đọc, “Nguyên liệu quan trọng nhất để nuôi và bảo vệ rồng con mới chào đời là da sư tử Nemea. Mặc dù những nguyên liệu khác sẽ giúp bảo vệ rồng con an toàn và giúp chúng phát triển, nhưng nếu không có da sư tử tươi thì rồng con sẽ chết dù vẫn được bú sữa mẹ.” Erec lắc đầu.

“Ồi! Tiêu rồi, Bethany. Phải ăn da sư tử thì bọn rồng con mới sống được. Mà da phải còn tươi mới chết chứ. Chắc tụi mình phải mua trên Mạng Phép Thuật thôi chứ trong hai đứa mình chả đứa nào xoay nổi cái vụ săn và giết sư tử vào sáng mai đâu.”

Gương mặt Bethany tối sầm lại, “Tớ cũng đọc được chi tiết tương tự ở đây này. Tớ chả biết là giết một con sư tử hay để mấy con rồng con bị tuyệt chủng thì cái nào tệ hơn nữa. Chắc tụi mình nên tìm mấy cuốn sách hướng dẫn cách săn sư tử thì hơn.”

Erec nhướn mày, “Có nghe nhầm không vậy? Cậu vừa đề nghị giết động vật á?”

Bethany khoanh tay, “Ừ! Rồng là loài ăn thịt. Và nếu chúng là những con cuối cùng còn sót lại thì...”

“... thì mình phải giết sư tử bằng tay không á?”

Erec chả biết tạo gì về cách săn sư tử. Cả hai lại tiếp tục đọc. Coi bộ cuối cùng con sư tử ấy cũng sẽ thắng thôi.

Ở trang bên cạnh có một công thức.

*

Sữa mẹ tốt cho rồng con, nhưng công thức này vẫn có tác dụng đối với những người tự nuôi rồng.

Công thức nuôi rồng con (đủ cho một lứa 6 con)

6 cây hoa da sư tử Nemea, cắt bằng móng sư tử

6 tách hạt quả mây

3 cây nấm tán

4 ống (50 ml) máu động vật

6 giọt Nitơ gây ước

10 cây tầm ma, giã thành bột

12 trái ớt sừng Thái Lan

6 muỗng nhỏ bột quế và tiêu đen

Erec bật cười, “Xem này, chả cần da sư tử đâu, chỉ cần hoa da sư tử là được. Mình nghĩ bọn mình sẽ giải quyết được thôi. Thế nào trên Mạng Phép Thuật chả có bán móng sư tử. À mà có khi tụi mình còn tìm được nhiều thứ khác trong kho của bà Hecate Jekyll dưới nhà bếp đấy.”

Mặt Bethany trắng bệch. “Máu động vật á? Gớm quá. Lấy đâu ra bây giờ? Lại phải giết động vật à?”

“Chắc là mua thôi.”

“Nhưng vẫn có người phải giết động vật,” Bethany chỉ ra.

“Ồ! Ở đây nói là có nhiều loại máu động vật lắm này,” Erec nói. “Khuyến khích sử dụng máu động vật có vú. Máu người được xem là tốt nhất. Nó giúp những con rồng mới nở nhận thức được cái gì là kẻ thù nguy hiểm nhất và cũng là đồng minh thân cận nhất của chúng,” Erec đọc.

Erec và Bethany cười với nhau. “Chà, thế thì cần gì phải giết động vật,” Erec nói.

Bethany bật cười, “Khỏe cả người. Giờ chỉ việc đến bệnh viện hoàng gia và xin bác sỹ trích giùm tụi mình ít máu là xong.”

“Để mình mình làm được rồi,” Erec nói. “Không cần phải ‘cắt tiết’ cả hai đứa đâu.”

Bethany không cần tranh cãi. “Tốt hơn tụi mình nên chép lại cái công thức này. Một số nguyên liệu nghe hay ra phết. Ở đây có giải thích mây là một loại cây mọc ở vùng Archipelago, Ấn Độ. Hạt của loại cây này dùng để nấu thành một loại bột có tên là máu rồng. Còn nấm tán là một loại nấm độc.”

“Hy vọng tụi mình sẽ tìm ra chúng.”

“Ồ! Nhìn kìa!” Bethany kêu lên. “Quyển sách này cũng nói loài bọ cánh cứng là rất tốt cho rồng mới nở đấy, có thể dùng kèm với công thức trên.”

Cả hai chép lại công thức rồi đến bệnh viện hoàng gia. Bác sỹ Ezzy Mumbai đang nghỉ giải lao. Mớ tóc quần vàng hoe lỏa xõa khắp mặt, bà chớp mắt và vén tóc ra sau. “Ồ, lâu rồi không gặp. Hai đứa bị làm sao à?”

Erec lắc đầu, “Bác sỹ có thể trích giúp cháu một ít máu không ạ? Cháu cần máu để làm một công thức nuôi rồng.”

Bác sỹ Mumbai bật cười, “Cháu là chúa gây chuyện đấy nhóc. Ta không biết mấy cháu đang âm mưu gì, nhưng ta sẽ không thực hiện bất cứ một thủ tục y tế nào nếu không có chỉ thị.”

Bethany ngạc nhiên, “Chỉ là trích máu thôi mà bác!”

Bác sỹ Mumbai lấy cái ống nghe từ ngăn kéo ra. “Xin lỗi mấy nhóc! Tới giờ phải đi rồi, ta đóng cửa đây.” Bác sỹ lừa hai đứa ra khỏi phòng và khóa cửa lại.

Erec dựa vào tường, khoanh tay trước ngực. Ừm! Nó ngấm ngấm, đầu cần phải nhờ tới bác sĩ mới lấy được máu. “Chỉ cần dùng con dao làm bếp là được thôi mà.”

“Ấy mới nói gì vậy?” Bethany cau mày. “Bộ ấy tính tự xẻo mình à? Coi chừng không cầm máu được thì có mà tiêu đời!”

“Mình nghĩ là chỉ cần cắt một tí ở đầu ngón tay thôi.” Ý tưởng này khiến ngón tay Erec nhói lên, nhưng cơn đau tí teo ấy thì có thấm vào đâu so với mạng sống của lũ rồng con sắp tuyệt chủng chứ? “Hay cậu cắt giùm mình đi.”

Có tiếng bước chân và cửa vào bệnh viện hoàng gia hé mở. Một cô gái với mái tóc xõa dài, mắt xám, kính gài trên tóc. “Rick Ross? Em đây hả?”

Ngay lập tức Erec nhận ra đó là Darla Will, cô gái bị một lời nguyền rằng nếu có người ở gần cô bị bệnh hoặc bị thương, thì chỉ sau một ngày, cô cũng sẽ bị y như vậy. “Tên thật của em là Erec Rex. Xin lỗi...” Erec thấy chẳng có gì hay ho khi Darla nhớ đến cái tên giả của nó, như thể nó đã nói dối cô vậy. Nhưng lần trước ở Thần Quốc, Erec cũng chả thấy an toàn tẹo nào khi sử dụng tên thật của mình.

Cô gái mỉm cười, “Chị cũng có nghe về chuyện ấy rồi. Tại chị chỉ quanh quẩn ở đây thôi.” Cô khoát tay quanh phòng. “Đôi khi chị biết tin rất muộn. Mới này chị không cưỡng lại được nên đã nghe lỏm chuyện của em. Em cần lấy máu à?”

Nụ cười bừng sáng trên khuôn mặt Erec, “Chị có biết cách lấy không ạ?”

“Ồ, chị làm hoài. Khi còn nhỏ chị chỉ biết có mỗi bệnh viện, và đến khi trưởng thành thì toàn sống ở những nơi kiểu kiểu vậy. Thôi vào nhanh đi. Chị biết nơi họ cất giữ tất cả mọi thứ.”

Darla bôi thuốc sát trùng lên cánh tay Erec, quấn ga rô quanh chỗ đó rồi chích một cây kim vào động mạch, kéo ra một dòng chất lỏng màu đỏ đậm. “Em cần bao nhiêu?”

Bethany chết lặng.

“Bốn ống 55ml,” Erec nói, ngạc nhiên vì chẳng thấy đau tẹo nào. “Chị làm thạo quá.”

Darla nhún vai, “Dễ mà.” Cô rút kim, ấn gạc vào chỗ vừa rút kim ra, rồi bơm máu vào bốn cái ống nhỏ có nút cao su. “Của em đây.”

Erec cảm thấy chóng mặt và oặt cả người. Nó cất mấy ống máu vào túi và cảm ơn Darla, rồi cùng Bethany quay về phía tây lâu đài. “Ừm! Dễ thật. Hy vọng là bọn mình sẽ tìm thấy mấy nguyên liệu khác trên Mạng Phép Thuật.”

Cả hai lên mạng ở phòng Bethany. Chẳng có gì khó khăn cả. Gương mặt một người phụ nữ xuất hiện trên màn hình, mái tóc đen của cô ta cột chặt gọn gàng. “Quý khách cần gì?”

Erec kiểm tra danh sách, “Tôi cần sáu cây hoa da sư tử Nemea.”

Người phụ nữ mau lẹ gạt đầu, “Cây hoa da sư tử Nemea.”

Màn hình chia ra làm tám ô nhỏ, mỗi ô lại xuất hiện một người. Người ở cái ô ngay cuối màn hình nói, “8/46 người bán hàng kế tiếp.” Mấy người bán hàng trong các ô đều im lặng, lục tung mấy cái thùng của mình và ngờ vực nhìn nhau.

Không phải là dấu hiệu tốt rồi. “Lần trước họ hét hò ầm ĩ, không ngừng mời mọc tôi mua sản phẩm của họ cơ mà.” Erec nói vào màn hình, “Không ai có cây hoa da sư tử Nemea à?”

Một người phụ nữ, với mái tóc màu nâu mọc chĩa ra từ cằm còn nhiều hơn là mọc trên đỉnh

đầu, chìa ra một cây hoa trắng muốt, “Tôi có cây hoa đuôi sư tử lấy từ Lerna đây.”

Như được khuyến khích, vài người bán hàng khác cũng vẫy những bông hoa về phía Erec. “Hoa tóc sư tử trồng ở Bangor, chất lượng đảm bảo đây.”

“Còn đây là hoa da cóc, cậu sẽ thích cho mà xem.”

Erec khoanh tay, “Chả có cái nào tốt hết. Tôi cần cây hoa da sư tử Nemea cơ, có ai có không?”

Mấy người bán hàng thất vọng ra mắt. Người phụ nữ với cái cằm đầy lông cộc cắn lên tiếng, “Chứ cậu không biết à? Làm gì có ai hái được loại cây đó. Chúng có mọc ở thế giới này đâu.” Người phụ nữ ấy run rẩy đưa tay lên ôm đầu. “Chúng là loài sinh vật sống duy nhất phải trồng ở nơi không hề có phép thuật. Nơi không có Thực Thể. Không cả Tinh Thể. Tất cả mọi thứ ở thế giới này muốn tồn tại được đều cần đến một vài phép thuật. Người ta nói rằng cây hoa sư tử Nemea mọc bên ngoài vương quốc chúng ta, ở mãi xứ Neverland bên ngoài Thực Thể cơ.”

Bethany khoanh tay, “Nghĩa là chưa ai từng thấy dù chỉ là một cây thôi à? Vậy làm sao mọi người biết nó tồn tại?”

“Ồ! Chúng tôi thấy nó rồi chứ,” cô ta mỉm cười láu cá. “Một lần nọ, có một nhà thám hiểm đã tìm thấy vài cây và mang về đây bán với giá cắt cổ. Nhờ thế mà ông ta giàu sụ. Chúng tôi đã mua từ tay ông ta rồi bán lại và cũng thu được một khoản kha khá, nhưng giờ thì hết mất rồi. Mà ông ta cũng chẳng tìm ra chúng nữa.”

“Vậy lần đầu tiên làm sao mà ông ấy lại tìm được chứ?”

Người phụ nữ bật cười, “Có một lỗ thủng trong Thực thể, nằm đâu đó ở Nemea thì phải. Người ta nói rằng chính năng lượng phóng ra từ mắt của một con rồng đã tạo nên lỗ thủng đó. Nhưng người ta không đánh dấu chỗ đó lại được. Nó vô hình. Dẫu có tiêu hết cả đời ở Nemea chắc cũng chẳng tìm thấy cái lỗ ấy đâu.”

“Và cây hoa nằm trong cái lỗ đó à?” Erec hỏi.

“Phải bò vào lỗ thủng thì mới hái mấy cây hoa đó được,” cô ta giải thích, như thể Erec chỉ là một đứa nít ranh. “Nhưng cậu không ở đó quá lâu được đâu, vì ngoài cây hoa da sư tử ra, chẳng gì có thể sống sót ở đó cả. Chỉ cần ở thế giới đó vài giờ thôi là người ta sẽ tiêu đời ngay. Duy chỉ có loài rồng là có thể sống ở đó, nhưng cũng chỉ được vài ngày.”

Erec lắc đầu chịu thua, “Chắc cũng phải có ai đó còn lại một ít hoa chứ.”

“Chúc cậu may mắn vậy. Hồi cái thời nuôi rồng còn thịnh, mọi người đã xài hết mấy bông hoa đó rồi.” Người phụ nữ cười bí hiểm. “Đúng là phong trào dở hơi. Phân nửa số rồng ấy đã nuốt chửng đám chủ của chúng chỉ trong vòng một tháng.”

Bethany nảy ra một sáng kiến, “Hecate Jeckyll lưu trữ mọi thứ trong kho lương thực của bà ấy. Biết đâu túi mình sẽ tìm thấy cây hoa da sư tử ở đấy thì sao!”

Erec rạng rỡ trở lại, “Cậu nói đúng. Để mình mua vài nguyên liệu khác ở đây đã, rồi túi mình đến đó tìm thử xem sao.” Erec nhìn lại danh sách và đưa cho người phụ nữ. “Cô có móng sư tử không?”

Những người bán hàng đang nán lại trên màn hình lập tức hét giá toáng lên và vẫy vẫy mấy cái móng sư tử. Erec mua một chiếc móng mà người phụ nữ rao bán với giá chín đồng tiền vàng rồi đưa tiền qua màn hình và lấy lại một chiếc móng đựng trong cái túi nhỏ.

Kế đến Erec hỏi về nấm tán. Mấy người bán hàng khác quay trở lại ô của mình trên màn hình, vẫy lia vẫy lịa những mũ nấm khổng lồ màu đỏ. Erec mua ba mũ nấm của người phụ nữ đã chịu

tổn thời gian kể câu chuyện về cây hoa da sư tử cho nó nghe. Mấy cây nấm rất to, mũ màu đỏ rực, thân chỉ chít những mụn cóc. Nhìn chúng như vừa mới bước ra từ câu chuyện Alice lạc vào xứ thần tiên. “Nếu ăn một miếng nấm, không biết mình có cao hơn không nhỉ?” Erec đùa.

Người phụ nữ bỏ nấm vào một cái túi nhỏ. “Đừng có ăn mấy cây nấm đó nha. Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cần gì nữa không?”

“Sáu tách hạt quả mây.”

Bethany kéo tay Erec, “Ấy không nghĩ là tui mình sẽ tìm thấy mấy thứ đó ở kho của bà Hecate à? Biết đâu lại chẳng cần tốn tiền mua. Với cả mình cũng đã mua được nguyên liệu chính đâu.”

Hecate Jekyll là bếp trưởng ở lâu đài Thần Quốc. Hiện bà ta đang bị nhốt trong ngục tối, sau khi người ta phát hiện ra bà ta chính là kẻ đã bỏ bùa vua Piter suốt mười năm qua. Nhưng cái kho của bà Hecate ở dưới bếp vẫn đầy ắp những nguyên liệu lạ mà Erec chẳng thể nào hình dung nổi.

Erec hết nhìn Bethany, rồi lại nhìn mấy người bán hàng đang vẩy vẩy những túm hạt màu đỏ. “Vây để mình mua mấy cái này rồi tui mình đến tìm mấy thứ còn lại trong kho luôn.” Erec đọc lại danh sách nguyên liệu. “Mấy thứ khác nhìn cũng có vẻ rất phổ biến.”

Erec lại mua hạt mây của người phụ nữ với giá bốn đồng tiền vàng, và người ấy rất hả hê vì đã biết cách nói chuyện với Erec.

Mấy người bán hàng khác nhìn cô ta với ánh mắt căm ghét và vài người bắt đầu nhại cái giọng mũi ngọt ngào giả tạo của cô ta.

Với chiếc móng, mấy cây nấm và hạt quả mây, Erec cùng Bethany quay lại nhà bếp của lâu đài. Khi cả hai đến nơi, một phụ nữ có dáng người cao, mặc chiếc quần soóc cực ngắn, mái tóc màu bạch kim và nước da nhợt nhạt đang la hét đám nhân viên làm bếp.

“Đó là bếp trưởng mới Greta Minster đấy,” Bethany thì thầm. “Cô ta không tốt bụng như bà Hecate đâu, nhưng thực ra thì bà Hecate cũng có tốt đẹp gì đâu. Tớ nghĩ tui mình không cần phải nhờ cô ta giúp đỡ, cứ lén chui vào trong trước khi có ai để ý đến tui mình.”

Cả hai rón rén đi vào kho lương thực, trốn đằng sau mấy vai bơ lớn và mấy thùng dầu ôliu. Bethany với lấy cái bình thủy tinh trên mặt thùng. “Đảm bảo tui mình sẽ cần đến cái này.”

Erec đi tìm một tấm kim loại có khắc hình một con mắt nhắm, cuối cùng nó phát hiện thấy tấm kim loại ấy đang tỏa sáng le lói trên sàn nhà. Nó cúi xuống, thì thầm vào tấm kim loại, “Một mắt nhìn tuốt luốt.” Con mắt mở to và tấm kim loại dày trượt dọc trên mặt sàn, để lộ ra một miệng hầm lớn. Erec và Bethany bò xuống cầu thang, chui vào kho lương thực ở bên dưới. “May là nó vẫn còn hoạt động.”

Căn phòng hẹp nhét đầy những kệ là kệ, bên trên lỉnh kỉnh các nguyên vật liệu, đến nỗi Erec chẳng buồn quan sát kỹ. “Các thứ ở đây được sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái.” Cả hai nhìn vào vắn N để tìm cây hoa da sư tử Nemea, nhưng chẳng có loại nào như vậy cả.

“Biết đâu nó nằm ở vắn C cũng không biết chừng.”

Nhưng cũng chẳng có gì khả quan. Bethany và Erec bèn đi tìm vắn D trong chữ “Da”, và H trong chữ “Hoa”, nhưng cũng vô vọng.

“Trời ạ! Thật là...” Erec ngồi ịch xuống sàn. “Nhức đầu quá đi mất!”

“Ừm! Tui mình cứ tìm mấy nguyên liệu khác trước đã. Cũng còn hơn là chẳng có gì.”

Erec gật đầu, bỏ đám hạt mây cùng ba cây nấm vào cái lọ thủy tinh, rồi mở nút cao su và đổ máu vào. Hỗn hợp ấy làm Erec mắc ói. “Kinh quá!”

“Ừ, nhưng mà nó có ích lắm đấy!” Bethany tìm thấy một chiếc bình khổng lồ chứa đầy lá cây tầm ma, đếm lấy mười lá và bỏ vào hỗn hợp. “Ồi!” Bethany rên rỉ. “Đau ngón tay quá.”

Erec đếm mười hai quả ớt sừng, và bỏ thêm sáu muống nhỏ bột quế vào cái bình. Erec hắt hơi liên tục khi đổ tiêu đen vào. Nó chun mũi, nói, “May là bà ta cũng giữ cả mấy loại gia vị thông thường ở đây.”

Bethany ngò vức nhìn vào cái bình, “Tớ cá đó không phải là loại tiêu bình thường đâu.” Erec xem kỹ và thấy mấy hạt tiêu đen kêu vù vù trong bình như những phi hành gia tí hon. “Ê! Nhìn này! Tớ tìm thấy một cái bình toàn bộ cánh cứng!”

“Tuyệt, lấy đi. Bây giờ tới nitor gây ước.” Erec nhớ lại vị trí của bình nitor gây ước trên kệ. “Lần cuối mình sử dụng loại nguyên liệu này là khi một giọt bị nhiễm trên sàn và mình đã được một điều ước.” Erec nhón thẳng người, cười nhăn nhó. “Sao mình không ước có cây hoa da sư tử ngay bây giờ nhỉ! Tuyệt quá!”

Erec mở nắp chiếc bình tối chứa đầy nitor gây ước, mùi thối xộc thẳng lên mũi. Sáu giọt khe nhỏ ra khi Erec nghiêng cái bình. “Cậu sẵn sàng chưa?”

Bethany gật đầu, ôm chiếc bình chứa đầy những con bọ cánh cứng. Erec cầm cái bình chứa mấy nguyên liệu mà hai đứa vừa có lên rồi nhỏ một giọt nitor gây ước xuống sàn.

Một tiếng nổ lớn khiến căn phòng rung chuyển. Dù đã biết trước nhưng tiếng động phát ra vẫn khiến Erec muốn ngừng thở. Cả hai chạy ào đến trốn đằng sau mấy cái kệ, làm đám lọ thủy tinh va vào nhau kêu canh cách. Erec bắt đầu ước, “Ước gì tôi và Bethany tìm thấy lỗ thủng của Thực Thể ở Nemea để có thể hái được cây hoa da sư tử.”

Trong chớp mắt, Erec và Bethany đã được đưa đến một nơi um tùm cây cối. Những vì tinh tú lấp lánh trên bầu trời đêm. Erec vẫn đang ôm khư khư cái bình thủy tinh. “Cậu không sao chứ?”

“Ừ! Tụi mình đang ở đâu vậy?”

Khu rừng trải dài ngút tầm mắt Erec. Nó xốc lại cái bình cho ngay ngắn. Chuyện xảy đến quá đột ngột. Và rồi Erec không còn biết phải mong chờ cái gì nữa. “Mình đoán đây chính là Nemea. Vua Piter nói đó là nơi bảo tồn loài rồng.” Erec rùng mình. Nó tự hỏi không biết đây có phải là nơi mà ông Thiện Long đã sống không. “Mình đoán lỗ thủng Thực Thể chỉ ở đâu đây thôi.”

Bethany cũng rùng mình, “Đáng lẽ ấy chỉ nên ước hoa da sư tử ở đâu đó trong lâu đài thôi.”

“Ừ! Phải vậy thì đã dễ hơn rồi!”

Nhưng dù sao đi nữa, Bethany cũng rất tự hào vì đã đến được nơi này. “Tớ thấy hơi lạnh. Ở đây cũng khá bí ỉn đấy nhỉ. Được rồi, tụi mình cùng tìm lỗ thủng đó đi.”

“Mình đang thắc mắc chẳng biết nó ở chỗ quái nào nữa.” Erec thấy bãi cỏ gần mấy cái cây tối om.

Bethany tiến tới, chạm vào mấy chiếc lá. “Tụi mình thậm chí còn chả biết là đang tìm kiếm thứ gì nữa.” Cả hai khua tay loạn xạ trong không khí. Bethany bật cười, “Ai mà thấy tụi mình lúc này thì thể nào cũng nghĩ tụi mình bị khủng.”

“Có khi lỗ thủng nằm ngay chỗ mấy cái cây này này.” Erec quỳ xuống chỗ đám rễ của một cây tùng, rồi Bethany va vào người Erec. Tay của hai đứa bỗng rơi tòm vào một vùng không gian, cảm thấy nhoi nhói và lạnh cóng. Cả hai giật mình, quay lại nhìn nhau. Bàn tay chúng đã trở

nên vô hình.

“Nó là lỗ thủng đấy.” Bethany quỳ xuống, và cánh tay liền biến mất khi cô bé thọc tay vào sâu hơn nữa. “Ồi! Tuyệt quá!”

Erec chỉ muốn rút ngay tay ra vì cơn tê cóng và nhoi nhói lan khắp bàn tay. “Chà! Mình đã ước là cả hai đứa mình sẽ cùng tìm thấy lỗ thủng. Giờ thì tội mình đã tìm ra nó rồi nè. Cậu đã sẵn sàng chui vào chưa?”

Khi Erec tiến tới, bước sâu vào vùng không gian ấy, chiếc bình thủy tinh bỗng vương lại như thể nó mới chạm vào một bức tường. Erec bèn để cái bình lại bên cạnh gốc cây, và giờ thì cánh tay nó đã chui vào lỗ thủng ấy một cách dễ dàng.

“Có lẽ chẳng mang cái gì vào đó được đâu,” Bethany nói.

“Không đâu! Mình vừa thử nhét một chiếc lá vào mà.” Erec rút chiếc lá lại, đưa cho Bethany xem. “Mình nghĩ chỉ có cái bình ấy là không mang vào đó được thôi.”

“Chắc là vì hỗn hợp trong bình đấy. Ấy có nhớ người phụ nữ trên Mạng Phép Thuật đã nói rằng ở xứ Nevervard không có phép thuật không? Nitor gây ước là một loại phép thuật chứ còn gì.”

Erec ngẫm nghĩ một lúc, “Hay cậu ở lại đây giữ chiếc bình đi. Để mình tìm mấy cây hoa đó cho. Như thế tội mình sẽ chắc chắn là mọi thứ vẫn ổn.”

“Ấy chắc chứ?” Bethany xua tay trong lỗ trống. “Tớ cảm thấy trong đó không được tốt cho lắm.”

“Ừ!” Erec rùng mình trả lời. “Nghe mình nói này, hay đưa cả hai tay vào đi, rồi cậu sẽ thấy ngay.”

Erec cố xoay chân chui vào lỗ thủng nhưng không được. Mãi một lúc sau nó mới nhớ ra là đôi giày của mình cũng có phép thuật, thế là Erec tháo giày ra.

Với đôi chân trần, Erec quyết định mau chóng tìm mấy cây hoa trước khi nỗi sợ hãi lấn át nó. Erec đưa hai tay vào khoảng không, chui đầu vào.

Hơi thở của Erec đông cứng, ngực như bị đóng băng. Mọi thứ xung quanh nó chỉ là... hư vô - một thứ hư vô xám xịt không hề có vật chất tồn tại. Không còn là... Thực Thể. Xung quanh Erec chỉ toàn một thứ như lúc chiếc tivi bị nhiễu, thế giới của những vệt trắng đen chuyển động rề rề. Những tia lửa nhỏ bùng lách tách trên da thịt Erec. Đầu gối nó quỳ ở phía bên ngoài lỗ hổng, nhưng bên trong, đôi cánh tay nó lại trôi trong một đại dương vô cùng kì lạ. Chẳng thấy gì ngoại trừ những đốm li ti đang chuyển động khắp nơi.

Phải kiểm soát tình hình, Erec nghĩ. Phải bình tĩnh mới được. Mà làm được mà. Erec trườn người theo các lối đi vào vực thẳm của Nevervarld, rồi nắm tay Bethany để chắc chắn là mình vẫn còn sống. Chẳng có trọng lực, chẳng có hút lên hút xuống, chẳng có tiếng động, cũng chẳng thấy được gì ngoài cánh tay của Bethany - dấu hiệu duy nhất của sự sống. Erec nhớ lại lời của người phụ nữ nọ, rằng con người chỉ có thể sống sót ở đây trong vòng vài tiếng. Tìm hoa da sư tử sẽ mất bao lâu nhỉ? Có vẻ như Erec sẽ chẳng tìm được gì ngoại trừ cái thứ hư vô xám xịt mênh mông này.

Erec nghe thấy có tiếng vang dội lại đâu đó từ phía sau đầu, nghe như là “Cám ơn” và “Ngon quá”. Erec chậm chậm buông tay Bethany. Nó thử buông ra rồi nắm lại nhiều lần trước khi chui sâu vào. Di chuyển ở Nevervarld thật chẳng dễ chút nào, Erec phải phối hợp các động tác bơi sâu vào dãy tần sóng bị nhiễu. Trạng thái căng thẳng do cố di chuyển khiến nó mệt nhoài. Năng lượng trong cơ thể nó dường như đã bị hút cạn bởi những phần tử bé xíu đang trôi xung

quanh. Erec tìm kiếm, sờ soạng, cố cảm nhận mọi thứ xem đó có phải là bông hoa không. Đôi bàn tay lờ mờ của Bethany dần dần trở nên mất sức sống, dường như không tồn tại.

Mắt Erec điều tiết với thứ hư vô đang chuyển động xung quanh, mà có khi cũng chẳng phải là mắt mà chính là bộ não của Erec đang điều tiết. Những hình bóng dần xuất hiện trong mớ hỗn độn ấy. Đá? Tượng? Không. Đó là hình dạng của một thứ mà Erec cũng chẳng biết là gì, vì nó chưa từng gặp thứ gì tương tự như vậy trên trái đất. Quá lộn xộn. Erec tự hỏi không biết mình đã ở đây bao lâu, có thể là vài phút hay vài giờ cũng nên.

Erec chú ý tập trung, nhìn chăm chăm vào dấu hiệu của loài thực vật sống ấy. Nhưng bất kể có thể nào, nó vẫn phải chắc chắn là mình không rời tay khỏi tay Bethany. Âm thanh của năng lượng bị nổ đập vào cổ tay Erec, và nó ngã xuống, kiệt sức. Erec phát hiện những đốm sáng lập lòe xung quanh chính là năng lượng trôi ra từ cơ thể nó.

“Mày đang ở đâu vậy?” Erec lăm bắm hỏi cây hoa trong tâm trí. “Tao cần mày.”

Thậm chí giờ đây Erec cũng chẳng tài nào suy nghĩ cho rõ ràng được, dù đó chỉ là những suy nghĩ không đầu không đuôi. Erec đuối sức, nó không biết có nên tiếp tục tìm kiếm cây hoa hay cố quay lại lỗ hổng trước khi không thể di chuyển được nữa không. Rồi Erec nghe thấy có một tiếng động nữa. Lần này tiếng động lớn hơn, hình như trôi ra từ đầu nó. Có cái gì đó đang nói chuyện với Erec, “Cám ơn cậu. Năng lượng của cậu ngon lắm.”

Giờ đây năng lượng sống của Erec đang trôi ra rất nhanh, rồi mất hút trong một phân tử đang vo ve xung quanh nó. Đột nhiên có cái gì đó xuất hiện rất rõ ràng. Erec biết thứ đó và xứ Neverland cũng biết. Nó sẽ không thể nào thoát khỏi chốn này. Đó là một cái bẫy.

Erec cố nói chuyện với giọng nói trong đầu, “Tôi cần mấy bông hoa da sư tử để cứu đám rồng con mới nở. Tôi phải quay về.”

Không gian xung quanh dao động trong đầu Erec. “Chẳng ai sống sót nổi mà ra khỏi đây đâu. Không thể nào. Hãy đầu hàng đi.”

“Không đâu,” Erec nghĩ. “Tôi nghe kể rằng đã từng có một nhà thám hiểm đến đây và mang được cây hoa da sư tử về cơ mà.”

Những âm thanh ào ào của thế giới hư vô trôi xung quanh Erec cho đến khi nó lạc vào mơ hồ. “Vớ vẩn,” giọng nói lên tiếng. “Đúng ra là từng có một người đàn ông đến đây tìm loại cây hoa ấy. Hắn đã kịp hái được vài cây trước khi chết. Bọn ta đã ném thi thể hắn với mấy cây hoa nằm trên tay ra ngoài. Bọn hắn đã cướp lấy mấy cây hoa đó, và cũng chính người bọn đó đã dẫn những người khác tới, đẩy họ vào trong, chờ họ chết để lấy thêm loại cây ấy, nhưng chẳng ai hái được cây nào. Cũng có mấy người khác đến đây với hy vọng tìm kiếm những thứ khác, nhưng chẳng ai còn sống sót để đem ra ngoài.”

Erec biết rõ đây là sự thật. Đó là cái kết của cuộc đời nó. Ừm, nó quyết định sẽ hái những cây hoa và nắm chặt trong tay, như vậy là đám rồng con mới chào đời cũng có cơ may sống sót. Erec gọi tên cây hoa trong đầu. “Tao cần mày. Làm ơn giúp tao đi.” Tâm trí Erec chao đảo, xoay vòng xoay cho tới khi chẳng nhớ nổi là tại sao mình lại cần những bông hoa ấy.

Một âm thanh yếu ớt vang lên trong tai Erec, “Tôi ở đây, ngay cạnh cậu đây này.”

Đúng lúc đó, cây hoa da sư tử Nemea hiện ra ngay bên cạnh Erec. Dù không thấy rõ hình thù, nhưng Erec có thể cảm nhận được sự hiện diện và linh hồn loại cây ấy. “Cám ơn.” Cây hoa trôi vào tay Erec. Giờ thì nó đã là của Erec. Lại một cây khác trôi đến. Một cây nữa. Sáu cây hoa tự nguyện trôi vào tay Erec - tự dâng hiến chính mình. Bây giờ Erec chẳng nhớ nổi tại sao mình lại cần chúng, cũng chẳng thể nhớ mình đến từ đâu và cần đi đâu. Nhưng những cây hoa đang ở trong tay Erec.

Chẳng mấy chốc Erec mất hết nhận thức. Những âm thanh vo ve từ xa hiện dần xung quanh cơ thể nó. Những mảnh năng lượng cuối cùng của sự sống đang trôi xa, mất hút và không bao giờ trở lại. Bóng tối bao quanh Erec, trùm lên sự sống của nó. Rồi có một điều gì đó không ổn... hoặc rất ổn... Erec cũng không biết chính xác. Giọng nói đó lại nói chuyện với Erec, nhưng nghe rất xa, “Người không chết. Bọn ta cũng chẳng hiểu nổi. Có gì đó trong người mạnh hơn con người. Một phần của loài rồng. Nếu người không mau mau nghĩ ra thì người sẽ toi đời.”

Nghĩ nhanh. Nhưng Erec chẳng suy nghĩ được nữa. Cái quái gì là một phần của loài rồng trong cơ thể nó chứ? Tại sao nó lại ở đây? Và vì sao lại phải đi tiếp? Nhưng khi thấy cánh tay của Bethany, Erec vô cùng mừng rỡ, đôi bàn tay trắng hồng giữa đám lông nhùng xám xịt.

Đúng rồi. Bethany.

Erec quay lại, mấy cây hoa đẩy và kéo Erec cho tới khi nó chạm được vào tay Bethany.

Và Bethany kéo. Bằng một cú kéo thật lực, đầu của Erec chui ra lỗ hồng, hỗn hển với thứ không khí lập lờ. Thêm một cú giật mạnh nữa, cả cơ thể Erec nằm dài trên đất, mắt dõi theo các vì tinh tú đang tỏa sáng hơn bao giờ hết.

Bethany sợ hãi nhìn Erec, “Erec, ấy có sao không? Sao ấy lạnh như đá thế này?” Bethany đặt tay lên má Erec. “Trông ấy kinh quá.”

Nhưng chắc chắn là Bethany đã làm rất tốt. Cô bé tỏa sáng rực rỡ hơn cả những màu sắc rực rỡ nhất, và cả thế giới sắc màu dường như đang tụ lại nơi cô bạn nhỏ bé này. Erec mừng thầm là lúc đó trời tối, chứ nếu là ban ngày, thứ sắc màu đó sẽ bị che lấp mất.

Erec lắc đầu. Tất cả cảm giác, xúc giác, sự sống dường như đang ồ ạt tràn về. Năng lượng chuyển động thật mạnh trong cơ thể Erec khiến nó thấy chóng mặt. Cuối cùng Erec hít sâu và ngẩng đầu lên, “Câu có biết một cảnh trong phim Phù thủy xứ OZ, cái đoạn mà Dorothy bước vào xứ Munchkinland và mọi thứ đều biến từ trắng đen sang có sắc màu ấy? Mình chưa bao giờ xem một bộ phim nào như vậy.”

Bethany cười nhẹ nhõm. Cô bé nắm và kiểm tra cánh tay Erec. “Người ấy đang ấm dần lên đấy.”

Mấy cây hoa da sư tử nằm gọn trong tay Erec, bất động. Năng lượng của chúng đã cạn kiệt vì chúng chẳng thể tồn tại ở đây. Erec hiểu rằng chúng cũng cảm thấy năng lượng rời khỏi cơ thể chúng như năng lượng đã rời khỏi cơ thể Erec trong thế giới của chúng. Nhưng chúng đã tự nguyện đến đây. Ở thế giới này, chúng chỉ là một bó cây hoa dày, đầy lá mọng màu be, rất giống da sư tử. Erec nhìn chúng đê mê. “Lý do duy nhất khiến mình sống sót trở về là có một phần của loài rồng trong cơ thể mình.” Khi thốt ra điều đó, Erec rất mừng vì Bethany đã không chui vào lỗ hồng cùng nó.

“Ừm,” Bethany nói, ôm chiếc bình thủy tinh lên, “Tớ đoán tội mình nên cắt chúng bằng móng sư tử rồi bỏ vào bình.”

“Cắt chúng?” Erec nhận thấy đầu óc vẫn đang mê mụ. “Tốt nhất là cậu làm đi.”

Erec xoay xở lấy chiếc móng ra khỏi túi. Bethany cầm lấy, kê lên mặt đá để cắt, rồi trộn vào bình đựng nguyên liệu.

Khi Bethany dùng một cái que để khuấy, hỗn hợp trong bình bắt đầu sủi bọt, trông thật gớm ghiếc. Mấy cây hoa bắt đầu xèo xèo, nổi bọt liên tục. Trong chốc lát, hỗn hợp ấy tan chảy và đám nguyên liệu pha chế trở thành một lớp váng bóng loáng màu nâu.

Sau khi thỏa mãn, Bethany ngừng khuấy, “Giờ mới là vấn đề đây - làm sao tội mình trở lại Thần

Quốc được, Erec?”

Những cái cây rậm rạp trên đầu khiến Erec cảm thấy như thể chúng là những khối u nhỏ của trái đất. Nó không tài nào mở mắt ra được.

“Erec? Tội mình không thể ước trở về lại à? Không được à?”

“Không,” Erec chưa thể nghĩ gì về việc quay trở về. Hơn nữa, mặt đất quá ẩm và quá dễ chịu.
“Để ngày mai đi. Ngày mai tội mình sẽ giải quyết chuyện này. Được chứ?”

Và Erec rơi vào giấc ngủ trước khi kịp nghe câu trả lời của Bethany.

CHƯƠNG TÁM

Có cái gì đó huých vào mặt và cổ Erec. Erec xoay người để xua đi nhưng cái thứ ấy vẫn cứ chọc vào nó.

“Erec, Erec! Bọn mình phải đi thôi, không thì ấy không kịp tham dự cuộc sát hạch đầu tiên mất.”

Câu nói ấy làm Erec tỉnh hẳn. Nó nhóm đầu dậy khỏi mặt đất, cảm thấy cơ thể mình cứng đờ.

“Ấy cứ ngủ li bì suốt vậy,” Bethany đi tới đi lui, tay ôm những cái bình đựng nguyên liệu và bọ cánh cứng.

“Được rồi,” Erec đứng lên và nhìn quanh. “Cứ đi đi, thể nào bọn mình cũng tìm thấy đường về thôi. Phải chi có cây vương trượng thì đỡ biết mấy.”

Nỗi khao khát lại ủa về. Erec muốn có cây vương trượng biết nhường nào. Tệ thật! Sau khi chạm vào cây vương trượng của vua Piter tối hôm qua, giờ nó còn thấy tệ hơn. Nó đã được cảm nhận quyền lực của vương trượng một lần nữa, và thế cũng là quá sức với nó rồi. Đức vua nói đúng. Người ta luôn có những lí do để dùng vương trượng; một khi đã dùng được rồi thì người ta sẽ sớm quên mất những lí do ấy và chỉ dùng vì cảm giác quyền lực mà nó đem đến cho mình.

“Phải chi tớ có thể phù phép cho bọn mình ra khỏi đây,” Bethany tiếc nuối nhìn cái điều khiển từ xa. “Tớ mới chỉ biết cách dùng cho mấy mẹo linh tinh thôi, kiểu như là di chuyển những thứ nhỏ nhỏ trong tầm mắt, làm đông cứng chúng, biến đổi chúng. Tớ cũng bắt đầu chuyển sang tập di chuyển những người bé bé rồi, nhưng thậm chí còn chả tự dịch chuyển nổi chính mình nữa kìa.”

Hai đứa bắt đầu đi lang thang xuyên qua rừng. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Erec, “Tớ cá là quanh đây thể nào cũng có rồng.” Nó ngược mắt nhìn lên trời.

Ngay lập tức, một tia sáng màu xanh lục trùm lấy mắt Erec. Mọi thứ quanh nó giờ toàn màu lục. Những nẹp đan dày và những sợi thừng to màu trắng treo lơ lửng trong không khí. Một hình dạng xuất hiện phía trước Erec, càng lúc càng gần hơn.

Thình lình, Erec nhận ra đó chính là một con rồng. Con vật đang gầm rít, móng vuốt giương ra, cắt ngang bầu trời và lao thẳng về phía Erec. Lửa phun ra từ miệng con vật như thể sắp thiêu rụi Erec đến nơi.

Rồi thứ ánh sáng xanh lục ấy nhạt dần đi. Erec đang ngồi bệt xuống đất, và chẳng hề thấy bóng dáng con rồng nào cả.

“Ấy có sao không?” Bethany khom người về phía Erec. “Lạ quá! Tự nhiên con mắt rồng của ấy lộ ra, nhưng giờ lại quay về là con mắt bình thường rồi. Chuyện gì vậy? Có chuyện gì ở Nevervarld này hả?”

Erec lắc đầu, “Đó là ý nghĩ u ám của mình. Ừm, mà cũng không hẳn là thế. Nó giống như một điềm báo thì đúng hơn. Lúc còn ở nhà, mình cũng từng bị thể này rồi. Tự dưng mình trông thấy mình chặn Danny lại, rồi ngay sau đó mình đã làm thế thật.” Erec run rẩy khi nhớ lại cơn giận dữ điên cuồng trong mắt con rồng đã tấn công nó. Việc này rồi cũng xảy ra sao? Nhưng Erec thấy nó đã chẳng hề nhúc nhích để ngăn con rồng ấy lại, chẳng làm bất cứ điều gì cả. Sao lại thế nhỉ? Những ý nghĩ u ám luôn chỉ nó phải làm gì để tự cứu mình mà!

Chẳng lẽ... thế nghĩa là...

Nếu thế thì có nghĩa là nó sẽ chết sao?

Erec cảm thấy đắng ngắt trong miệng khi liếc nhìn lên trời. “Đi nào!” Erec đứng dậy và hai đứa lại tiếp tục lên đường. Cứ mỗi bước đi, tim Erec lại chùng xuống. Chắc hẳn là đã chiều rồi. Nó sẽ chẳng thể đến được ổ của Patchouli đúng giờ để mở vỏ trứng. Balor sẽ dễ dàng chiến thắng trong cuộc sát hạch này... rồi sẽ có vương quốc, và cả cây vương trượng. Lúc này, khát khao chiến thắng của Erec gần như đã át được nỗi sợ hãi phải sở hữu cây vương trượng.

Khi tiếp tục bước đi, cảm giác nặng trĩu tràn ngập tâm hồn Erec. Giờ đây, nó cảm thấy việc không cứu được những con rồng con còn tệ hơn cả việc bị thua trong cuộc sát hạch đầu tiên. Con rồng duy nhất mà nó biết, ông Thiện Long, đã tốt với nó biết bao.

“A, các con đã ở đây rồi à?” một giọng nói trầm trầm cất lên. “Các con đến Nemea sớm thế?”

Vua Piter hiện ra ngay trước mắt hai đứa, vương trượng trong tay. Erec hau háu nhìn cây trượng, lấy làm lạ rằng tại sao Đức vua giữ vương trượng lâu đến thế mà lại kìm được mình không sử dụng nó.

“Chà,” nhà vua mỉm cười. “Ta cứ nghĩ các con đang ở Thần Quốc cơ. May là ta đã đưa cả Jack theo để ba đứa con cùng thực hiện cuộc sát hạch đầu tiên. Cũng không xa đây lắm. Đẳng nào thì ta cũng cần đến đây để tìm mấy con rồng lớn mà.” Ngài ngoeo đầu sang một bên, rồi cả bốn người cùng bay lên không trung. Họ cứ lơ lửng bay lên cho đến khi chân chạm vào đỉnh một rìa đá lớn nhô ra từ sườn núi. Gần đó là một cái ổ rất to màu đen được làm từ sợi sắt bào, những cành cây, điểm thêm những viên đá quý và vàng. Ngay giữa ổ là mười quả trứng màu xanh lục, quả nào quả nấy to như trái dưa hấu.

Balor và Damon Stain, với Rock Rayson đang nhìn chằm chằm từ mép bên kia ổ trứng.

“Ngài không được giúp bọn nó,” Balor hét lên với vua Piter.

“Không hề,” vua Piter nháy mắt với Erec. “Ta chỉ muốn biết chắc là mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát thôi.”

Erec tự hỏi không biết Đức vua lấy đâu ra sự quả quyết ấy.

“Chúc con may mắn,” vua Piter khẽ lướt tay qua người Erec rồi biến mất.

Erec, Bethany và Jack cùng mỉm cười. Nhà vua vừa thực hiện một mảnh phép thuật rất tinh vi.

Balor đang thì thầm gì đó với Rock. Nhưng vì cái ổ trứng rộng quá nên Erec chẳng nghe được thằng ấy nói gì.

“Không hiểu kế hoạch của bọn nó là thế nào nhỉ?” Erec thắc mắc.

“Ấy thử dùng cái đồng hồ xem,” Bethany nói. “Chẳng phải khi đeo nó thì ấy nghe được tiếng nói ở xa sao?”

Erec gật đầu và hướng mặt đồng hồ về phía bọn kia. Giọng Damon vang lên khe khẽ, “... và bọn mình sẽ được xem Biscottia^[1] đem bà ngoại của ông ấy từ cõi chết trở về!”

Balor trừng mắt nhìn Damon, “Baskania chứ, đồ ngốc. Hoàng tử Bóng tối của mày đấy. Giờ thì đừng có quên việc của mày, nghe chưa?”

“Rồi, biết rồi,” Damon nói. “Nện cho nhóm của thằng Erec một trận. Đám bọn nó lăn quay ra chứ gì?”

“Đúng đấy,” Balor nói. “Rock sẽ dùng đèn hàn còn tao sẽ dùng cái điều khiển búa khoan.” Nghe đến đây, Erec chợt nhớ lại chuyện cái điều khiển của thằng Balor đã xẻ đôi tảng đá trong cuộc thi Tam Tử Môn như thế nào. Balor nhìn đồng hồ, “Còn ba phút.”

“Bắt đầu luôn đi, tụi mày,” Rock lên tiếng.

“Không, đồ ngu,” Balor lại trừng mắt. “Con Erida đầu người mình chim sắp tới đây để thông báo cuộc thi. Mày làm tụi tao bị loại bây giờ.”

Erec xoay đồng hồ lại. “Ồi, các cậu ơi,” nó rên rỉ. “Bọn nó định giết mình đấy. Mình cá là mấy quả trứng này khó mở lắm.”

“Ở đây có đá sắc này,” Jack nói. Nó nhặt từ dưới đất lên một hòn đá sắc và đưa cho Erec. “Còn tớ sẽ chiến tay không.”

“Thằng Damon định đánh bọn mình đấy,” Erec liếc qua bên kia ổ trứng. “Mình sẽ xử thằng đó còn các cậu cứ lo mở trứng nhé.”

“Tớ nghĩ cậu nên mở trứng thì hơn,” Jack nói. “Nếu có mở được thì tớ cũng chẳng được tính công như cậu đâu.”

“Có ai biết đâu mà lo.”

Erida, con quái vật đầu phụ nữ thân kền kền đen thui đang đập cánh phành phạch, bốn con khác bay theo sau. Con nào cũng có mái tóc dài búi chặt và móng vuốt bóng loáng. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất giữa chúng là những khuôn mặt quàu quạu hoặc là to bè, hoặc là xương xương. Làn da tái của chúng nổi bật quanh đôi môi đen sì, cặp mắt cau có và đôi mày thô thiển cũng đen sì.

Erida ré lên, “Ủy ban giám sát Ủy ban chính thức trở thành người giám sát của cuộc sát hạch đầu tiên để làm vua này,” rồi nó nhìn quanh bằng cặp mắt hoang dại như thể thách thức bọn trẻ. “Đây là tinh thần trong nhiệm vụ mới của bọn ta: TTHT: Tích cực, Truyền cảm, Hòa bình, Trợ giúp.” Lũ quái vật đầu người mình chim còn lại đồng loạt gật đầu.

Bethany thì thầm, “Trông bọn nó chả có gì là muốn thực hiện theo cái tinh thần ấy.”

Erida thông báo, “Đội của Erec Rex sẽ đấu với đội của Balor Stain - người đã giành chiến thắng trong những cuộc thi đầu tiên để làm vua lần trước. Trong cuộc sát hạch này...” Erida hua hua một mẩu giấy nhỏ, “... người phải mở cho được những quả trứng của Patchouli ở Nemea.”

Erec biết “người” ở đây chính là nó, bởi vì chính nó đã rút được “đề thi” này từ Giếng của Al. Nó hy vọng tất cả những việc quấy nhiễu này của loài người sẽ không làm các vị Thần Mệnh nổi giận và làm rối tung mọi chuyện lên.

“Tất nhiên,” Erida lại cất tiếng the thé, “Mọi người cho rằng đội của mấy đứa con trai nhà Stain có lợi thế hơn vì tụi nó đã mười ba tuổi, còn Erec Rex chỉ mới mười hai, theo như lời khai ghi trong hồ sơ.” Erec chẳng thể tưởng tượng nổi nói thế thì có gì khác đâu. Biết đâu đây là một cái cớ phù hợp để lấp liếm cho sự gian lận của thằng Balor.

Một tiếng còi vang lên xé tai. Balor, Damon và Rock lao ngay vào cái tổ khổng lồ. Erec cũng nhào đến chỗ một quả trứng và ra sức đập. Nó có cảm giác như đang đập vào một tấm nhựa dày. Nó nhận thấy con rồng con đang cựa quậy và cào cào bên trong lớp vỏ trứng. Khi nó đâm quả trứng, lớp vỏ chỉ hơi lôm vào một chút chứ không vỡ ra.

Ai đó đang hét tên Erec ở phía sau. Erec nhìn lên, thằng Damon đang đứng đó. “Tao sẽ cho mày một trận, chính mày ấy, Erec Rex, thằng ngu.” Damon kéo cái mũ xám chụp xuống tai, nhưng phần chóp mũ lại dựng đứng lên, làm cho thằng này trông đã ngu lại càng ngu hơn. “Chết mày

này!” Damon đá thật lực vào bệ sườn Erec.

Dù đau kinh khủng nhưng Erec cũng đã túm lấy chân kia của Damon và ra sức kéo. Damon hực chân, ngã oạch xuống nhưng đã kịp thụi tiếp một quả vào người Erec. Erec móc chân sang bên cạnh, cố giữ Damon lại, nhưng thẳng này đã choàng dậy và túm lấy mắt cá chân Bethany, lôi tuột khỏi chỗ quả trứng mà cô bé đang cố sức đập vỡ.

Cùng lúc đó, Jack ra sức đập bình bịch lên một quả trứng khác nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Erec cuối cùng cũng kéo được Damon khỏi Bethany, nhưng Damon dễ dàng đẩy nó sang một bên và quay qua tấn công Jack.

Cảm thấy thời gian đã sắp hết, Erec ra sức cào lên lớp vỏ trứng bằng hòn đá sắc mà Jack đã đưa. Quả trứng chẳng hề hấn gì cả. Erec cố đập mạnh hơn, đè hẳn người lên và tì cả chân vào. Nhưng dù nó có cố đến mấy thì hòn đá cũng chẳng tạo nổi một vết mẻ trên vỏ trứng. Erec nhìn lên xem đội của Stain đã làm đến đâu rồi. Cái đèn hàn của Rock và cái điều khiển búa khoan của Balor cũng chẳng khá hơn gì Erec. Rồi đột nhiên quai hàm Erec đau thấu trời. Damon vừa đá vào mặt nó. Nó ngã ngửa, hòn đá văng khỏi tay.

Miệng Erec đầy máu. Nó chạm tay lên mặt và cảm thấy ướt, máu đang chảy ra từ lưỡi và môi nó. Con giận trào lên. Đã chẳng đứa nào mở được vỏ trứng còn chưa đủ tệ hay sao mà cái thằng Damon này cứ gây sự hoài cơ chứ! Erec gầm lên và lao vào Damon, cả hai lăn lộn trên cái nền đầy những mảnh sắt với sợi sắt của ổ rồng.

Thấy Erec cần trợ giúp, Jack - tay đang kẹp một quả trứng - cũng lao đến giẫm lên ngực thằng Damon. “Mày tưởng mày mạnh hơn cả bà đứa tao sao?”

Cùng với sự trợ giúp của Jack, Erec ghim chặt Damon vào vách ổ rồng, “Bethany, đưa cho mình quả trứng!”

Bethany mang một quả trứng lại và thả vào tay Erec. Cô bé quắc mắt nhìn Damon, “Nếu bọn mày cứ lo mở trứng của bọn mày và để yên cho bọn tao làm việc thì có khi tất cả đã xong rồi đấy. Mà này, mày túm cổ chân tao hơi bị đau đấy, thằng dở hơi.” Nói xong, Bethany giật phăng cái mũ xám mềm khỏi đầu Damon.

Erec, Jack và Bethany cùng chờ người khi trông thấy những gì nằm bên dưới cái mũ của Damon. Một khúc xương to, trông như khúc xương chó quá khổ, lồi ra ngay trên đỉnh đầu thằng này. Damon nhồm đậy, xoa xoa khúc xương, “Mũ tao đâu?”

“Ừm, xin lỗi,” Bethany trả mũ lại cho Damon. Chẳng đứa nào biết phải nói gì. Damon có vẻ không định đánh đấm gì nữa nên bọn Erec để cho nó đứng dậy và bỏ đi.

Rõ ràng là chẳng đứa nào mở được những quả trứng kia, nên Damon cũng chẳng có lý do gì mà đánh với đấm nữa. Balor dùng cái điều khiển để cố đập quả trứng vào đá, cố khoan lỗ trên vỏ trứng, xé quả trứng ra, nhưng chẳng cách nào thành công. Nó giận dữ đá vào một quả trứng, “Đồ rồng rú ngu ngốc! Cầu cho bọn bay chết hết đi!”

Cả đám đã thử đủ mọi cách. Bethany thì dùng một cành cây nhỏ cào lên vỏ trứng và khẽ lăm lăm các phương trình toán học. Erec thì mài quả trứng lên những thứ sắc nhất mà nó tìm thấy trong ổ rồng - những viên hồng ngọc, mẫu vàng, mẫu sắt - rồi mài quả trứng vào chính cái vách tổ đặng sau lưng và nó chột nghe... có một tiếng động. Tiếng động ấy nghe cứ the thé, cùng lúc đó, quả trứng bắt đầu rung rung. Những đường mảnh xuất hiện trên vỏ trứng. Erec nhìn xuống và thấy một viên kim cương chòi ra từ vách ổ.

Erec cậy nhẹ và thấy viên kim cương chỉ cắm hờ vào vách ổ. Nó hăm hờ rút viên kim cương ra và vạch một đường lên quả trứng. Một vết nứt xuất hiện. Nó ấn mạnh hơn nữa, và cuối cùng, vỏ trứng cũng mở hẳn ra. Bên trong là một con rồng con nhỏ xíu đang kêu lút chút yếu ớt và nhìn

nó chăm chăm. Đôi mắt xanh mới mở nhỏ ti cứ nhìn Erec mãi. Những cái răng nhọn của con rồng con đớp đớp trong không khí như đang đớp thức ăn. Nhót xanh động quanh đầu nó.

Tất thấy cả bọn đều ngừng tay.

“Oái, dễ thương quá!” Bethany lên tiếng. “Nhìn cái đuôi nhỏ xíu của nó kìa.” Những cái nganh màu đỏ máu trông như những cái gai nhỏ chạy dọc sống lưng con rồng con. Đám vảy lại có màu lục lung linh. Erec chăm chú ngắm con rồng đến nỗi giật thót cả mình khi đột nhiên bị thằng Balor xô sang một bên. Con rồng con tuột từ trên tay Erec xuống cái nền tổ cứng. Balor chớp ngay lấy viên kim cương từ tay Erec. “Giữ lấy này, đồ ngốc,” nó ra lệnh.

Damon lập tức lao tới như thể này giờ chỉ chờ có mỗi cái lệnh ấy thôi, rồi dè Erec xuống đất. Erec đẩy ra nhưng Damon đã túm ngay lấy chân Erec trước khi nó kịp đứng dậy. Jack cố xông vào kéo Damon ra, nhưng cũng bị Damon túm lấy chân và giật cho ngã nhào.

“Thôi đi!” Bethany thét lên. “Đừng có động vào bạn tao.” Cô bé giật phăng cái mũ của Damon ra, để lộ khúc xương lớn chình ịch trên đỉnh đầu thằng này, nhưng lần này Damon vẫn không ngừng lại.

Trong lúc đó, Balor đã mở được hai quả trứng và đang cắt đến quả thứ ba. “Ồi! Bên trong toàn nhót là nhót!” Một thứ nhót màu xanh lục dây xuống từ tay Balor. Thằng này kinh tởm ném cái vỏ trứng xuống và chớp liền một quả khác.

Bethany cũng tìm thấy một viên kim cương nhỏ trên vách ổ và bắt đầu rạch mở một quả trứng rồng khác. “Ồi, nhìn này!” cô bé ngừng tay lại và nhìn chăm chăm qua lớp vỏ trứng. “Dễ thương quá đi mất! Nó đang liếm tay tớ này... Oái!” Bethany vẩy vẩy tay. “Chả biết có phải nó cắn tớ không, nhưng trong mồm nó có cái gì sắc lắm.”

Erec cố kéo Damon lại, nhưng thằng này đã kịp giật con rồng khỏi tay Bethany và bóp nghiêng lấy. “Mày đừng hòng có được con rồng này. Nó là của tao. Oái!” Damon ném mạnh con rồng xuống nền đá. Con rồng con rơi xuống với một tiếng rắc và khẽ kêu lên.

“Mày làm gì vậy?” Bethany giận điên người, hét um lên. “Sao mày lại ném nó thế?”

Balor cười khùng khục ở gần đó. “Xong rồi nhé! Tất cả những quả trứng đều đã vỡ, tao mở được tám quả. Tao thắng!” Nó chống tay lên hông, ngực ưỡn lên và đi loanh quanh trong ổ. “Bỏ cuộc đi, Erec. Tao sẽ lên ngôi vua, mày chẳng làm gì được đâu. Đi thôi, Damon.”

Balor, Damon và Rock khệnh khạng quay đầu đi vòng qua góc vách đá. Erec chĩa đồng hồ về phía chúng và nghe Balor đang nói với ai đó, “Xong rồi, cha. Mình đi thôi. Tất nhiên là bọn con đã đánh bại bọn nó rồi. Con đã bảo là không cần giúp gì rồi mà.”

Lũ quái vật mình chim cũng đã bay đi hết. Erec nhìn quanh ổ rồng. Sáu con rồng con đang ngoác mồm kêu ầm ĩ, “Còn thiếu mấy con nữa đâu rồi?”

“Có mấy quả không có rồng con bên trong,” Bethany nói rồi ngồi thụp xuống, mặt mày ủ rũ.

“Chà,” Erec nói. “Dù có chiến thắng trong cái trò ngu ngốc này hay không thì mình cũng mừng là bọn mình đã đem theo thức ăn cho mấy cậu chàng này. Nhìn chúng kìa. Nhỏ tí ti.” Erec mở cái bình thủy tinh và nâng một con rồng con lên. Đôi cánh nhọn màu đen bé tí của rồng con hết cụp rồi lại xò ra. Nhưng Erec chợt nhận ra là nó chẳng biết cho đám rồng con này ăn thế nào. Nó khẽ nghiêng cái bình và cố đổ thứ chất lỏng trong đó vào miệng rồng con. Con rồng sặc sụa phun ra phì phì, chẳng có gì xuống được tới họng nó cả.

“Nè, thử cái này xem,” Jack đưa cho Erec một mẩu que nhỏ.

Erec nhúng cái que vào bình thủy tinh rồi đút vào miệng con rồng con, nhưng con rồng lập tức

quay đầu đi. “Nào, nhóc con. Thứ này tốt cho mày lắm đấy.” Con rồng nhất định không chịu để cho cái que lại gần miệng nó, thay vào đó cứ cố nhá ngón tay Erec. “Oái, đau quá!” Erec nhặt một hòn đá và cố dùng nó để nhỏ thứ chất lỏng trong bình lên lưỡi con rồng con. Nhưng con rồng vẫn một mực từ chối.

Bethany cười toét, “Nó muốn xơi ngón tay ấy cơ, Erec.”

“Ớ, được thôi,” Erec nhúng ngón tay vào chất lỏng và đút vào miệng rồng con. Con rồng con sung sướng mút lấy mút để. “Oái!” Erec rút vội tay về. “Đau quá!” Erec thử lại lần nữa. Lần này nó đổ chất lỏng vào lòng bàn tay và nhỏ xuống miệng con rồng con đang há rộng. Nó cố giữ đầu ngón tay ở xa nhưng con rồng lại có khả năng vờ và nín rất giỏi. Chẳng mấy chốc mà chính thứ chất lỏng đó cũng làm ngón tay Erec đau buốt. Khi được đặt xuống đất, con rồng con đã tươi tỉnh chạy tung tăng quanh tổ. “Chà, đúng là tốt cho nó thật.”

Ba đứa nhìn quanh đám rồng còn lại. Tất cả đang nằm há hốc miệng, bất lực, chờ đợi.

“Tớ sẽ cho con này ăn bọ cánh cứng,” Bethany thò tay vào lọ nhưng lại vội rút về. “Oái! Cái lũ này cắn thật đấy, cắn đau là khác.” Cô bé đóng nắp lọ lại và bỏ xuống đất, chẳng biết phải làm sao.

“Để mình thử xem,” Erec bắt một con bọ ra khỏi lọ và cho con rồng con ở gần chỗ nó ăn. Con bọ cánh cứng cắn khá đau nhưng Erec cố không nghĩ đến cái cảm giác đau đớn ấy. Đây là những con rồng con cuối cùng, bởi vì tất cả số rồng con còn lại ở Xứ Khác đều đã biến mất một cách bí ẩn. Nhất định Erec sẽ không để cho cái cơn đau cắn con này ngăn nó làm cái việc mà nó cần làm. “Jack, cậu nói chuyện được với thú vật đúng không? Cậu nghe xem bọn nó đang nói gì vậy?”

Jack cầm cái bình thủy tinh lên và ngồi xuống cạnh Erec, “Tớ đã cố nói rồi nhưng chúng còn bé quá. Chúng chỉ mới biết e e mấy tiếng thôi.” Jack cũng nhúng ngón tay vào chất lỏng và đút vào miệng một trong số những con rồng con còn lại, rồi cũng giật phắt về. “Trời ạ! Làm sao mà cậu làm được thế, Erec? Đau thật đấy.”

Erec nhún vai, “Chứ mình còn biết làm gì bây giờ?” Erec thả thêm một ít bọ cánh cứng nữa vào những cái miệng đang há hốc ngóng chờ của lũ rồng con, cố lờ đi những đầu ngón tay đã tấy lên của mình. Hít thở đều. Cố lờ đi, Erec tự nhủ. “Các cậu, để mình lo cho. Đẳng nào thì tay mình cũng bị đau rồi.”

Jack cau mày khi Erec lấy cái bình khỏi tay mình, “Xem ngón tay cậu kìa.”

“Thôi, xem làm gì.”

Hai mươi phút liền, Erec dùng hết ngón này đến ngón khác ở cả hai bàn tay để nhúng vào chất lỏng trong bình, cho đến khi tất cả lũ rồng con đều đã ăn được kha khá. Giờ chúng đã chạy tung tăng quanh ổ.

“Chờ chút đã,” Bethany quỳ xuống cạnh một tảng đá. “Còn một con nữa bị kẹt ở đây này. Chắc đây là con bị thằng Damon ném đấy. Hình như nó bị thương.”

Erec ngó qua khe đá. Một con rồng nhỏ đang quay quọ kẹt trong mớ sợi sắt. Cổ con rồng cong cong, có lẽ đã bị gãy, và Erec nhận thấy là nó đang thở rất chậm. “Không được rồi. Trừ phi...” Erec chậm chậm duỗi thẳng người con rồng con ra bên dưới tảng đá, khum con vật bé nhỏ trong lòng bàn tay. Con rồng bắt đầu thở dễ dàng hơn, nhưng cổ vẫn bị ngoẹo. “Cứ đỡ nó thế này thì chắc nó sẽ ổn thôi. Có lẽ nếu cho nó ăn một ít thì nó sẽ khỏe hơn và mình có thể đặt nó xuống được.” Erec nhúng cả bàn tay vào hỗn hợp trong bình thủy tinh, cố lờ đi cơn đau thấu người. Con rồng yếu ớt nhắm nhắm ngón tay Erec, chậm chạp mút. Erec cố điều hòa hơi thở, răng cắn chặt trước cơn đau. Nó chịu được. Không còn lâu nữa đâu. Nó sẽ tìm thuốc để chữa

vết thương ở tay sau. Nó không để chú rồng con này chết được.

Một bóng đen bất ngờ xuất hiện trên bầu trời, càng lúc càng lớn dần lên. Erec vẫn mãi mê nhúng tay vào bình, mắt nhắm nghiền lại vì đau nên chẳng để ý gì. Nó cẩn thận nâng con rồng con lên và chạm đầu ngón tay vào miệng con vật bé xíu ấy. "Aaaa!" Erec hét lên khi cơn đau tấy buốt khắp người nó.

Đột nhiên mọi thứ xung quanh Erec chợt biến thành một cơn lốc xanh rờn. Những sợi thừng trắng to dùng buồng lơ lửng trong không trung như giăng lưới. Erec vớ tay chạm lấy nhưng chẳng cảm thấy gì. Cái ố, những con rồng... mọi thứ đều lấp lóa một màu xanh sáng. Và Erec thì đang quay cuồng, choáng váng. Lại là một ý nghĩ y ám. Nhưng sao chả thấy mệnh lệnh gì thế này? Bao tử nó siết lại.

Cái bóng bên trên Erec bắt đầu thành hình, lớn dần lên, giống chim hơn, cho đến khi...

Đó là một con rồng - giống y như cái con mà Erec đã trông thấy bằng con mắt rồng khi băng qua khu rừng với Bethany. Con rồng nhe răng, móng vuốt giương thẳng về phía Erec. Ánh mắt nó đầy hoang dại, trông như thể sắp giết Erec đến nơi.

"Chạy đi!" Erec hét lên. Bethany cũng thét lên khi vừa nhìn thấy con rồng. Cô bé và Jack lao đảo lủi khỏi cái ổ rồng. Tuy vậy con rồng chẳng để ý gì đến hai đứa. Nó chỉ ghim ánh mắt vào mỗi mình Erec, như thể chính thằng bé là kẻ đang tấn công những con rồng con.

Nhưng Erec bỗng cảm thấy mạnh mẽ, đầy sinh lực trong cái cơn lốc màu xanh lục đỏ, như thể nó sẽ làm được bất cứ điều gì. Nhưng nó phải làm gì đây? Chẳng có mệnh lệnh, chẳng có yêu cầu nào từ ý nghĩ u ám. Và mặc dù cảm thấy rất mạnh mẽ nhưng Erec biết là mình chẳng có cơ may đánh bại được con rồng. Nó nhìn xuống cái sinh vật yếu ớt trong lòng bàn tay, rồi nhìn lên con vật đang gầm gừ lao từ trên trời xuống chỗ nó. Người Erec run lên, chỉ muốn buông con rồng con xuống mà bỏ chạy. Nhưng nó không làm vậy được. Nếu nó buông ra thì cổ con rồng con lại bị vẹo mất, và có thể sẽ chết như chơi. Erec tuyệt vọng ngược nhìn lên trời.

Con rồng trên trời đang rít rú chói tai. Lửa phì ra từ miệng. Chắc chắn đây là con rồng bố hay rồng mẹ đang tấn công Erec để bảo vệ đứa con của mình. Còn Erec thì vẫn đang lạc lối trong cái ý nghĩ u ám, nhưng đây là lần đầu tiên kể từ xưa đến giờ, ý nghĩ ấy chẳng hề có chỉ dẫn nào cho nó cả. Mọi thứ đang diễn ra y như Erec đã thấy qua con mắt rồng. Nó chẳng thể làm gì được. Hết thật rồi!

Erec khụy gối xuống ổ rồng và nhìn lên, khẩn nài con rồng đang giận dữ hãy hiểu cho nó. Con rồng con mút tay nó mỗi lúc một mạnh hơn mà nó thậm chí chẳng còn cảm thấy đau đớn gì.

Con vật kèn càng lao vút xuống, cơn thịnh nộ phùng phùng trong ánh mắt. Erec cũng nhìn lại không chớp. Nhưng rồi, chẳng hiểu vì sao, Erec biết đó chính là rồng mẹ Patchouli. Rồng mẹ đang bay đến bảo vệ các con khỏi kẻ xâm phạm - chính là Erec. Rồng mẹ kinh hoàng khi thấy con người xuất hiện trong ổ của nó. Loài rồng vốn đáng giá cả một gia tài đối với con người. Vây, máu, xương, móng rồng đều vô giá, được dùng trong cả phép thuật lẫn y thuật. Rồng mẹ muốn giết ngay kẻ xâm phạm này trước khi quá muộn.

Erec chợt nhận ra là nó đang đọc được suy nghĩ của Patchouli. Nó kinh hãi. Mạng sống của nó sẽ chấm hết chỉ sau vài giây nữa.

Patchouli nhào vào Erec, mắt vẫn mở trừng trừng. Tâm trí Erec trống rỗng khi móng con rồng nhắm thẳng về phía nó, xé toạc không khí và chạm vào áo nó.

Nhưng ngay vào tích tắc cuối cùng, rồng mẹ bỗng đổi hướng, đậu xuống mép ổ và nhìn Erec chăm chăm. Erec cảm nhận được suy nghĩ của rồng mẹ qua cái màn ý nghĩ u ám của mình. Rồng mẹ đã nhận ra rằng Erec đang giúp con nó, vì rồng mẹ cũng nhìn thấu được suy nghĩ của

Erec.

Erec biết cả hai đang đọc ý nghĩ của nhau, vì con mắt rồng của nó đang nhìn thẳng vào con mắt của rồng mẹ.

Ý nghĩ u ám của nó, con mắt rồng của nó, đã cứu nó.

Đột nhiên cả thứ ánh sáng xanh lẫn những sợi thừng trắng đều nhòa đi. Con mắt rồng của Erec lộn lại, nhường chỗ cho con mắt thường.

Patchouli hơi nhỏ hơn so với ông Thiện Long, vảy cũng đỏ hơn. Cặp cánh đen nhọn của nó trải ra và gập lại sau lưng, những cái gai lưng màu đỏ ánh lên dưới ánh nắng mặt trời. Trông Patchouli thật đẹp!

“Cám ơn cậu đã cứu các con của ta, Erec. Những ngày qua ta đã bị nhốt trong một cái bẫy nên không quay về kịp. Các con của ta phải được nỡ ra đúng ngày. Nếu cậu không cho chúng ăn thì để chúng đã chết cả rồi.”

Erec chỉ mỉm cười - nó quá sợ hãi đến nỗi chẳng thốt được lời nào. Bàn tay đang đỡ con rồng con bị thương run lên.

Patchouli tiến lại gần và hít hít cái sinh vật bé nhỏ trong tay Erec. “Con ta hẳn sẽ chẳng thể nào sống nổi nếu không có sự chăm sóc của cậu. Ta sẽ đặt tên nó là Erec, theo tên cậu. Đó không phải là một cái tên phổ biến của loài rồng, nhưng rất hợp với nó, ta cho là thế.”

Rồng con Erec vẫn đang mút tay Erec. Giờ đây, khi Erec đã cảm thấy nhẹ nhõm rồi thì cơn đau lại quay về - nó nhăn mặt và rút tay ra.

“Đặt xuống đi, để ta lo cho nó.” Bằng những móng vuốt dài, Patchouli kéo cái dây sắt quanh cổ lên và nâng rồng con dậy. “Để ta xem nó thể nào rồi sẽ nói chuyện với cậu sau nhé.”

Bethany và Jack rón rén trở lại, ngồi xuống bên cạnh Erec ở phía bên kia cái ổ, trong khi Patchouli săn sóc đám rồng con. Erec nhận thấy rằng khi hơi thở của nó càng điều hòa trở lại thì cơn đau nơi những ngón tay lại càng dữ dội, đến mức nó không tài nào chịu nổi. Nó nhấc tay lên xem xét. Cả bàn tay nó đều đã sưng tấy, tím ngắt, đầy những vết cắn và vết đứt nham nhở.

Bethany quay đi, “Tớ chẳng dám nhìn nữa.” Khi ánh mắt Bethany chạm vào Erec, cô bé nhận thấy có cái gì đó khác lạ. Bethany phóng mắt nhìn cái cổ áo của Erec. “Gì thế này? Hồi giờ tớ có thấy ấy đeo cái này đâu?”

Quanh cổ Erec là một sợi dây dày với một tấm mề đay tròn to đùng, được chia thành mười hai múi. Một múi trong số đó sáng rực với màu đỏ thẫm, trong khi mười một múi còn lại có màu vàng tiếp với màu sợi dây. Erec lắc đầu, “Mình cũng chả biết nó ở đâu rá.”

Liền sau đó cơn đau lại nhói lên, Erec nhắm nghiền mắt lại, “Mình phải đến bệnh viện hoàng gia thôi, nhanh lên các cậu. Những ngón tay này làm mình chết mất.”

Patchouli băng qua ổ, tiến về phía Erec, sáu con rồng con lẫn quần chạy theo sau. “Cậu đã dùng chính máu cậu để cho các con ta ăn. Chúng sẽ luôn mang ơn cậu. Ta chẳng biết làm gì để trả đủ ơn cậu.” Một luồng hơi phả ra từ mũi rồng mẹ. “Cậu đang đau lắm phải không? Hãy để ta giúp cậu, Erec.” Rồng mẹ chọc vuốt vào lớp vảy dày, và khi rút ra, một giọt máu đỏ tía đọng ở đầu vuốt. “Xin thứ lỗi vì ta không có cốc tách cho đảng hoàng. Cậu uống ngay trên vuốt ta có được không? Cậu sẽ thấy đỡ ngay thôi.”

Erec nâng cái vuốt to tướng của Patchouli trên tay. Nỗi khao khát muốn chấm dứt cơn đau dữ dội của nó đã át cả mọi nghi ngại khi phải uống máu rồng. Nó kê môi lên đầu cái vuốt, hết sức

thận trọng để không bị đâm trúng. Thứ chất lỏng ấy tan trên lưỡi Erec - nó có vị như kim loại và nóng tựa tiêu cay. Ngay lập tức, cơn đau biến mất, dù tay Erec trông vẫn cực kỳ thâm thẫm. Erec cảm thấy linh lợi và mạnh mẽ hơn bất kỳ lúc nào.

Patchouli vẫn quan sát khuôn mặt Erec, “Đó có phải là mắt của Thiên Long không? Vậy ra cậu là Erec Rex à? Thật may là ta đã trông thấy con mắt rồng của cậu. Nó giúp ta đọc được ý nghĩ của cậu, biết được cậu là ai và cậu đang làm gì. Suýt nữa thì... Ta đã rất lo sợ cho lũ con ta. Vì tất cả những con rồng còn khác đều đã biến mất nên ta không thể không lo lắng sẽ có chuyện gì đó xảy ra với mấy đứa con ta. Giờ thì ta đã trở về và sẽ không bao giờ rời mắt khỏi chúng nữa.”

Erec run rẩy, nhớ về cái điều suýt nữa đã xảy ra. “Tôi cũng đọc được ý nghĩ của bà.”

“Với con mắt rồng thì cậu sẽ đọc được ý nghĩ của tất cả những con rồng khác.”

“Tôi thấy mọi thứ rất rõ qua con mắt của ông Thiên Long. Nhưng tất cả lại đều có màu xanh lục. Tôi cũng thấy cả cái thứ đặc quánh quanh đây nữa.”

“Thực Thể đấy, Erec. Loài rồng thấy được thứ đó ở khắp mọi nơi.”

Erec sững người, choáng váng. Nó chưa bao giờ tìm hiểu xem cái mạng lưới dày đặc đó là gì. Vậy ra đây chính là thứ đã làm cho mọi người ở Thần Quốc cảm thấy u uất đến thế sao? Erec cố nhớ lại xem nó có trông thấy thứ này mỗi lần bị ý nghĩ u ám hồi còn ở nhà không. “Tôi thấy Thực Thể trên Thượng Địa trông khác ở đây. Nó giống như là mạng nhện ấy... nó mỏng hơn.”

Patchouli gật đầu, “Đúng là Thực Thể ở trên đó mỏng hơn thật. Thực thể trên Thượng Địa giờ phần lớn đã có ở cả các vương quốc của dân Lắm Phép rồi.”

Thực Thể mang phép thuật... Có lẽ đó là một lời giải thích hợp lý.

“Erec, ta muốn tặng cậu một thứ gì đó để tỏ lòng biết ơn.”

Erec cầm cái mề đay trên cổ, “Cái này là của bà ạ?”

“Ôi, không. Thế cậu không biết thật à? Đó chính là Bùa hộ mạng của Lòng tốt đấy - phần thưởng khi cậu hoàn thành bài sát hạch làm vua đầu tiên.”

Erec ngẫm nghĩ cái bùa kỳ hơn. Một biểu tượng rực sáng bên trong cái múi màu đỏ của tấm mề đay. “Cái này có nghĩa là gì ạ?”

“Đó là một loại ngôn ngữ cổ. Từ ấy có nghĩa là ‘hy sinh quên mình’. Đó chính là điều mà cậu đã thể hiện trong cuộc sát hạch này. Mỗi múi của bùa hộ mạng sẽ được lấp đầy khi cậu hoàn thành được một cuộc sát hạch.” Móng vuốt của rồng mẹ chỉ tới trước, “Để đạt được điều đó, cậu phải chứng minh rằng mình có đủ mười hai đức tính cần thiết để trở thành một vị vua. Ta thấy hôm nay cậu đã thể hiện rất tốt sự hy sinh quên mình.”

Erec nhìn chăm chăm xuống chiếc Bùa hộ mạng của Lòng tốt. Vậy là cuối cùng thì nó cũng đã thành công ở cuộc sát hạch đầu tiên. Balor cứ tưởng rằng mình đã thắng, cả đám quái vật mình chim đầu người ở Văn phòng Viên chức Chính phủ cũng cho là vậy. Erec tự hỏi không biết đội của Balor có nhận được bùa hộ mạng không. Nếu không thì khi phát hiện ra chả biết bọn chúng sẽ nghĩ gì nhỉ?

Ý nghĩ này lại dấy sang một ý nghĩ khác. Có lẽ giờ thì mọi người ở Thần Quốc sẽ chịu chấp nhận Erec. Nó biết Bethany đã đúng, nó chẳng nên quan tâm đến chuyện làm vua lòng những kẻ thậm chí còn chẳng biết nó là người thế nào. Nhưng nó vẫn thấy không thoải mái.

Hơi nước lại phụt ra từ mũi rồng mẹ. “Đừng coi Bùa hộ mạng ra nhé, Erec,” rồng mẹ cảnh báo. “Sau mỗi cuộc sát hạch, nó lại càng giúp cậu được nhiều hơn đấy.”

“Nhưng... liệu tôi có thắng cuộc sát hạch này chỉ vì tôi đã cho mấy chú rồng con này ăn không? Tôi có mở được tất cả những quả trứng như người ta yêu cầu đâu.”

“Họ bảo là cậu phải mở hết ổ trứng của ta à? Ta tin là cậu đã thành công rồi, vì cậu đã thực tâm làm việc này. Các vị Thần Mệnh chắc hẳn đều biết chính xác những gì diễn ra ở đây hôm nay.” Rồng mẹ thở dài, từ mũi xịt ra một luồng khói. “Ta có thứ này cho cậu. Đó là một kho báu mà ta đã cất giữ nhiều thế kỷ nay rồi, nhưng ta nghĩ biết đâu cậu cần đến nó hơn ta. Vào hang của ta đi. Ta phải chuyển ra đây để sưởi ấm những quả trứng, nhưng nếu cậu theo ta...”

Erec theo cái sinh vật tuyệt đẹp ấy vào một cái hang lớn được chiếu sáng không biết từ nơi nào. Những viên gạch bằng vàng lát dưới nền, và hàng đồng đá quý chất quanh những cái bàn để những thanh kiếm khảm vàng trông vô cùng huyền bí, những tấm bùa phép thuật và những pho tượng cẩm thạch được chạm khắc công phu. Patchouli cẩn thận dùng vuốt nâng một cuộn giấy da nhỏ từ phía sau một tấm bình phong lấp lánh, rồi đặt xuống trước mặt Erec.

“Ta muốn tặng cậu thứ này. Nó gọi là Cuộn giấy Sự thật - một cuộn giấy phép thuật được truyền lại từ một vương quốc đã biến mất cách đây mấy ngàn năm. Cái nơi đã tạo ra nó là một xã hội coi trọng sự thật hơn bất cứ thứ gì. Vì thế, có thể nói đây là cuộn giấy sự thật. Nó chỉ dùng được một lần nữa thôi, và ta chắc chắn cậu sẽ biết khi nào thì cần đến nó. Khi mở nó ra, cậu sẽ thấy toàn bộ sự thật, và những ai cùng đứng trong tầm nhìn với cậu cũng sẽ thấy.”

“Sự thật về bất cứ điều gì ấy à?” Erec nghĩ ngay đến những câu hỏi chưa có lời đáp về chính bản thân mình.

[\[1\]](#) Damon rất ngốc, nói nhầm tên Baskania thành Biscottia, như là bánh quy.

CHƯƠNG CHÍN

Vừa rời khỏi cái ổ rồng thì Erec nhận ra là nó đói meo, “Làm sao mà về được bây giờ?” Cả bọn đi xuống một con đường dốc, hy vọng sẽ dẫn đến đâu đó.

Jack nhún vai, nhìn quanh, “Biết đâu vua Piter sẽ đến đón bọn mình thì sao.”

Bethany thì thầm, “Các cậu có nghĩ rằng mẹ Patchouli sẽ đưa bọn mình bay về Thần Quốc được không? Tớ đói quá.”

“Tớ cũng chẳng biết nữa,” Jack vừa nói vừa nhìn lại phía sau. “Giờ chắc rồng mẹ chẳng muốn rời bầy rồng con mới nở của nó đâu.” Từ vách đá cao, nơi ba đứa đang bị mắc kẹt, Jack nhìn xuống phía dưới, “Chuyện này thật điên rồ!”

“Điên rồ á?” có tiếng người hỏi. “Cũng còn tùy vào cách các người nhìn nhận sự việc. Hãy chỉ cho ta một thế giới điên rồ và ta sẽ cho các người thấy một Ấn Sĩ hạnh phúc.”

Erec quay ngoắt người lại và thấy một khuôn mặt rám nắng thò ra từ kẽ hở giữa hai tảng đá. Đó chính là người đàn ông da ngăm kị lạ đã xuất hiện trong bụi cây hôm nọ.

“Ông làm gì ở đây vậy?”

Người đàn ông cười rúc rích, “Ta có nhiệm vụ phải trông chừng người, cho nên hãy làm quen với việc ta lơ đãng theo đuôi người đi là vừa!”

Người đàn ông đó cười phá lên. Nhưng ngoài ông ta ra, chả có ai hưởng ứng câu đùa kì cục đó.

“Ôi, Erec Rex láu cá, Erec Rex mưu mô, kẻ sẽ hủy diệt thế giới mà ai ai cũng biết!” Mặc dù cái điều mà Ấn Sĩ nọ vừa nói chả giống một lời khen ngợi tẹo nào, nhưng ông ta vẫn cười tươi hết cỡ.

Bethany thì thào, “Chắc ông ấy chỉ nghĩ một đằng nói một nẻo thôi.”

Ấn Sĩ cười to khoái trá, “Ôi, Bethany Cleary khôn khéo, Bethany Cleary ranh ma, người sẽ cứu rỗi thế giới của chúng ta để rồi lại hủy diệt nó!”

Cô bé nhướng lông mày, “Thôi đượcccc rồi... Tớ nghĩ bọn mình nên quay về trước khi ông ta bắt đầu có những hành động quái gở.”

Vẫn cười rúc rích, vị Ấn Sĩ gạt đầu một cách dứt khoát, và bỗng nhiên cả bốn người đã được đưa trở lại sân lâu đài.

“Bái bai,” Ấn Sĩ vẫy tay. Loáng một cái ông ta đã biến mất.

“Người đâu mà kì cục!” Erec nâng chiếc Bùa hộ mạng của Lòng tốt đeo ở cổ lên. “Mình đang thắc mắc nếu lỡ mình thắng cả mười hai cuộc sát hạch - hoặc là làm tốt trong cả mười hai lần ấy, kiểu kiểu vậy - và chẳng ai tìm ra được hai người còn lại mà người ta cho là những ‘người trị vì hợp pháp’ thì sao nhỉ? Biết đâu lúc đó mình sẽ được phép chọn hai người mà mình muốn cùng trị vì với mình cũng nên.” Nó suy nghĩ trong một thoáng, “Mình sẽ chọn hai cậu, chắc chắn là thế.”

“Đừng có kể với Oscar là cậu đã nói thế nhé,” Jack liếc qua vai. “Lúc cậu đi rồi, nó đã bĩu môi tức giận vì cho rằng cậu chả quan tâm gì đến nó. Tớ đã bảo với nó là cậu nói sẽ chọn nó giúp sức trong một cuộc sát hạch khác. À, mà cái lão Rosco thì cứ luôn miệng nói rằng nó sẽ chẳng

bao giờ được tham gia vào bất cứ một cuộc sát hạch nào với cậu. Cậu sẽ cho nó tham gia chứ... phải không?”

“Chắc chắn rồi. Tại mình chỉ được mang theo có hai người thôi mà.”

“Tội nghiệp Oscar,” Bethany lắc đầu.

Cả ba bước vào nhà bếp lâu đài, và một nhân viên ở đó làm cho cả bọn một khay bánh kẹo và bánh ngọt, mấy ly kem mây cùng với những quả dâu tươi. Cô ta nhìn chăm chăm vào những ngón tay Erec - lúc này đã chuyển sang màu đỏ anh đào với những cái nhọt nhỏ màu trắng.

“Mình phải vào Thần Quốc tìm Danny và Sammy đây,” Erec nói trong lúc cầm đầy một vốc kẹo mật ong phủ sô-cô-la. “Mình đã dùng Mắt Kính Xuyên Thấu của vua Piter và thấy anh chị mình đang ở trong một quán kem, giờ mình phải đi tìm chỗ ấy. May ra có ai ở đó biết hai người đã đi đâu.”

“Ít ra thì trông anh chị ấy cũng có vẻ ổn,” Bethany nói.

“Ổn quá đi ấy chứ, trông hai người vui vẻ quá chừng.” Rồi Erec thắc mắc, “Nhưng mình chẳng hiểu nổi. Nếu không phải do bị ép buộc phải ở đây thì sao anh chị mình lại không về nhà? Còn nếu đúng là anh chị mình bị bắt cóc thì việc gì bọn bắt cóc lại cho hai người ăn kẹo, kem mây và đưa họ đi trượt patin? Hai người còn nói đùa rằng họ phát phì ra vì được chiêu đãi đủ thứ nữa chứ.”

“Thế sao cậu không thử xem giờ họ đang làm gì?” Jack đề nghị.

“Ừ nhỉ, ý hay đấy.” Erec lấy cặp kính của vua Piter ra khỏi túi, trượt qua Cuộn giấy Sự thật. Nó tập trung nghĩ đến anh chị mình rồi đeo kính vào. Lần này, hình ảnh của Danny và Sammy hiện lên khá rõ. Cả hai đang đùa nghịch trên bãi biển, ăn bánh kem và bánh ngọt. Sao cả hai không trốn đi, hoặc ít ra là gọi điện về chứ? Erec tự hỏi. Hai người đó chắc chắn phải biết mẹ đang lo phát ốm lên chứ. Erec phải cố kìm lắm mới không hét tướng lên. Nó muốn bảo cả hai hãy thôi ngay mấy cái trò vớ vẩn này đi và quay về nhà ngay, nhưng chỉ cần một hành động sai lầm cũng có thể khiến nó mất liên lạc với họ mãi mãi. Không được, nó phải chọn cách nào an toàn nhất.

Erec tháo kính ra, “Hết chỗ hay sao mà lại ra bãi biển không biết! Mình chả biết đây là đâu.”

Bethany uống nốt chỗ nước mật hoa của mình. “Tớ vẫn nghĩ ấy nên bắt đầu từ chỗ quán kem. Điều tra một chút thì thể nào mà chả tìm ra. Nếu ấy muốn thì tớ sẽ đi cùng. Nhân tiện bọn mình dắt Nhóc Sói với Bánh Xinh đi dạo luôn.”

Erec mỉm cười nhìn cô bé, “OK. Được đến quán kem cùng một cô nàng xinh đẹp thì còn gì bằng.”

Bethany đỏ bừng mặt và nhướn mắt nhìn Erec. Erec không tin nổi là mình vừa nói thế. Nó bị cái gì nhập vậy Trời? Erec thấy xấu hổ hết mức và chắc chắn là mặt mình cũng đỏ chả kém gì mặt cô bạn.

“Ờ, xin lỗi. Chả hiểu sao mình lại nói thế nữa.”

Cuộn giấy Sự thật - cái thứ khiến Erec luôn phải nói thật - bỗng nhói lên trong túi quần nó.

*

Hai đứa đứng phải Oscar gần công viên Paisley chỗ sân lâu đài. “A, mấy người đây rồi.” Oscar chỉ tay về phía Erec. “Cô Ennui, gia sư buổi sáng của cậu, rất giận vì cậu đã bỏ buổi học của cô ấy đấy. Nghe cô ấy nói là nếu bỏ thêm một buổi nào nữa thì cậu chả có cơ hội có được ngai vàng đâu.”

Erec không tin nổi vào tai mình. “Nhưng hôm nay tớ phải tham gia cuộc sát hạch mà!”

Oscar nhún vai, “Không phải cuộc sát hạch diễn ra lúc một giờ sao? Tớ nghĩ chuyện đó cũng chẳng cứu nổi cậu khỏi các mớ bài tập buổi sáng được đâu.”

Thầy Pimster Peebles xuất hiện, vẫy tay như diên từ xa và lạch bạch tiến về phía Erec, “Ôi, chào Egec Gex. Em không quá buồn vì đã thua đấy chứ? Gì thế này?” Ông thầy nâng lá bùa hộ mạng trên ngực Erec lên. “Hmmm. Chà chà!” Thầy Peebles đăm đũa ngắm nghía lá bùa. “Bùa hộ mạng cơ à! Thú vị nhỉ!” Thầy nhìn Erec bằng ánh mắt ngưỡng mộ. “Em có muốn bỏ chút thời gian học nhanh mấy quyển sách với thầy không, hôm nay thầy trò mình đã bỏ lỡ mất buổi học rồi đấy.”

“Cảm ơn thầy, nhưng giờ thì không được thầy ạ. Em có chút việc phải làm ở Thần Quốc.”

“Thầy giúp được gì không?”

Thật ra thì Erec rất muốn được giúp. Nhưng cái người lẽ ra phải giúp nó, vua Piter, thì đã đi đâu mất tiêu rồi. “Anh chị em bị bắt cóc. Em phải đi tìm họ.”

Thầy Peebles vắn vẹo đôi tay, “Không phải là Danny và Sammy đấy chứ. Chúng nó dễ thương thế cơ mà.”

Erec nhướn mắt, “Dễ thương á? Hai kẻ đó không phải Danny và Sammy đâu. Chúng là những kẻ mạo danh đấy thầy.”

Thầy Peebles trông có vẻ sốc, “Gián điệp á? Sao lại thế được. Thế thì em phải tìm chúng cho bằng được. Thầy cho phép em đi Thần Quốc trong các buổi chiều thay vì học với thầy. Và khi ga ngoài,” thầy hạ giọng, thì thào, “em nên hỏi thăm về Ông Chùm Kí Ưc, thế nào em cũng biết được vài điều thú vị cho mà xem. Nhưng nếu có tìm ra thì cũng nhớ phải giữ bí mật nghe chưa. Em phải hiểu rằng nhắc đến chuyện này là thầy đang chống lại ý muốn của vua Piter đấy.”

“Ý thầy là sao ạ?”

Thầy Peebles lúng túng, “Cứ cho là thầy không đồng ý với nhà vua về việc Người cứ đối xử với em như một đứa trẻ con. Thầy biết là nhà vua chỉ muốn bảo vệ em thôi, nhưng em cũng có quyền được biết mà.” Rồi thầy quay trở lại lâu đài.

Những lời đó làm Erec tò mò kinh khủng. Thầy Peebles nghĩ nó có quyền được biết cái gì mới được chứ?

Cái poster thẳng hề cầm cây dù được đóng khung đúng là không lẫn vào đâu được. Mây Chín Vị, quán kem mây mà hai anh chị sinh đôi của Erec đã đến, nằm ngay chính giữa trung tâm Thần Quốc.

Một người đàn ông pha xô-đa đứng chống nạnh sau quầy, “Hai đứa ăn gì?”

Erec hỏi, “Tối hôm qua bác có ở đây không ạ?”

Ông ta tỏ vẻ khó chịu, “Có, tao là chủ cái quán này. Lúc nào mà tao chẳng ở đây. Bọn bay có muốn dùng gì không?”

“Cháu chỉ định hỏi thăm xem anh chị cháu có đến đây không thôi ạ. Bọn cháu có hẹn gặp nhau ở đây mà cháu lại lỡ mất nên không gặp được họ.”

“Chà, với cái kiểu giải thích tuyệt vời đó cộng thêm một đồng, mày sẽ có ngay một phần đậu

phòng sô-cô-la đấy. Hai đứa nhóc...”

“Hai người đó đang tàng hình ạ,” Erec bổ sung.

“Ồi, miêu tả chi tiết gớm! Thế thì có tài thánh tao cũng chả thấy chúng nó được, đúng không?”

Ông ta nói có lý.

“Thế tối qua có vị người lớn nào đến mua hai phần kem mây để ăn không ạ?”

Người đàn ông ngó Erec chằm chằm như thể nó cho lão là tên ngốc vậy. “Tối qua quán tao đóng cửa. Chỉ có mỗi một tên ở đây thôi, nhưng tao chẳng tra hỏi gì hắn cả. Hắn muốn làm gì thì làm.”

Tim Erec bắt đầu rộn lên. Chỉ có một vị người lớn ở quán cùng lúc với cặp sinh đôi. “Ông đó là ai vậy ạ?”

Gã pha xô-đa nhún vai, “Rosco Kroc.”

Trong lúc thả bộ chậm chậm về lâu đài, đầu óc Erec bắt đầu hoạt động hết công suất. Rosco, gia sư của Oscar, chắc chắn là kẻ bắt cóc. “Bọn mình phải cảnh báo cho Oscar mới được,” Erec nói. “Có khi nó sẽ là nạn nhân tiếp theo đấy.”

Bethany gật đầu, “Tớ cũng thấy lão Rosco kì quặc lắm, nhưng chả bao giờ ngờ đến chuyện này.”

Hai đứa tiếp tục đi cho đến khi có ai đó nhóm dậy khỏi một băng ghế ven đường và đi về phía chúng. “Ê!” gã đàn ông lên tiếng. “Mày chính là cái thằng đã dựng lên câu chuyện về cây vương trượng và hòn đá Lia Lơ Đỉnh trong buổi lễ đăng quang hè rồi đúng không?” Gã ta làm ra vẻ mặt nhăn mày nhúm. “Bọn tao sẽ không để cho một thằng giả mạo như mày cai trị đâu, nghe chưa?”

Đám bạn bè của gã ở gần đấy cũng đồng loạt gật đầu đồng ý. Erec tảng lờ họ và tiếp tục bước đi, nhưng một đám đông khác đã dần tụ lại và bao vây quanh hai đứa.

“Xéo về nhà đi, đồ giả mạo. Để bọn tao yên. Mày không sai bảo bọn tao được đâu... Giả mạo... Giả mạo...” Đám đông chung quanh Erec la hét và chỉ trỏ vào nó như thể nó là một con quái vật nhiều đầu.

Erec muốn thoát ngay khỏi chỗ đó. Hình như đám người này chẳng biết họ đang nói gì nữa. Erec chỉ đang cố giúp họ, cứu họ thôi mà. Nó hít một hơi thật dài và cố nhớ lại cái điều mà Bethany đã dặn. Những người này nghĩ gì không quan trọng. Nếu họ chẳng thèm tìm hiểu sự thật về Erec thì nó cũng cần quái gì phải bận tâm? Nó liếc qua Bethany, cảm thấy xấu hổ vô cùng khi để cô bạn nhìn thấy cảnh này. Cô bé vẫn hùng dũng tiến bước, mặt đỏ gay, tay đặt lên vai Erec.

Ba gã thanh niên bước ra đứng chắn ngay trước mặt Erec, không cho nó qua. Một gã hét vào mặt nó, “Mày làm tao phát gớm. Mày chỉ biết quan tâm tới mỗi bản thân mày và con nhỏ bạn gái này của mày thôi. Mày thèm khát quyền lực đến nỗi chẳng cần quan tâm đến việc mình đã đạp lên đầu ai à? Sao mày không để yên cho Balor, Damon và Rock thực hiện cuộc sát hạch đi?”

Erec thấy mặt mình nóng lên và hai bàn tay chợt thu lại thành nắm đấm. “Balor sẽ giao những cây vương trượng đó cho Baskania, và họ sẽ biến các người thành nô lệ, thậm chí còn tệ hơn thế nữa. Tôi chỉ cố ngăn cản họ thôi.”

Gã đàn ông phá lên cười, “Mọi người có nghe nó nói gì không?” Gã quay sang nhìn các bạn

mình. “Thằng lỏi này đang làm ơn cho chúng ta cơ đấy! Còn Balor và Baskania thì đang cố làm hại chúng ta!” Gã thúc Erec một cú thật thô bạo, “Mày nghĩ bọn tao ngu lắm hả?”

“Đúng thế!” Đám đông la hét, dồn sát lại như những con vật giận dữ, như một bầy thú góm ghiếc. Có kẻ ngáng chân khiến Erec ngã nhào.

Khi nó lồm cồm đứng lên, Bethany thì thầm, “Đi thôi, Erec. Chạy mau.” Bằng một cử động mau lẹ, cô bé chui tọt qua cánh tay một người và biến mất.

Erec chen lẩn qua đám đông, tìm đập thành thịch, chạy băng xuống đường. Vài người đuổi theo, gọi nó bằng đủ thứ tên, còn phần lớn đám đông thì đứng lại. Ở đâu người ta cũng chế nhạo nó. Vì Erec đã đến Liên đoàn Lao động để rút thăm bài sát hạch đầu tiên nên giờ ai cũng biết mặt nó. Erec cảm thấy nhục nhã vô cùng. Sao chẳng có ai tin nó vậy? Ai là người đứng sau tất cả những tin đồn điên rồ này chứ?

Erec rẽ vào một cửa hàng bánh kẹo còn mở cửa và quan sát xem có ai đi theo mình không.

“Ừ, lấy cho tôi hai loại đó đi.”

Erec quay sang. Balthazar Ugry đang đứng trước quầy.

Erec lúi vào trong góc khuất, chột đụng phải những ngón tay đau nhức của mình. Nó trốn sau một giá kẹo bông tổ chim, bánh xốp thiên thần và kẹo mềm. Erec ước mình có thể nghe được Ugry đang nói gì. Một lát sau, Ugry trả tiền cho người bán hàng và đi ra cửa, vừa đi vừa nhét một bịch kẹo vào túi.

Có phải Ugry là người đã cho anh chị Erec ăn kẹo không nhỉ? Erec đeo cặp kính của vua Piter vào. Cặp sinh đôi đang ở đó, hoàn toàn không tàng hình, đang ăn mấy que kem mây. Đứng cạnh cả hai là Rosco Kroc.

Erec phải tìm Rosco ngay lập tức. Nó nhét kính vào túi và hỏi người bán hàng, “Người hồi nãy, Balthazar Ugry, có nói gì với ông về một cặp song sinh không ạ?”

Người đàn ông nheo mắt, “Ông ấy là Cố vấn Tiên tri của vua Piter đấy. Cậu nghĩ là tôi sẽ kể lại những gì ông ấy nói cho một thằng nhóc nghe sao?”

Erec tự hỏi không biết nếu nói cho người bán hàng nghe rằng nó chính là em trai của cặp sinh đôi ấy thì liệu có ích lợi gì không. Chắc là không. Ít ra thì ông này cũng đã không nhận ra nó. “Thế ông ấy mua kẹo loại gì đấy ạ?”

Ông bán hàng cười tươi rói khi thấy có cơ hội bán đồ, “Mưa Sô-cô-la nhập từ Cinnalim, xứ Xứ Khác. Cậu có muốn mua không?”

“Có chứ ạ,” Erec trả tiền và nhận lấy một túi giấy nâu đầy những thanh sô-cô-la nho nhỏ.

“Cẩn thận nhé. Nhiều khi có bọ chui vào trong kẹo đấy,” người bán hàng nói. Và bỗng nhiên có một biểu hiện khác khó chịu hơn lướt qua gương mặt ông ta, “Ờ, chẳng phải mày chính là thằng nhóc đang kiếm chuyện với Thần Quốc và tìm cách cai trị mọi người sao?”

Erec phóng ra khỏi cửa hàng trước khi người đàn ông đấy kịp nói gì thêm.

CHƯƠNG MƯỜI

Erec chẳng biết phải tìm Rosco Kroc ở đâu, nhưng nó chắc chắn là vua Piter hoặc ai đó trong lâu đài có thể nói cho nó biết. Nó băng qua những hàng cây dẫn vào sân lâu đài. Bethany đang ngồi nghỉ trên một băng ghế đá, tay ôm đầu. Nó ngồi xuống cạnh cô bé, “Cậu không sao chứ?”

Bethany gật đầu, “Đừng có thêm bận tâm làm gì, Erec ạ. Những người đó thật ngu ngốc. Họ cứ để bị lôi kéo vào sự điên loạn của đám đông và chẳng tự suy nghĩ được gì nữa.” Cô bé nhíu mày nghĩ về những chuyện mới xảy ra. “Đám đông kiểu vậy thực sự rất nguy hiểm. Họ dám làm mọi chuyện mà bình thường lúc có một mình thì chẳng đời nào họ dám làm. Tớ thực sự mong ấy không quan tâm đến những gì mà loại người đó nghĩ.”

Nhưng sự thực là Erec có quan tâm, dù nó chẳng hiểu tại sao lại như vậy. Nó nói, giọng ỉu xìu, “Mình muốn mọi người ngưỡng mộ và xem trọng mình. Mình muốn bọn con gái xếp hàng xin chữ ký của mình, con gái đẹp ấy.”

Erec kinh hoàng nghe những lời đó thốt ra từ miệng mình. Nó đang nói cái gì thế này? Nó nói cứ như một thằng ngốc chính hiệu vậy. Tại sao nó lại...? Có cái gì đó nhói lên trong túi. Cuộn giấy Sự thật. Rõng mẹ Patchouli đã nói cuộn giấy đó sẽ khiến nó phải nói thật mà. Tuyệt gồm nhỉ!

Bethany chẳng vui tẹo nào. “Thế ra ấy là như vậy sao? Tớ cứ tưởng ấy tham gia vào việc này là để giúp mọi người cơ. Nhưng nếu ấy chỉ muốn bọn con gái...” Cô bé kết thúc ngắn gọn, “Có lẽ đám người đó đã nói đúng về ấy thật.”

Erec mệt mỏi nhắm mắt lại, “Không phải đâu, Bethany. Cậu là đứa con gái duy nhất mình thực sự quan tâm mà.”

Erec nghiêng răng. Thật kì cục! Nó nói cứ như nó yêu cô bé vậy, nhưng thực sự đó không phải là điều nó đang nghĩ. Không biết rồi chuyện này có còn trầm trọng hơn không? Nó len lén nhìn Bethany. Cô bé đang nhìn xa xăm và thoáng mỉm cười. Thôi thì ít ra cô nàng cũng đã thấy vui hơn.

“Trễ rồi,” Erec đổi chủ đề. “Mai mình sẽ đi tìm Rosco. Có lẽ mình cần ngủ một chút.” Và chắc chắn là nó sẽ lấy Cuộn giấy Sự thật ra khỏi túi và giấu biến trong phòng trước khi tự biến mình thành một thằng hề.

Buổi sáng hôm sau, cô Ennui lạnh lùng liếc Erec. “Em có biết chuyện gì sẽ đến với em nếu em bỏ các buổi học hay không? Em sẽ bị tổng cổ ra khỏi lâu đài và gửi trả về nhà. Nếu thực sự em không muốn làm vua ngay từ đầu thì chẳng nên tốn công đến đây làm gì. Vua chúa là những người có nguyên tắc chứ không phải những tên ngố lười nhác. Chẳng có lý do gì bào chữa được chuyện bỏ học ngày hôm qua cả.”

Thực ra thì Erec có một lý do khá là chính đáng. “Em xin lỗi. Em phải đến Nemea sớm để thực hiện cuộc sát hạch đầu tiên. Rồi anh chị của em còn bị mất tích. Em biết họ đang ở đâu và em phải đi tìm cho ra họ. Cô cho em về sớm hôm nay được không ạ?”

“Tôi chắc chắn là những người có thẩm quyền sẽ giải quyết vấn đề này tốt hơn một cậu bé mười ba tuổi.”

Erec chớp mắt, “Mười hai ạ.” Nó ngồi phịch xuống ghế và nhận ra rằng mình “mắc cạ” ở đây

rồi.

Ba giờ đăng đẳng trôi qua, cô Ennui cứ đều đều giảng về lịch sử thời Trung Cổ. Ngón tay Erec có hơi giật giật một chút nhưng dường như chúng đã khá hơn. Cuối cùng, khi đến chủ đề mà Erec quan tâm, Cái Chết Đen năm 1347, thì cô Ennui bỗng tuyên bố, “Hết giờ.”

Buổi chiều, Erec lên đường đến công viên Paisley. Thầy Peebles chạy về phía nó, tay huơ loạn cả lên. Hôm nay thầy đội tóc giả nhưng lại đội ngược, mặt có tóc lại nằm úp vào da đầu.

“Chúc mừng. Chúc mừng. Em vẫn được phép tiếp tục tham dự các cuộc sát hạch. Khi tổng thống Mực Lầm Lem và Ủy ban Giám sát phát hiện ga Balor, Damon Stain và Gock Ward đã chiến thắng chong cuộc sát hạch mở chứng, họ tìm cách thông qua một đạo luật để loại em khỏi cuộc chơi luôn. Nhưng Giếng của Al dường như chỉ chịu có mỗi mình em thôi.” Ông thầy chỉ vào sợi dây quanh cổ Erec. “Và chẳng ai khác có được cái nào như cái này.”

“Em phải đến Thần Quốc tìm Rosco Kroc,” Erec giải thích, “cho nên bây giờ em không học với thầy được thầy ạ.”

Thầy Peebles vung tay, “Ôi, hôm nay em không gặp được Rosco ở đó đâu. Ông ấy phải quay chờ lại Diêm Quốc gồi, mang theo cả học chò của mình nữa. Nhưng chiều nay họ sẽ về sớm thôi.”

“Vậy thầy có biết ông ta sống ở đâu không? Ông ta đã bắt cóc Danny và Sammy đấy.”

Thầy Peebles phá lên cười trước ý nghĩ đó của Erec. “Em nói nghe tức cười quá, Egec! Gosco ở phe ta mà. Thầy chắc rằng ông ấy sẽ làm mọi việc có thể để giúp em thôi. Thầy không biết ông ta sống ở đâu, nhưng tối nay cậu bạn Oscar thế nào chả nói em nghe.”

Erec siết tay lại thành nắm đấm. Nó ghét cái ý nghĩ phải ngồi chờ đến tối. Ở phía đằng xa, nó thấy Bethany đang dùng điều khiển từ xa nâng mấy hòn đá lên và ném xuống hồ. Tới khi nào nó mới học được cách sử dụng cái điều khiển từ xa của mình đây?

Ngay khi Erec định mở miệng hỏi thì thầy Peebles nháy mắt, “Thế hôm nay em định viết tóm tắt mấy cuốn sách hay là đi tìm Ông Chùm Ký Ức?”

Chắc chắn là Erec không muốn viết tóm tắt sách rồi. Cái nó thực sự mong muốn là học được cách sử dụng cái điều khiển từ xa để đối phó với Rosco tối nay kia. Erec rút điều khiển ra, chìa vào một hòn đá, bấm nút. Chẳng có gì xảy ra cả.

“Nào nào, cắt nó đi,” thầy Peebles tặc lưỡi. “Thầy trò mình đã học cách sử dụng nó đâu.”

“Nhưng đó mới là cái em muốn học,” Erec phản đối.

Erec bỏ đi, nghĩ bụng sẽ đi tìm Ông Trùm Ký Ức. Trên đường đi, nó dừng lại gần chỗ Bethany và gia sư của cô bé. Ít nhất thì nó cũng đã bỏ Cuộn giấy Sự thật trong ngăn kéo trên phòng nên không phải lo đến chuyện tự bêu xấu mình nữa.

“Hôm nay Rosco đến Diêm Quốc cùng với Oscar đấy,” Erec kể lại. “Đến tối mình sẽ cố đi tìm lão xem sao.”

Nó quan sát Bethany đang cố nâng một băng ghế đá bằng cái điều khiển từ xa. Cái ghế lơ lửng lên được khoảng ba phân trước khi rớt xuống. “Sao thế?” Nhìn thấy vẻ háo hức trên mặt Erec, cô bé hỏi.

Erec nhún vai, “Ước gì mình cũng biết cách sử dụng cái điều khiển từ xa của mình. Mình chả biết tí gì về chuyện đó cả.”

Gia sư Clarus của Bethany mỉm cười, “Dễ lắm. Chỉ việc nói ‘aeiro’, chìa cái điều khiển của cậu

vào một hòn đá, rồi bấm cái nút màu xanh lớn là được thôi.”

Erec thử nhưng hòn đá chẳng thêm nhúc nhích. “Phải mất bao lâu thì em mới làm được ạ?”

Bethany nhìn Erec là lạ, “Ngay lần đầu tớ đã làm được rồi mà. Điều khiển từ xa giúp cho phép thuật trở nên dễ thực hiện hơn. Không có điều khiển từ xa thì mới khó chứ.”

Clarus kiên nhẫn giải thích, “Không phải với ai cũng dễ cả đâu. Mỗi người có một mức năng lực khác nhau mà, cậu biết đấy.”

“Ý thầy là có thể em sẽ không bao giờ làm phép được ấy ạ?” Erec thấy lạnh cả người. Nó nhớ lại rằng Oscar cũng không sử dụng được điều khiển từ xa ngay từ lần đầu. Vậy mà bây giờ cậu ấy đang tiến bộ rất nhanh với sự kèm cặp của ông Rosco. Để cứ nhắc đến cái tên đó là Erec lại nghiêng răng kèn kẹt.

Tìm ra cửa hàng của Ông Trùm Ký Ưc thật chẳng dễ dàng gì. Hầu hết những người mà Erec hỏi đều trừng mắt nhìn nó và hếch mặt lên trời. Mãi mới có một người phụ nữ mù chỉ cho nó biết cửa hàng đó nằm ở ven thị trấn, gần cửa hàng bán dụng cụ phép thuật của Medea.

Bên trong cửa hàng, một cái quầy chạy dài suốt từ đầu này sang đầu kia căn phòng. Phía sau đó là hàng dãy kệ chất đầy những gói nhỏ xíu. Một ông già nhỏ thó, khẳng khiu đang gò lưng trên mặt quầy. Mái tóc và bộ râu quai nón bạc trắng của ông chìa ra lung tung trên khuôn mặt, làm cho ông trông chả khác gì một bông hoa bồ công anh sắp bung hạt. Ông già dường như đang đắm chìm trong cơn mê man.

Khi Erec tiến tới, ông già vẫn bất động. Nó đằng hắng, nhưng hình như ông chả thêm để ý.

“Xin lỗi ông...”

Ông già nhảy dựng cả lên, “Trời ơi! Hù người già cả đến đứng tim thế hả? Mà phải biết tự xấu hổ chứ, nhóc con. Làm ta hết cả hồn!” Mớ râu tóc lưa thưa bay bay lúc ông nói, trông khôi hài đến mức Erec phải cắn chặt môi để khỏi phá lên cười.

“Giờ thì...” ông già hỏi, “Mà hồi nãy mà bảo cái gì ấy nhỉ, nhóc con? Mà có kí ức nào muốn loại bỏ đi hả?”

Erec chỉ dãy kệ sau lưng ông, “Ở đây ông bán cái gì thế ạ?”

“Mày không biết sao?” ông già trông có vẻ bức tức. “Tất nhiên là những mảnh ký ức chứ còn cái gì nữa. Những mảnh ghép. Ta cắt, lấy ra, rồi lại gắn thêm vào. Mọi thứ đều có thể được thay thế.” Ông già ho sù sụ. “À mà mày định hỏi gì?”

“Ông kể cho cháu nghe về những mảnh ký ức đi ạ.”

“À phải rồi. Những mảnh ký ức. Ta có đủ loại hết.” Ông quơ tay về phía những hàng kệ đồ sộ. “Ta có những mảnh ký ức từ khắp nơi trong cái thế giới mà người ta biết đến, và cả bên ngoài thế giới đó nữa. Muốn một chút ký ức về chuyến đi săn trong rừng già châu Phi không? Hay một đêm tới bến ở quán bar yêu tinh? Hay hầm ngục? Ta có nhiều kí ức về hầm ngục lắm.” Ông già vui vẻ khoe. “Dĩ nhiên, ta không bảo đảm là những ký ức đó đều hoàn toàn dễ chịu, nhưng nếu lúc nào cũng dễ chịu và an toàn thì còn gì là vui nữa, đúng không? Thế mày muốn loại nào đây, nhóc?”

“Lúc này thì cháu chưa cần mua ký ức ạ.”

“À, vậy ra mà đến đây là để loại bỏ chúng hả? Không thành vấn đề. Thế mày có thích thay cái

gì vào không hay cứ để trống chỗ đó luôn?”

Erec ngừng lại, ngẫm nghĩ. Sao thầy Peebles lại bảo nó đến đây nhỉ? Thầy nói là có thể nó sẽ khám phá ra được điều gì đó về bản thân mình.

“Mày cần mua gì?” ông già quay sang nhìn nó, mỉm cười, mớ râu tóc phất phơ quanh khuôn mặt. Đường như ông đã quên sạch cuộc đối thoại nãy giờ giữa hai người.

“Ông có tình cờ giữ được mảnh ký ức nào của một người tên là Erec Rex không ạ?”

Ông lão cười như nắc nẻ. “Hô hô, Erec Rex hả ? Đến ta đây mà vẫn còn nhớ rõ cái ngày ta có được ký ức của Erec Rex cơ mà. Mà phải thú thật là trí nhớ của ta dạo này không còn được như xưa nữa rồi.” Ông trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi quay sang Erec, “Mày cần mua gì?”

“Cháu muốn mua ký ức của Erec Rex. Kể cho cháu nghe về nó đi ạ.”

“Mày và tất cả mọi người đều muốn cái ký ức đó, nhóc ạ. Ta vẫn còn nhớ cái ngày mẹ thằng bé mang nó đến đây.” Ông già nheo mắt tập trung, cứ như đang nhìn thấy cảnh ấy ngay trước mắt mình. “Lúc đó nó còn bé xíu à, ta nghĩ đâu chừng ba tuổi. Nó đang gặp rắc rối, phải trốn đi vì một lí do nào đó. Nó, với một đứa bé khác nữa, mẹ nó đã thay đổi ngoại hình của cả hai. Chúng đều bị lấy đi một phần ký ức vào ngày hôm ấy. Ta đã thuyết phục được mẹ Erec cho nó một mảnh ký ức khác để ghép vào chỗ trống. Trẻ con có cái để nhớ thì dễ dàng cho chúng hơn, ta nói thế. Và giá thì cũng tăng lên gấp đôi. Mà tình cờ ta lại có một ký ức vừa lấy ra từ một con bé trạc tuổi nó. Đoạn ký ức đó ngắn thôi, nhưng ai mà thêm quan tâm đến chuyện đó. Kiểu nào thì chẳng là ký ức, đúng không nhóc?”

Ánh mắt Ông Trùm Ký Ức rộn lên khi hồi tưởng lại thời xa xưa. “Mẹ thằng nhóc rất lo lắng rằng cái ký ức thay thế đó biết đâu lại là một ký ức tồi tệ, nhưng ta đã bảo bà ấy rằng chẳng sao cả. Con bé trông xinh xắn thế thì ký ức của nó chắc cũng chẳng đến nỗi nào, đúng không hả? Nhưng ngay khi thằng bé nhận được ký ức đó thì nó bắt đầu khóc, cái thằng quỷ sứ. Mẹ nó muốn ta xóa đi, nhưng trong vòng có một tuần thì ta bó tay - quá nguy hiểm - cho nên bà ấy đành phải để yên đó.” Ông già nhún vai. “Dào, mà cũng đừng có lo lắng về thằng nhóc đó làm gì. Chả sao đâu. Đoạn ký ức mới của nó quá ngắn và mơ hồ, ở cái tuổi đó thì ký ức sẽ chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi. Còn đứa bé kia thì chẳng có ký ức nào để thay thế.” Ông nhớ lại, “do bà mẹ đã quá hoảng loạn.”

Erec bít chặt lấy cái quày, đầu óc quay cuồng. Nó không tin vào tai mình. Nó biết mẹ đã thay đổi ngoại hình của nó, nhưng giờ lại thêm cả chuyện này nữa. Mà cái ký ức thay thế nó đã nhận được là cái gì chứ? Ký ức bị loại bỏ của một đứa con gái sao? Có thể là gì được nhỉ? Nó nhắm tịt mắt lại. Cái nào mà chỉ xuất hiện trong giấc mơ của nó thôi chứ?

Trong giây lát người Erec như đông cứng lại. Những giấc mơ của nó? Nó nhớ đến cơn ác mộng về cha mà nó lúc nào cũng thấy. Đó là ký ức duy nhất về cha mà nó nhớ được. Nhưng rủi, rủi như đó không phải là ký ức thật sự của nó thì sao? Vậy hóa ra đó không phải là cha nó à? Là cha của ai khác thì sao?

Hơi thở của Erec dần trở nên nặng nề và nó thấy muốn ngất đi. Erec nhìn quanh cửa hàng, nhưng chẳng có cái ghế nào cả. Nó tự hỏi mình có nên mừng vì cái ký ức về người cha tồi tệ đó thật ra chẳng phải là của nó hay không. Nó ghét cái ký ức đó, ghét người đàn ông đó. Nhưng dù sao thì đó cũng là thứ đã cùng nó lớn lên, và đó là tất cả những gì nó biết.

Ông già gõ gõ lên mặt quày, mớ tóc bạc lơ thơ phất phơ trong không khí. “Mày muốn mua gì nào, nhóc con?”

Erec nhìn ông chằm chằm, “Cháu muốn mua ký ức của Erec Rex. Ông vẫn còn giữ nó chứ ạ?”

Người đàn ông mỉm cười, “À, Erec Rex. Ta vẫn còn nhớ cái ngày mà mẹ nó đến đây...”

Erec ngắt lời, “Ông có còn giữ cái ký ức đó không ạ?”

“Thánh thần ơi, không. Ngay ngày hôm sau ta đã bán cho một thằng nhóc khác tầm tầm tuổi nó và cũng có một ký ức cần phải loại bỏ. Nhưng nói thật, ta ước gì mình còn giữ cái ký ức đó. Cả mấy lần những người đã từng đến đây đều muốn có nó. Đáng ra ta đã bán được với một cái giá khá khẩm rồi, đáng ra là thế. Nếu ta mà sớm biết ký ức của Erec Rex nổi tiếng đến thế thì cũng đã tự mình xem xem nó thế nào. Thật khó mà cưỡng lại ý muốn xem thử một vài ký ức ta có ở đây, đặc biệt là những cái hấp dẫn. Dĩ nhiên là việc đó sẽ gây xáo trộn đến trí nhớ của ta nếu như không cẩn thận, nhưng ta thì sẽ chẳng bao giờ để chuyện đó xảy ra với mình đâu.”

Erec cảm ơn ông già. Ông này ngay lập tức quay trở lại với trạng thái mơ hồ xa xăm nhìn vào khoảng không, và dường như chẳng mấy may chú ý khi Erec rời khỏi cửa hàng.

Trước bữa tối, Erec thấy Bethany trong phòng và kể cho cô bé nghe chuyện xảy ra trong cửa hàng của Ông Trùm Ký Ức. Mặt cô bé tái nhợt khi nghe chuyện. “Thật không tin nổi! Ghê quá. Thế ấy đang mang ký ức của ai vậy?”

“Ai mà biết. Nhưng tệ một cái là nó không phải của mình. Không phải mình muốn cái ký ức đó có thật, nhưng cuộc đời mình từ trước đến nay đều dựa vào nó.” Erec đá vào tường một phát trong cơn giận dữ. “Chẳng hiểu sao trước giờ mẹ chưa từng kể về chuyện này với mình. Suốt mấy năm trời mình đã buồn khổ về cái lão ngu ngốc đã bỏ rơi mình, dù cho lão có là ai đi chăng nữa. Cứ mỗi lần mình than thở là mẹ chỉ nói, ‘Cha con yêu thương con mà,’ và mình thì nghĩ đó chỉ là một lời nói dối trắng trợn. Giờ thì mình chả biết phải nghĩ thế nào nữa. Chắc là cha có thương yêu mình thật. Nhưng vậy thì chuyện gì đã xảy ra với ông ? Ông đang ở đâu ? Mẹ nói ông vẫn còn sống.” Erec nhớ đến con mắt rỗng của nó. “Mình cho rằng việc này cũng khớp với việc ông Thiện Long bảo rằng cha mình rất vĩ đại. Ông đâu phải là cái lão mà mình nhớ.”

Bethany xoa cằm. “Tớ nghĩ mẹ ấy khó mà bảo với ấy rằng ký ức của ấy là giả được, trừ phi bà có được một mảnh ký ức thật nào của ấy. Và bà làm vậy cũng là vì không muốn ấy nhớ ra mình là ai thôi, tớ đoán thế. Cũng giống như bà đã thay đổi ngoại hình của ấy để che giấu ấy vậy mà.”

“Và điều đó sẽ làm cho tớ thấy đỡ hơn sao?” Erec cảm nhận được cơn giận dữ đang lan từ trong bụng ra khắp cơ thể. “Cũng giống như chuyện mẹ làm cho bạn bè cũ quên tất cả mọi thứ về mình, cậu nhớ không?” Nó nhắm mắt lại. “Mình không chịu đựng chuyện này thêm nữa đâu. Cậu có tưởng tượng được sẽ như thế nào nếu cậu cứ lớn lên với suy nghĩ rằng cậu biết mình là ai, rồi rồi cuộc lại khám phá ra cậu là người hoàn toàn khác không?”

Bethany không cần phải trả lời câu hỏi đó. Dĩ nhiên rồi, Erec nghĩ, cô bé biết chính xác chuyện đó là như thế nào. Bethany chỉ “ngon” hơn nó tưởng cảm thấy vui mừng vì được làm một người khác. Giờ Bethany hẳn là đang hạnh phúc hơn rất nhiều so với cái thời còn bị “ông bác giả” Earl Evirly kìm kẹp.

Đáng lẽ Erec nên cảm thấy nhẹ nhõm mới phải - nếu nó quen được với sự thật này. Nhưng vẫn còn một vấn đề nữa.

“Cậu có biết cậu với mình khác nhau chỗ nào không, Bethany? Cậu biết đích xác cậu là ai. Cha mẹ cậu là ông bà Ruth và Tre Cleary. Cậu có một người anh, tên là Pi, trong đội bóng basket Bầu trời Thần Quốc. Mẹ cậu lúc trước là Cố vấn Tiên tri của nhà vua, và cậu có một người họ hàng xa tên là Bea Cleary từng là một nữ tiên tri vĩ đại.” Nó chĩa cả hai ngón trỏ vào ngực mình. “Còn mình thì biết gì về mình nào? Mình chỉ biết mẹ mình và vua Piter đang cố che giấu quá khứ của mình. Ký ức của mình thì bị xóa đi khi còn nhỏ và giờ thì chả biết nó đã bốc hơi đến tận chốn nào rồi. Mình sẽ chẳng bao giờ tìm lại được nó nữa. Cha mẹ ruột của mình còn sống nhưng

mình lại chẳng biết họ là ai. Người ta bảo mình có số làm vua ở đây, mà mình chẳng hiểu vì sao lại thế..." Nó từ từ im bật, sợ rằng nếu nói thêm một lời nào nữa thì giọng mình sẽ run lên.

Hai đứa bước vào phòng ăn hoàng gia ở cánh tây lâu đài, Jack và Oscar đã ngồi ăn từ lúc nào. Jack đang ngồi trệu trạo món măm lúa mì trộn và bánh mì mây. Oscar thì cố vẻ như đang đợi Jam Crinklecut bùng chồong bánh kẹp pho mát và pizza vào.

"Oscar!" Erec thấy mừng vì có chuyện khác để bận tâm. Nó đã sẵn sàng để giải cứu cặp sinh đôi. "Gia sư của mày bắt cóc anh chị tao. Bọn mình phải tìm ra lão, ngay tối nay. Tao tưởng đầu lão đã bắt mày luôn rồi chứ!"

Oscar hơi đỏ mặt. "Nhằm rồi Erec, thầy Rosco chẳng bao giờ làm hại ai đâu. Thầy ấy là thầy giáo tốt nhất trên đời. Thầy đã bắt đầu dạy đây làm phép thuật mà không dùng điều khiển từ xa rồi đấy!"

Erec cảm thấy đau nhói vì ghen tỵ. "Tao không quan tâm lão ta dạy mày cái gì. Lão là tội phạm. Mày biết lão sống ở đâu không?"

Oscar gật đầu, "Thầy ấy sống ở Diêm Quốc, và tao còn biết cả chỗ ở của thầy ấy tại Thần Quốc nữa kìa." Nó khế lắc đầu ngơ ngàng. "Mày biết không, thầy Rosco thật sự rất giỏi. Thầy còn nói là một tối nào đấy sẽ cho mày đi với tao tới nhà thầy đấy."

Erec thấy việc ông thầy Rosco nhận ra rằng nó rồi sẽ lần theo dấu vết hai anh chị mất tích của nó chả có gì là tài giỏi. "Thế mày sẽ đưa tao đến đó chứ?"

"Được thôi," Oscar nhún vai. "Nhưng tao mới ở chỗ thầy mà. Có thấy thầy giam giữ anh chị mày đâu."

"Có đấy, Oscar. Chắc tại lão đã giấu không cho mày thấy đấy thôi." Erec vui mặt vào tay. "Đúng là một ngày dài mệt mỏi!"

Erec và Oscar băng qua sân lâu đài. Erec thấy mừng vì mặt trời đã bắt đầu lặn nên nó sẽ không bị dân chúng Thần Quốc - những người đã nghĩ rằng nó là một chuyên gia lừa đảo - tấn công thêm một lần nữa. Erec đang mang đôi Giày Êm mà mẹ đã giúp nó tìm ra trong lần đầu tiên nó đặt chân đến Thần Quốc. Đôi giày làm những bước chân của nó lướt êm như ru.

Một bóng đen sệt soạt vút qua con đường trước mặt hai đứa. Cố vấn Tiên tri Balthazar Ugry đang tiến về phía chúng. Khi thấy Erec, mắt lão nheo lại. Erec thấy lạnh cả người nhưng cũng cố trừng mắt nhìn trả - cứ như thể nó đang nhìn vào cái chết. Ugry kéo mũ trùm của chiếc áo choàng đen lên và tàng hình khi vút qua Erec. Erec thấy lão đánh rơi cái gì đó. Nó cúi xuống nhặt lên.

Đó là một cái vỏ kẹo.

Erec nhìn chằm chằm rồi nhét cái vỏ kẹo vào túi. Chẳng hiểu sao nó chợt có ý nghĩ rằng Ugry không ăn cái kẹo đó. Nói cho đúng hơn, cái kẹo làm Erec nghĩ đến anh chị mình.

Nhưng lúc này Erec chẳng có thời gian để bận tâm về lão. Nó biết đích xác Danny và Sammy đang ở đâu, và nó sẽ đến giải thoát cho anh chị nó.

Rosco Kroc thuê một căn nhà nhỏ trên đường Đại Lộ. Cửa ngoài khóa nhưng một cánh cửa sổ khép hờ. "Ở yên đây, Oscar. Nếu tao kêu cứu thì nhớ cầm sẵn điều khiển trên tay và nhảy qua cửa sổ mà vào nghe chưa. Làm hấn bắt ngờ thì tốt hơn."

Oscar cười lớn, "Được rồi, nhưng thầy Rosco chả làm gì sai đâu. Khám phá xong rồi thì nhớ cho

tao vào đấy.”

Erec leo qua cánh cửa sổ đang khép hờ. Nó đặt chân lên mặt bếp rồi rón rén leo xuống sàn. Trong nhà không một tiếng động. Bỗng nhiên nó nhận ra rằng biết đâu Rosco lại chẳng có ở nhà. Đôi Giày Êm giúp nó đi khắp nhà mà không hề gây ra một tiếng động nào. Erec sẫm soi từng góc ngách cho đến khi nhìn thấy Rosco đang ngồi đọc báo bên một cái bàn viết, quay lưng về phía nó.

Erec lúi lại vào bếp và thấy một sợi thừng dùng để treo chậu cảnh. Nó nhẹ nhàng nhấc cái cây ra, kéo sợi dây khỏi cái móc trên trần, rồi quay lại phòng đọc sách, rón rén, không một tiếng động, tiến về phía sau lưng Rosco. Thoắt một cái, Erec đã quăng vòng dây thừng quanh ngực Rosco và giật thật mạnh về phía sau.

Miệng Rosco há hốc, cổ vùng vẫy để đứng lên và đá cái ghế sau lưng về phía Erec. Nhưng Erec nhất quyết không buông ra. Nó siết sợi thừng mạnh hơn, cố gắng chống chọi với sức nặng của cơ thể Rosco cho đến khi Rosco ngã lảo ra, đập lưng xuống sàn, mắt sôi sục căm thù.

Erec đạp chân lên mặt Rosco, tự hỏi nên làm gì tiếp theo. Nó quơ lấy cái ghế và ép lên ngực Rosco, định bụng sẽ đè lảo xuống và bắt lảo nói.

Cách đó dường như không mấy tác dụng. Rosco đã bình tĩnh lại và lập tức chỉ một ngón tay về phía Erec. Cả người Erec bay ngược về phía sau và đầu nó đập mạnh vào tường. Rosco đẩy cái ghế ra khỏi người và đứng dậy nhìn Erec trừng trừng. Những chiếc vảy xanh lục trên đầu lảo lấp lánh.

“Đã đến rồi cơ à? Mà đúng là lắm trò đấy nhỉ!” Lảo chỉ vào mặt Erec, tiến đến gần hơn, bùng bùng giận dữ. Erec cảm thấy ngực mình đang bị ép lại, cứ như thể cơn giận của Rosco đang dâng tràn bên trong và ép lên phổi nó vậy. Erec không thở nổi nữa.

“Mày tưởng mày có thể chế ngự được lảo già Rosca này sao? Mày tưởng mày là cái gì đó đặc biệt lắm hả?”

Lồng ngực của Erec hoàn toàn bẹp dúm. Mọi thứ trở nên xám xịt. Nó thở còn không nổi chứ đừng nói đến chuyện kêu cứu.

Rosco bước lại gần và cười khẩy, “Lẽ ra tao nên giết mày để làm phước cho thiên hạ, nhưng...” Lảo nheo mắt và lùi lại. Erec đổ xuống sàn, thở hổn hển. Ngực nó đã được giải phóng.

Rosco đá vào hông nó, tuy nhiên không quá mạnh. “Cái đó là để trừng trị cái tội mày dám nghĩ là có thể đánh thắng được ta. Chiến đấu với vài kẻ hủy diệt không biến mày thành một người vĩ đại đâu. Đừng có ra vẻ ngạc nhiên thế. Ta biết hết về chú mày đấy.”

Đầu Erec bưng bưng và nó cố gắng hết sức để không nôn thốc nôn tháo. “Danny và Sammy đâu?” nó thở hổn hển.

Rosco quay lưng bỏ đi. “Mày đúng là một thằng ranh con quỷ quái cứng đầu cứng cổ. Thôi, hãy đứng dậy nếu mày đứng được và chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện nho nhỏ. Ta đoán Oscar dẫn mày đến đây phải không? Ta sẽ gọi nó vào luôn.” Nói đoạn lảo rời khỏi phòng.

Erec cố sức gượng dậy. Nó thấy mình đúng là thằng ngốc khi xông vào nhà Rosco với một kế hoạch nửa vời mà lại nghĩ rằng sẽ giải cứu được anh chị nó. Trước đó Erec đã chắc mẫm rằng thể nào cũng bắt gặp cặp sinh đôi đang ngồi ăn kẹo trên ghế xa-lông nhà Rosco, và khi nó ra hiệu thì cả ba sẽ bỏ chạy đến chỗ an toàn.

Erec gập cong người, cố gắng ngồi xuống. Đầu và bụng nó đau kinh khủng, và chỉ nhờ vào cơn giận dữ mà nó mới có sức đứng vững để chống chọi với cơn đau và cơn chóng mặt ấy. Erec lom

khom, cổ lết khỏi phòng đọc sách.

Rosco và Oscar đang ngồi trên xa-lông trong phòng khách. Rosco chỉ về phía một cái ghế khác, “Mừng là chú mày gương mặt đẹp. Ta vừa giải thích cho Oscar rằng mặc dù chú mày đột nhập vào nhà định giết ta, nhưng vì lòng trắc ẩn, ta sẽ tha cho chú mày.” Một nụ cười thánh thiện nở trên gương mặt Rosco, cặp mắt to chớp chớp vài cái. “Ta chắc chắn là đã có nhảm lẫn gì ở đây. Và tất nhiên chú mày cũng phải bỏ quá cho hành động của ta khi chú mày tấn công ta.”

Erec gật đầu, “Nhưng cặp sinh đôi đang ở đâu?” Nó lén đưa mắt nhìn về phía hành lang mà nó chưa kịp kiểm tra.

Đây là một trong số những lần hiểm hoi, Erec được nhìn thấy Rosco đang ngồi. Thường thì ông ta hay đi qua đi lại không ngừng. Ngay cả bây giờ, chân ông ta cũng bật lên bật xuống, cứ như thể phải ngồi yên một chỗ là cực hình với ông ta không bằng. Rosco mỉm cười nhìn Erec. “Ta nghĩ ta đã bắt đầu hiểu vì sao chú mày xông vào đây tấn công ta rồi lại tra hỏi ta xem anh chị mình ở đâu rồi.” Rosco nhìn nó chăm chăm như chờ đợi câu trả lời.

“Chuyện đã rành rành ra đấy, cần gì phải hỏi?” Erec dợm bước về phía hành lang, nhưng nó đành buông mình xuống ghế vì chỉ cần hơi nhúc nhích một tí là nó lại cảm thấy đau không chịu nổi.

“Phải, ta e rằng như thế. Đã có chuyện xảy ra với anh chị mày, phải không? Và thế là chú mày bắt đầu mắc bệnh hoang tưởng. Mà còn ai khác tốt hơn để đổ lỗi ngoài một kẻ chẳng giống ai, có vảy trên mặt thay vì da, mà lại còn xanh lè một màu nữa chứ.”

Rosco làm cho Erec cảm thấy hơi căng rút lương tâm, tuy rằng sự việc không phải như vậy. “Không phải vậy, ông Rosco. Hôm nay, lúc nhìn qua cặp Mắt Kính Xuyên thấu của vua Piter, tôi thấy anh chị tôi đang ăn kem mây và ông cũng có mặt ở đó. Mà tối hôm qua ông cũng ở cùng họ tại quán Mây Chín Vị nữa. Tôi đã hỏi ông chủ ở đó rồi.”

Rosco nhướng lông mày. “Nhưng này, sao cậu không kể cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra với Danny và Sammy nhỉ? Chúng nó bỏ trốn hả?”

Erec đau đón ngọ nguậy trên ghế. “Anh chị tôi đã mất tích, và chính ông đã bắt cóc họ.”

“Hmmm. Thế là chúng ta lại quay trở về với chuyện đổ lỗi cho kẻ không giống ai nữa rồi.” Rosco chạm tay vào vết trầy đỏ đỏ trên cổ do sợi dây thừng mà Erec đã dùng để tấn công ông ta. “Nghe này, nếu có chuyện gì mà ta không chịu đựng được thì đó chính là chuyện làm hại trẻ con đấy. Nếu Danny và Sammy bị bắt cóc thì ta sẽ rất vui lòng được giúp chú mày tìm ra chúng. Bạn của Oscar cũng như bạn của ta vậy.” Ông ta đưa tay vỗ nhẹ lên cái gối lót lưng. Một túi đá hiện ra và Rosco lấy nó chườm lên cổ. “Ngay cả khi cậu không phải là bạn của Oscar thì ta cũng muốn tóm cổ bất cứ tên khốn nào dám bắt cóc trẻ con.”

“Nhưng hôm qua tôi đã thấy ông ở chỗ anh chị tôi còn gì,” Erec nói.

Rosco bĩu môi, “Nghĩ lại thì quả thật ta có gặp chúng hôm qua. Ta bước vào một hiệu kem tuyết ốc quế đúng lúc chúng vừa mua kem mây. Giá mà biết chúng đang mất tích thì ta hẳn đã làm được gì đó rồi, nhưng lúc đó ta thấy chúng rất vui vẻ mà. Theo như ta nhớ thì chúng trông chả có vẻ gì là bẩn loạn cả.”

“Thế còn hôm kia ở quán Mây Chín Vị thì sao?”

Rosco nghiêng đầu suy nghĩ, “Mãi đến khi quán đã đóng cửa ta mới đến đó tìm cái gì để ăn. Chủ quán là bạn ta nên ông ấy để ta muốn vào lúc nào cũng được. Nhưng lúc ấy ta không gặp bọn nhỏ, có lẽ chúng đã ra khỏi quán rồi.”

Oscar rút ra cái điều khiển từ xa. “Chúng ta sẽ tìm ra họ thôi, phải không thầy? Rồi chúng ta sẽ dần cho cái lũ dám bắt cóc họ một trận nên thân.”

Rosco nhoẻn cười và vò đầu Oscar, “Đó là lí do vì sao thầy thích em đấy, cậu nhỏ. Em rất có chí khí. Em muốn trở thành người giỏi nhất và chắc chắn em sẽ làm được, tin thầy đi.” Oscar và Rosco nhìn nhau với vẻ trù mến không giấu giếm cho đến lúc Erec hắng giọng.

Rosco nói, “Ta hứa là sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi nào tìm ra được kẻ đã bày trò này. Sẽ cần rất nhiều công sức và ý chí đấy.” Ông thầy vỗ đầu Oscar, rồi quay sang nhìn Erec, “Nhưng trong thời gian này thì ta cũng sẽ để mắt đến cậu. Cậu sẽ chẳng được yên thân khi mà người người quanh đây đều chăm chăm đến chuyện ai sẽ là người kế vị ngai vàng. Và ta chắc là thể nào cậu cũng sẽ tiếp tục nhúng mũi vào chuyện tìm kiếm anh chị mình. Phải ta thì ta cũng sẽ làm vậy thôi.” Ông ta nói thêm, trong khi Erec ngồi cứng đờ người. “Chỉ là, trước hết cậu nên học thêm một ít phép thuật. Không phải ta có ý chê bai gì Peebles. Ông ta là một người tốt, nhưng các động tác của ông ta chậm hơn ta nhiều. Nếu cậu muốn, những lúc rảnh ta sẽ dạy cho cậu vài chiêu căn bản.”

Erec nghiêng răng. Nó muốn tin tưởng Rosco. Sẽ thật tuyệt nếu cuối cùng nó cũng học được một ít phép thuật, nhưng nó cần phải biết chắc chắn. Erec lôi từ trong túi ra cặp kính mà vua Piter đã tặng nó, rồi đeo vào. Nó thấy Danny và Sammy đang ngủ trên hai chiếc giường đôi trong một căn phòng nhỏ. Cả hai trông có vẻ rất thoải mái và ấm áp trong khi Erec thì đang ở đây bầm dập tìm kiếm chúng. Nó muốn gọi dừng hai đứa kia đây và hỏi xem chúng đang ở đâu, nhưng đó sẽ là một sai lầm. Nếu có ai đó đang lắng nghe thì họ sẽ biết ngay là Erec có cặp kính và lập tức tìm cách vô hiệu hóa công dụng của cặp kính.

Nhưng ai mà thèm nghe ngóng trong khi cặp sinh đôi đang ngủ chứ! Erec khẽ gọi, “Danny... Sammy...” Không có tiếng trả lời. Cả hai vẫn ngủ như chết.

Oscar nhìn chung quanh ngạc nhiên, “Cái gì thế?”

Rosco lắc đầu. “Chả có gì đâu Oscar. Chỉ là Erec đang xem tình hình anh chị nó thể nào thôi mà.”

Erec tháo kính ra và khựng lại vì cái lưng bỗng nhói lên.

“Xin lỗi, đã thấy khá hơn chưa?” Rosco chỉ tay về phía nó. Trong thoáng chốc, cơn đau đã dịu hẳn.

“Cảm ơn.” Có vẻ như Rosco đã đúng. Cặp song sinh không có ở đây. Và Rosco đã đề nghị dạy Erec phép thuật. Nó suy nghĩ về chuyện đó. Cuối cùng thì nó cũng được học một ít phép thuật! Nó đã ngán đến tận cổ chuyện nó là người duy nhất ở Thần Quốc không chứa nổi cái điều khiển từ xa vào cái gì đấy và nâng lên.

“Tôi rất mong được học với ông,” một giọng nói khác trong đầu Erec bất thành linh quay trở lại, và nó nhúu mày. “Ông có nghi ngờ ai đã bắt giữ cặp sinh đôi không?”

Rosco thở dài, “Không. Ngoại trừ...” Lốp da chung quanh mấy cái vẩy của ông ta đột nhiên tái nhợt đi.

“Gì cơ?”

Mắt Rosco mở to hết cỡ. “Ta chợt nhớ ra hôm qua cũng gặp một người nữa ở quán kem tuyết. Lúc đó ta không để ý lắm. Có vẻ như lão ta dẫn tụi nhỏ đi ăn kem thì phải.”

Erec chồm người về phía trước, “Ai vậy? Nói cho tôi biết đi.”

“Là cái kẻ mà chúng ta vẫn hay gọi là Ẩn Sĩ ấy.”

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Sáng thứ Bảy, khi Erec đến thì Bethany đang đi tới đi lui trong phòng ăn sáng. Erec lấy đầy một đĩa phần ong kèm một miếng bánh crepe rồi ngồi xuống.

“Bạn không ăn à?”

“Tớ ăn không nổi,” Bethany cắn môi. “Anh Pi tớ gửi thư sên tớ. Chiều mai anh ấy sẽ đến Thần Quốc.” Cô bé ngừng đi đi lại lại, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng. “Nhớ anh ấy không thích tớ thì sao?”

“Sao anh ấy lại không thích cậu được chứ? Nếu cậu là Damon Stain thì mới phải lo, chứ mà...”

“Không, thật đấy.” Bethany ngồi phịch xuống một cái ghế. “Tớ là một con sâu toán. Tớ chả biết anh ấy nghĩ gì về chuyện đó.”

“Dù có ghét toán đi nữa thì anh ấy vẫn sẽ nghĩ là cậu rất tuyệt mà.”

Bethany bút rút, hết duỗi ngón tay ra lại gập ngón tay vào. “Ấy quý tớ, nhưng không có nghĩa là anh Pi cũng sẽ thế.” Cô bé áp bàn tay xuống mặt bàn và hít một hơi, “Xin lỗi ấy nha. Tại tớ hơi lo lắng một chút. Vụ tối qua với Rosco thế nào?”

“Ông ấy không giữ anh chị mình. Nhưng ông ấy sẽ giúp mình tìm họ,” nó thêm vào, “cũng còn hơn vua Piter.”

Bethany cau mày khi nghe lời buộc tội của Erec.

“Xin lỗi,” Erec chợt nhớ ra rằng Bethany coi Đức vua như cha. Ước gì Erec cũng biết cha mình là ai. Nếu cha nó từng có đủ dũng cảm để giải cứu ông Thiện Long và để dành một con mắt rồng cho nó, thì chắc chắn ông cũng đang tìm kiếm hai đứa sinh đôi bị bắt cóc.

“Ấy nói đúng. Vua Piter nhẽ ra phải làm gì đó mới phải.” Bethany chú ý tới những ngón tay đang sùng tầy của Erec, giờ đã chuyển sang màu tím bầm, với những vết nẻ đen thui. Chúng trông còn tệ hơn cả hôm qua. “Mai ấy có đi gặp anh Pi với tớ được không? Nếu được thì tốt quá. Chứ đi một mình, tớ chẳng biết xoay xở thế nào.”

“Chắc rồi. Nhưng giờ tớ phải tới bệnh viện hoàng gia để xử lý vụ này cái đã.” Erec gơ hai bàn tay lên.

“Bọn rồng con ấy hành hạ ấy ghê thật,” Bethany nói, rồi đứng dậy. “Ấy có muốn tớ đi cùng không? Rồi bọn mình cùng dẫn Bánh Xinh với Nhóc Sói đi dạo luôn.”

Bác sĩ Mumbai đang ở bệnh viện hoàng gia. Bà nhảy dựng lên khi trông thấy bàn tay Erec. Mấy đầu ngón tay nó trông cứ như những cái quạt màu tía, hay một dạng nấm độc nào đó. “Trời ơi, xem này. Có chuyện gì vậy hả? Cháu bị dính bầy chuột hay sao thế? Lại đây, lại đây xem nào.”

Bác sĩ bắt đầu trộn một dung dịch vừa sủi bọt vừa kêu xèo xèo. Trong khi chờ đợi, Erec kể cho bà nghe về lũ rồng con. “Giờ thì ta hiểu rồi,” bà nói, nhúng mười đầu ngón tay Erec vào dung dịch âm ẩm có mùi như nước hoa. Chỉ vài giây sau cơn đau buốt đã giảm hẳn. “Nếu thấy không đỡ thì cháu phải quay lại đây ngay nghe không, ta sẽ cho cháu uống thuốc, nhưng cháu sẽ thấy hơi buồn ngủ một chút đấy.”

Erec thấy thích cái thế giới này quá chừng, nơi mà bà bác sĩ có thể chữa trị mọi thứ thật mau

lệ. Nó rối rít cảm ơn bà rồi ra ngoài nhập bọn cùng Bethany, Nhóc Sói với mèo con Bánh Xinh có bộ lông màu hồng. Bánh Xinh nhảy ngay lên lưng Nhóc Sói, làm con chó chạy lông lên khoái chí. Mèo ta cũng bám thật chặt, lấy làm thích thú với việc “cưỡi ngựa” này.

Một tiếng khàn khàn nhưc cả tai vang lên phía sau cả bọn, làm Erec nhảy dựng lên, “Erec Rex... Erec Rex... Erec Rex.” Con quái vật mình chim Erida đập cánh bay tới, trong móng vuốt nó là một cuộn giấy da. “Dù thấy rằng thế này thật thiếu khôn ngoan, nhưng Ủy ban giám sát Ủy ban buộc phải gửi cho người giấy mời để dự cuộc sát hạch thứ hai. Có vẻ như người đã có một thỏa thuận ngầm nào đó với Giếng của Al. Một khi tìm ra được lý do tại sao cái giếng chỉ chấp nhận mỗi mình người, bọn ta sẽ ‘sửa sai’ ngay lập tức. Chẳng cần theo một quy tắc nào hết, ta thề là như vậy.”

Erec đón lấy cuộn giấy. “Mi muốn đá ta ra bởi vì mi nghĩ thằng Balor đã mở được nhiều trứng hơn ta chứ gì? Thế nếu ta thắng thì mi có đá nó ra không?”

Cặp mắt đen sì của con quái vật như xoáy vào Erec. “Bọn ta tử tế lắm mới cho mày dự thi, bất chấp sự phản đối của số đông về mày lẫn những gì mày đã làm ở Thần Quốc này, và cũng bất chấp cả những nghi ngờ về lòng trung thực của mày. Hầu hết mọi người đều muốn mày bị cấm bén mảng đến tất cả các vương quốc của dân Lắm Phép.”

Erec quay đi. Lời nói của con quái vật này thật tàn nhẫn. Tại sao những người mà nó muốn cứu lại ghét nó? Sao họ lại không nhìn ra sự thật cơ chứ? Trông thấy Bethany đang đứng ngay bên cạnh, Erec khẽ lẩm nhẩm câu thần chú của mình, “Đừng quan tâm họ nghĩ gì... đừng quan tâm loại người đó nghĩ gì.” Bethany nói đúng - Erec quá nhạy cảm. “Tao đoán là nếu tìm được cách khác để rút đề thi từ Giếng của Al thì bọn bay đã cấm cửa tao lâu rồi, đúng không? Bọn bay chỉ muốn dẹp đường tao để Balor, Damon và Rock lên làm vua sớm hơn thôi chứ gì!”

Con quái vật im lặng nhìn Erec chằm chằm khi nó mở cuộn giấy ra. “Ủy ban giám sát Ủy ban chính thức mời Erec Rex đến Liên đoàn Lao động vào mười giờ sáng ngày mai để nhận yêu cầu của cuộc sát hạch thứ hai.”

Phía dưới cuộn có khắc một cái mặt giận dữ, bên cạnh là dòng chữ, “Nhiệm vụ của chúng ta: DPCB - Dịch vụ Phát điên, Cáu tiết, Bực mình.”

Erec không nhịn được cười, “Nhiệm vụ mới hay gớm nhỉ!”

Con quái vật xoải cánh, quơ quào móng vuốt trong không trung. “Thế thì đi mà chúc mừng chính mày ấy, Erec Rex.” Nói đoạn con quái vật bay đi, lắc đầu và lẩm bầm những câu thô tục.

Hai đứa đi dạo cùng Nhóc Sói, còn Bánh Xinh lúc thì chễm chệ trên lưng Nhóc Sói, lúc thì “tọa” trên vai Bethany. Cả bọn đi vào một khu chợ để mua kem mây nước quả. Erec nhìn quanh, hy vọng thấy được một dấu hiệu nào đó của Danny và Sammy. Ông bán hàng đưa kem cho chúng với vẻ mặt cau kỉnh, “Mày là thằng nhỏ phá đám các vị vua mới đấy phải không?”

Erec lờ ông ta đi. Gặp thêm một người nữa không hâm mộ nó thì đã sao chứ? Cả bọn bước ra ngoài và tìm một chỗ ngồi yên tĩnh dưới tán cây.

“Mình mừng là Rosco sẽ giúp tìm anh chị mình,” Erec nói. “Một mình mình thì chẳng biết phải xoay xở thế nào.” Nó lôi cặp kính của vua Piter ra. “Nói mới nhớ. Để mình kiểm tra xem thế nào.”

Bethany gật đầu, “Ấy cũng nên nói chuyện với mẹ ấy đi. Phải cho bác ấy biết chuyện gì đang xảy ra chứ.”

Erec chẳng hào hứng gì trước cái ý đó. “Để xem đã. Nhưng mà mẹ chả bao giờ kể cho mình nghe chuyện gì cả, thế thì tại sao mình lại phải kể chứ?” Nó đang chìm ngập trong cảm giác giận dữ về việc mất ký ức duy nhất về cha mình, dù cho đó có là một ký ức buồn đi chăng nữa. Đó là lỗi của mẹ, cũng giống như trong tất cả các bí mật khác. Tại sao mẹ lại không tin tưởng nó?

Erec tập trung nghĩ về hai anh chị sinh đôi của nó và đeo Mắt Kính Xuyên Thấu vào. Đột nhiên nó thấy như mình đang trượt xuống một con phố ở Thần Quốc, hoàn toàn mất phương hướng, vì nó có cảm giác là mình đang di chuyển trong khi thật sự thì nó vẫn ngồi đó, hơi lắc lư trên ghế. Vẫn chẳng thấy hai đứa sinh đôi đâu cả, nhưng Erec nghe thấy tiếng Sammy rõ mồn một. “Biến đi! Anh đã ăn hết cả túi kẹo của anh rồi còn gì. Để yên túi của em đấy.”

Danny cười, “Em chả cần tới nó nữa đâu, em gái. Đạo này có ngấm lại mình chưa? Một thanh kẹo nữa thôi là toạc hết cả quần áo ra như Dị nhân Hulk bây giờ.”

“Ô, thế sao? Còn anh thì chẳng cần thêm đệm lót gì mà trông cũng đã giống quả bóng bật lăm rồi.”

“Thôi nào, đưa cho anh cái túi đó đi. Em biết rồi đấy, trong văn phòng của tổng thống Mục Lắm Lem lúc nào mà chả có đầy bánh kẹo.” Erec thấy hai đứa sinh đôi đang đi đâu đó. Cánh cửa dẫn đến Nhà Xanh bật mở, Erec theo giọng nói của hai đứa vào trong, rồi vào tiếp một sảnh lớn.

Một giọng nói to, nghe quen thuộc đến kỳ lạ và cũng vô cùng khó chịu cất lên, “Chà, xem ai thế này! Là Erec Rex cơ đấy. Gặp may ở đây thật là vui.”

Erec vội nhìn quanh, nhưng vài ba người mà nó thấy ở sảnh Nhà Xanh đều đang xách cặp lao đi, chẳng ai thèm để ý đến nó.

“Sao, may mù rồi hả, thằng nhóc sáng dạ?” Giọng nói hết như của Balor Stain. Nhưng thằng đó đang làm gì ở Nhà Xanh vậy kia? Mà sao nó lại thấy được Erec trong khi Erec chỉ đang nhìn qua cặp kính? Trừ phi...

Erec liền tháo kính ra, thằng Balor Stain đang cười khẩy vào mặt nó. “Lại mê kính nữa hả, thằng nhóc sáng dạ? May tưởng may có cái bùa đó là to lắm hả? Nào, để xem cái nào.” Balor cố giằng Bùa hộ mệnh của Lòng tốt khỏi cổ Erec, nhưng cũng như cặp Mắt Kính Xuyên Thấu của mẹ Erec, cái bùa không hề rời khỏi cổ nó. Nụ cười ngạo mạn của Balor lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ hậm hực và căm ghét lộ lố. “May đừng hòng gỡ mảnh ra nữa, nhóc con. Bọn tao đã thắng cuộc sát hạch lần trước một cách trung thực, và quan trọng là mọi người đã ghi nhận chiến thắng đó.” Balor nhìn thẳng vào mặt Erec. “Tao muốn biết làm thế quái nào mà chỉ mình may mới rút được đề thi của mấy cuộc sát hạch ra khỏi Giếng của Al. May dứt lốt ai hả?”

Erec nhe răng cười, “Tao chả dứt lốt ai hết. Chắc chỉ tại cái giếng ấy biết ai mới thật sự là vị vua tiếp theo thôi.”

Balor liếc Erec hằn học. “Nếu may không quanh quẩn ở đây thì Giếng của Al chắc đã chẳng kén chọn như thế. À mà nhân thể, khi rút đề thi tiếp theo, nhớ bảo cái giếng ấy là đừng có để cuộc sát hạch thứ hai diễn ra trùng với ngày Trận đánh Quái vật đấy.”

“Gì cơ?”

Má Balor hơi nhếch lên thành một cái cười khẩy. “Đúng kiểu một thằng nhóc sáng dạ! Biết rất nhiều về một thứ nhưng lại ngu ngơ về mọi thứ.”

Damon xuất hiện sau lưng Balor. “Trận đánh Quái vật á? Bây giờ hả? Để tao đi cho. Tao sẽ cho bọn quái vật xấu xí đó một trận.” Damon kéo kéo cái mũ xám mềm và hát ong ong, “Damon có một Trận đánh Quái vật, Trận đánh Quái vật, con cừu nho nhỏ. Anh trai là một...” Bỗng thằng

này ngưng bật trước cái cười khinh bỉ của Balor.

Balor lôi cái điều khiển từ xa ra và chĩa thẳng vào người Erec. Cặp Mắt Kính Xuyên Thấu của vua Piter từ tay Erec vọt ngay vào tay thẳng này. “Dễ hơn lần trước nhiều. Cám ơn nhé.” Balor đeo kính lên và nhăn nhó, “Gì thế này? Chẳng có gì hay ho cả!” rồi vội giật kính ra. “Mày giỏi lắm, thẳng nhóc sáng dạ. Một cặp kính đen thui. Giờ nó là của tao. Tao sẽ tìm hiểu xem nó làm được trò trống gì.”

Khi Balor vừa quay đi, Erec liền vọt theo. Balor luồn ngay ra đằng sau Damon, “Bye bye, thẳng nhóc sáng dạ.” Chỉ một cú bấm điều khiển từ xa, Balor và thẳng em trai lập tức biến mất.

Erec tức tối đá loạn cả lên. “Thật không tin nổi. Giờ làm sao mà theo dấu được hai anh chị sinh đôi của mình đây!” Nó đi đi lại lại, cố nghĩ ra một kế hoạch nào đấy. “Chắc phải tìm xem hai người đã ở đâu thôi, hỏi thăm quanh đây xem thế nào.” Nghe rất chi là vô vọng! Ai ở Thần Quốc này thêm đi giúp nó chứ? Tất cả đều nghĩ nó là thẳng lừa đảo.

Quai hàm Bethany xệ xuống. “Thôi chết rồi! Thế nào thẳng Balor cũng dùng kính của vua Piter để do thám mọi người cho mà xem.”

Erec nở nụ cười chua chát, “Mình không nghĩ thế đâu. Cặp kính chỉ cho cậu thấy người mà cậu nhớ nhất thôi. Mình nghĩ đó là lý do vì sao thẳng Balor đeo kính vào mà chỉ thấy một màu đen thui. Nó có quan tâm đến ai đâu mà phải nhớ với nhưng!”

“Kìa!” Bethany chỉ tay. “Có phải con ốc sên không?”

Erec quỳ xuống đất. Đúng rồi, cái thứ trông như một viên đá màu hồng và tím đang lớn dần lên trước mắt hai đứa cho đến khi to bằng một con ốc sên với tên của Erec in trên lớp vỏ. Erec kéo hai mảnh giấy ra và đút cái vỏ ốc vào túi.

Erec yêu quý,

Bạn thế nào rồi? Nếu mấy người ở Thần Quốc không trân trọng những gì bạn đã làm cho họ thì đó đúng là một nơi tệ hại. Sao họ có thể mù quáng đến thế được nhỉ? Mình không tài nào hiểu nổi. Ở đây bạn là anh hùng cơ mà.

Mình có cảm giác là bọn mình đang dần hiểu nhau hơn đấy, Erec nhỉ. Mình sẽ cố trả lời các câu hỏi của bạn. Mình mười bốn tuổi, có một đứa em gái chín tuổi. Mình thích đọc sách và chơi đá bóng, mình là đội trưởng đội cổ vũ cho đội bóng bat ở trường trung học. Mình không có ảnh của bạn, nhưng ở đây mọi người đều đã được thấy bạn rồi. Ảnh của bạn có trên tất cả các băng rôn diễu hành, các băng rôn trong các bữa tiệc vinh danh bạn, à, người ta còn đăng cả hình bạn trên báo nữa đấy.

Có một câu hỏi mà mình rất sợ phải trả lời: mình ở đâu. Mình sống ở Xứ Khác. Người dân ở đây bị hiểu lầm, Erec à. Bọn mình bị đá khỏi nơi ở cũ, rồi sau đó phải dong thuyền đi hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng thì dừng lại định cư ở cái nơi hoang vu này. Người dân bọn mình đã xây nên Lerna ở đây. Đó là một thành phố đẹp, mình rất hạnh phúc được sống ở đây, nhưng ước gì người dân bọn mình được tự do sống ở bất cứ nơi nào mà bọn mình muốn. Bạn có vẻ là một người hiểu biết, mình mong bạn không có thành kiến gì với dân Xứ Khác bọn mình. Mình sợ điều đó lắm.

Giờ bạn phải kể cho mình nghe về những điều mà bạn thích làm đấy nhé. Mình rất vui khi bạn nói rằng một ngày nào đó hai đứa mình sẽ gặp nhau. Điều đó làm mình phấn khởi lắm, nhưng

rồi thực tại làm nỗi phẫn khởi của mình bay mất. Mình đã suy nghĩ rất nhiều. Thậm chí mình còn viết hẳn một bài hát nói về chuyện ấy. Hy vọng bạn không nghĩ đó là điều quá ngớ ngẩn.

Luôn yêu bạn,

Tina

Trái tim Erec đập dồn khi trao lá thư sang tay Bethany. Có lẽ Tina không lừa nó. Có lẽ ở đâu đó thật sự có một cô bé mười bốn tuổi đang yêu nó. Nó đọc tiếp đoạn thư bên dưới.

Bài ca Erec

Sáng tác: Tina

Đâu đó nơi Xứ Khác, có cô gái đang dệt một bài ca

Lời ca rất ngọt ngào, nhưng nốt nhạc lại sai hết cả

Những ngón tay cô lướt bay, nhưng giai điệu lại cứ lẩn trốn

Cô dành cả tâm trí cho điệu ca ấy, nhưng nó vẫn chẳng cất lên

Chúng ta chẳng bao giờ gặp được nhau, có lẽ mãi mãi cũng chẳng bao giờ gặp được nhau.

Chúng ta ở những thế giới khác nhau, nhưng

âm nhạc của tôi là gì và giá trị của nó còn là gì nữa

Nếu nó không thể thay đổi được dù chỉ là một điều trên trái đất điên rồ này.

Âm thanh thật xúc động, giấc mơ của tôi!

Trái tim tôi rướm máu, ô ô ô...

Tôi sợ rằng đó sẽ mãi là một bài ca không trọn lời.

Bạn là người hùng của tôi, trong trang phục một anh hề.

Chúng tôi nơi đây đều yêu mến bạn, nhưng Thần Quốc thật tàn nhẫn;

Trái tim tôi ngưng đập khi biết được điều ấy.

Nhưng cuối cùng, điệu jazz cũng thành điệu blue

Những từ “người xứ bạn”, “người xứ tôi” nghe thật nghiệt ngã.

Nếu ta gặp nhau, liệu bài ca có nhẹ nhàng hơn?

Ngay cả khi với tôi, bạn là một ngôi sao

Có lẽ lời ca chúng ta cũng không thể chung một dòng.

Âm thanh thật xúc động, giấc mơ của tôi!

Nhưng sao lạnh lẽo... ta chẳng thể.

Tôi sợ rằng nó sẽ mãi là

Bài ca chúng ta không trọn lời.

Bethany nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay Erec, dò xét. Mặt Erec nóng bừng. Bethany cứ hết há hốc rồi lại lấy tay bịt miệng. “Con bé này gục ngã hẳn rồi Erec ạ. Ấy thấy không? ‘Trái tim tôi rướm máu...’ Eo ơi! Nghe thảm quá đi mất.”

“Chắc mình chả viết thư cho bạn ấy nữa đâu,” Erec ngượng ngịu. “Mình đang làm cho bạn ấy hy vọng, và bạn ấy thậm chí sẽ chẳng bao giờ gặp được mình. Thế thì bạn ấy sẽ buồn lắm.”

“Không, ấy chả hiểu gì cả. Nếu giờ mà ấy thôi không viết thư cho nó nữa, sau khi nó đã trải lòng ra như thế bằng cái bài hát này này thì nó sẽ chết luôn đấy. Làm bạn qua thư với con bé đi, OK? Nó chỉ muốn có thể thôi mà. Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.”

Sáng hôm sau, trước mười giờ, Erec và Bethany đã đi bộ xuống Liên đoàn Lao động để rút đề thi của vòng sát hạch thứ hai. Jack và Oscar gặp cả hai trên đường, lần này không có Rosco đi kèm. Đường phố đông nghẹt những người đang la ó và rít lên với Erec. Erec ước gì Rosco có ở đây để gạt đám người đó ra bằng cái điều khiển từ xa của ông ấy, nhưng hẳn là Rosco chẳng muốn bị bắt gặp khi đang đi cùng với nó.

Những tiếng hét vang khắp con đường, “Balor! Balor! Balor!”

Erec tự hỏi, sao nó lại quan tâm làm gì nhỉ? Những người này có muốn sự giúp đỡ của nó đâu. Chắc chắn sẽ tốt cho nó hơn nhiều nếu nó về nhà, sẽ chẳng bị tổn thương như thế này nữa. Con giận của nó bùng lên. Nhưng thế thì không được. Nó nhìn xuống cái Bùa hộ mạng của Lòng tốt đang lung lẳng trên cổ mình. Cái mũi nhỏ xíu đó giờ lấp lóe sáng với mẫu biểu tượng mà rồng mẹ Patchouli đã nói rằng tượng trưng cho sự hy sinh thân mình. Ừ thì nó đã hy sinh thân mình cho lũ rồng con, nhưng cảm giác đó chẳng là gì so với những lời lăng mạ này. Chắc phải có một sự hy sinh thân mình ở tầm mức cao hơn mới mong chịu đựng được những con người này. Erec mỉm cười héo hắt, tự hỏi không biết nước ở Giếng của Al có biết được nó đang phải chứng tỏ cái đức tính này như thế nào không. Ừm, dù muốn hay không thì nó cũng sẽ không để cho những người này lấn át nó, cũng không để bị anh em nhà Stain và Baskania hủy hoại nó.

Jack và Oscar ra sức đẩy đám đông ra khỏi đường để Erec băng qua bãi cỏ vào Liên đoàn Lao động. Một ông giận dữ hét lên, “Đồ gian dối!” rồi “Mày thua rồi! Cút đi!” Một bà thì lu loa, “Tôi nghe nói nó đã trốn thoát khỏi ngục của vua Pluto đấy. Nó đúng là một thằng tội phạm nhần tâm.” Một người đàn ông gần đấy thì gào tướng lên, “Nó là thằng giả mạo. Nó tự làm ra cái vòng cổ đó để lừa mọi người cho nó tiếp tục ở lại các cuộc sát hạch đấy.” Ai đó ném một quả táo thối vào ngực Erec. Quả táo văng đi, nhưng để lại một vết hằn trên tim nó.

Erec cố làm mặt tỉnh. Nhưng sao nó lại đau lòng đến thế? Sao nó lại quan tâm xem người khác nghĩ gì chứ? Quan trọng là ở những người thân của nó thôi. Nó đâu thể làm vừa lòng tất cả mọi người. Phải chi nó có thể bắt mình tin như thế.

Cuối cùng cả bọn cũng đến được cánh cửa bên hông Liên đoàn Lao động. Cánh cửa gỗ nhỏ trông có vẻ chẳng hợp tí nào với phần còn lại của tòa nhà đang ánh lên một màu bạc, với những tháp canh và cờ phướn rợp trời. Trên cửa có treo tấm bảng “Sẽ quay lại lúc mười giờ.” Đồng hồ của Erec chỉ mười giờ kém một phút. Băng qua đám đông đó mất nhiều thời gian hơn nó tính.

Balor, Damon Stain, Rock Rayson và Ward Gamin đã đứng sẵn trước cánh cửa đang đóng im ỉm, cười nhả cười nhỏ. Balor nhướn mày với Erec. “Ê, nhóc, mọi người yêu quý mày ghê nhỉ! Mày nghĩ bọn họ sẽ để mày lên làm vua sao?” Balor cười. “Tao nghĩ khi bọn tao dùng xong mày để lôi mấy cái trò thi ngu ngốc kia ra khỏi giếng, mày sẽ đứt đời ở một cái hầm ngục nào đó thôi.”

Erec ước gì mình biết cách dùng cái điều khiển từ xa. Nếu thế thì lúc này thế nào nó cũng nghĩ ra một cách tốt để dùng cái cái điều khiển ấy. “Mày có mang kính của tao theo không, Balor?”

“Không đời nào! Tao có ngu đâu mà mang nó đi loanh quanh cho mày giật lại.”

Một tiếng “kịch” vang lên từ cánh cửa. Erec xoay quả đấm cửa và mở ra. Tất cả cùng bước vào Trung tâm Kiểm tra Sát hạch, cái nơi này trông như một cửa hàng bán đồ cổ cũ kỹ. Erec chẳng hiểu cái Ủy ban Cấm thay đổi có bao giờ tự hỏi tại sao bọn họ lại làm những trò vớ vẩn này không. Các cánh cửa đều đóng chặt. Janus, ông già nhỏ thó, râu tóc bờm xờm, nhảy xổ ra từ sau quầy tính tiền, và cứ thế nhảy tung tung thích thú như đứa trẻ con. Bụi bốc lên mù mịt khi ông chạy về phía Erec và Bethany, choàng đôi cánh tay xương xẩu quanh người hai đứa, rồi bắt tay những người còn lại.

“Chào mừng trở lại!” Đôi mắt Janus đã rơm rớm lệ, ông lấy tay bưng lấy phần mặt lộ ra qua mớ râu tóc xám, dài, lộn xộn. Ông Janus này trông cứ như thể đã bị kẹt lại đến năm mươi năm trên một hòn đảo hoang vậy. Ông nhìn Bethany chăm chăm, tay đặt lên chỗ tim mình. “Cháu nói đúng. Tất cả mọi người quay lại sớm quá. Ta rất mừng!” Ông bắt đầu sụt sịt.

Damon gãi sột soạt mấu xương đầu dưới làn mũ. “Tao... tao có phải đập lão không, Balor?”

“Không, thằng ngu.” Balor nghiêng người về phía ông Janus và lời điều khiển ra. “Ông thấy đấy. Tôi đã thắng cuộc thi cuối. Tôi muốn mình cũng vào được Giếng của Al. Tôi phải làm sao hả?”

Janus cười khẩy, “A, kịch tính thật! Gay cấn thật! Ta yêu tất cả những mối phức tạp nho nhỏ của loài người. Ta quên bống mất là loài người có cảm xúc dữ dội thế nào rồi đấy.”

Balor càng tức điên, mắt lóe lên, “Nếu lão không hợp tác thì chắc lão cũng quên là loài người có thể làm gì lão rồi đấy.”

Ông Janus lại cười khịch khịch, “Dễ thương quá! Vui quá!” Rồi ông trở nên nghiêm túc, “Người cũng biết là Giếng của Al lựa chọn chấp nhận ai thì đâu có liên quan gì đến ta. Ô, không. Al đã lấy thông tin thẳng từ các vị Thần Mệnh thông qua cái giếng đấy. Vậy nên nếu có phản nản hay bất mãn chuyện gì thì cứ đi mà trình lên trên ấy.”

Balor ngừng lại, ngón tay lướt trên môi. Chỉ cần nhìn qua thôi Erec cũng biết là thằng này đang âm mưu gì đấy.

Ông Janus ưỡn người lên hãnh diện. “Chỉ những người vào đây mới biết ai được mời tham dự cuộc sát hạch này. Và chỉ những người được mời tham dự mới vào được cánh cửa kia,” ông chỉ ra cánh cửa phía sau lưng, “và rút phần thi thứ hai khỏi giếng. Erec Rex?”

Erec bước lên phía trước. “Dạ?”

“Hãy đến đây ký tên nào,” Janus khịt mũi và thì thào, “Sau khi Erec đi, mấy đứa hãy ở lại đây một lát nhé? Ta không tài nào chịu được cái ý nghĩ là việc này lại kết thúc chóng đến thế.”

Erec ký tên lên một mảnh giấy và đứng nhìn những chữ cái dần dần dày lên và đen đậm hơn, rồi chúng vỡ ra, để lộ những tia sáng. Những tia sáng ấy rơi lên khuôn mặt nó và làm sáng bừng cả cái cửa hàng. Chẳng mấy chốc cái gờ quanh tấm cửa màu đen cũng phát sáng.

Khi Erec mở cửa, cái bong bóng lung linh lại một lần nữa lấp đầy khung cửa. “Gặp các cậu sau nhé.” Nó vẫy tay.

Balor, trong nỗ lực cuối cùng để thực hiện ý định của mình, cố lao thẳng vào cái bong bóng. Nó liều lĩnh đâm sầm vào cái bong bóng đó nhưng ngay lập tức bị dội ngược lại, xoa xoa cái mũi đầm đìa máu me. “Damon, Rock, bọn mày thử xem.”

Erec kiên nhẫn chờ cho Damon và Rock lao vào lớp bong bóng, rồi nhìn bọn này lủi thủi quay lại, vừa đi vừa xoa vai bóp cổ. Nó vẫy tay chào bọn đó rồi dễ dàng bước qua.

Cái sảnh toàn bằng nhôm và kính rộng mênh mông lại một lần nữa làm Erec bất ngờ, trông khác hẳn với cái cửa hàng ấm áp và bụi bặm ngoài kia. Nó hỏi người đàn ông ngồi trực bên dãy thang máy xem mình phải đi đâu.

Ông nọ nhắc điện thoại lên, “Thằng nhóc đó lại tới. Được rồi. Tôi sẽ bảo nó lên.” Ông ta gác điện thoại xuống. “Thang máy C, tầng 6, phòng 612.”

Trong phòng 612 vẫn là người phụ nữ lần trước ngồi ở cái bàn ấy. Cô ta mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh tanh khi đưa cho Erec một xấp đơn. “Ký vào đây đi.”

Erec lật nhẹ xấp giấy; phần lớn đám chữ đều được đánh máy nhỏ rí, chẳng tài nào đọc được. Khi lật đến tờ cuối cùng, mắt Erec dán chặt vào một dòng chữ in đậm, “... và tôi hiểu rằng tôi sẽ không, trong bất cứ tình huống nào, nhận vương trượng hay được trở thành vua trị vì các vương quốc của dân Lắm Phép, bất kể kết quả các cuộc sát hạch có như thế nào...”

Erec tì mạnh tay xuống chồng giấy. Thế đấy. Tất cả mọi người đều chống lại nó. Nó sẽ không ký vào bất cứ thứ gì tương tự thế này. Không đời nào. Nó đưa lại xấp giấy cho người phụ nữ.

“Nhanh thế,” cô ta nói. “Đã ký hết rồi sao?”

“Không, tôi không ký gì hết. Tôi đã đọc những gì ghi trong đó, và tôi sẽ không làm như thế. Tôi là vua hợp pháp. Nếu tôi tham dự sát hạch, tôi có thể trở thành vua.” Nó khoanh tay lại, cương quyết không nhượng bộ.

Người phụ nữ có vẻ không biết phải nói gì. Cô ta làm bầm gì đó, vẩy vẩy những tờ giấy về phía nó, rồi đứng dậy. “Vậy có nghĩa là mày sẽ không ký vào mấy tờ giấy này, và sẽ không tham dự bất cứ một cuộc sát hạch nào nữa chứ gì?” một nụ cười lú ra trên khuôn mặt người phụ nữ. “Ờ, bọn ta cũng chỉ mong có thế thôi. Ta sẽ quay lại ngay.”

Erec chả thèm quan tâm bọn họ đang chờ đợi cái quái gì. Thế là đủ lắm rồi! Nó ngồi ở đó dễ phải đến hàng tiếng đồng hồ người phụ nữ nọ mới quay lại, nét mặt cau kỉnh. “Lần này mày gặp may đấy, thằng ôn con. Tao nghe nhiều người nói về mày lắm rồi, và giờ thì đã được thấy tận mắt. Phải rồi, một thằng phá đám chính hiệu! Nhưng có vẻ như các vị Thần Mệnh chẳng được sáng suốt như bọn ta. Al thông báo là họ vẫn không thay đổi ý kiến.”

Ờ, phải rồi, Erec nghĩ bụng. Các vị Thần Mệnh thì không được sáng suốt, còn đám đông trên đường thì tỏ hết mọi điều! Erec lắc đầu. Người phụ nữ nọ lại bắt nó chờ tiếp trong khi cô ta ngồi đếm các ngón tay và mấy vết nứt trên cái mặt bàn gỗ, mãi rồi mới chịu đưa cho nó một cái thẻ ra vào bằng vàng.

Erec vẫn còn nhớ cách đến chỗ của nhân viên tạp vụ đang chờ ở dưới hầm. Người có chức vụ thấp nhất sẽ là người dẫn nó đến chỗ Giếng của Al. Nhưng nó càng nghĩ về việc đó thì lại càng cảm thấy khó hơn. Nhân viên tạp vụ ắt hẳn là người chính trực nhất trong số những người làm việc ở Liên đoàn Lao động này.

Erec và nhân viên tạp vụ nọ băng qua một đồng cỏ, cố tránh xa tấm bia mộ nhỏ và trèo lên khu đồi có Giếng của Al. Al đang đứng trên đỉnh đồi, mặc bộ quần áo bảo hộ, tay chống hông, những ống nước treo lưng lửng ở cái thắt lưng với lĩnh kính các thứ đồ nghề.

“Ê, thật vui được gặp lại chú mày. Mừng là chú mày đã sống sót qua vụ đầu tiên đó. Ta nghe nói suýt nữa thì bị tấn công rồi hả?”

“Làm sao ông biết được ạ?”

“Ồi,” Al đỏ mặt. “Nhẽ ra ta không được bép xép mới phải. Các cô ấy khoái tán chuyện lắm, đôi khi ta lại vô tình nghe được ấy mà.”

“Các cô?” Erec bối rối. Chỉ các bạn thân của nó mới biết chuyện gì đã xảy ra ở Nemea thôi mà.

“Ừ, là các Thần Mệnh ấy,” Al nhún vai. “Mà dù sao thì ta cũng rất mừng vì chú mày đã quay lại. Họ cũng rất ấn tượng đấy.”

Erec thẳng lưng lên. Ấn tượng á? Nó có nghe nhầm không vậy? Đây gần như là lời khen ngợi đầu tiên mà nó nhận được từ khi đến Thần Quốc tới giờ. “Ý ông là các vị Thần Mệnh hài lòng về cháu ấy à?”

“Ừ, ừ. Họ yêu chú mày lắm. Là fan hâm mộ cơ đấy, ta nghĩ thế.”

Một nụ cười khế nở trên môi Erec. Có người đánh giá cao nó! Có lẽ mọi chuyện cũng không quá tệ. “Thế các vị Thần Mệnh đã quyết định ai làm vua chưa à?” nó hỏi đầy hy vọng.

“Ờ, chưa. Mà theo ta thì có lẽ chú mày mới là người quyết định đấy. Các Thần Mệnh chỉ lượn lờ bên các giếng nước rồi biết được mọi điều. Họ suốt ngày chỉ có tán dóc, uống cốc-tai ‘Thế giới’ và nằm ườn bên hồ thôi.”

“Chứ họ không quyết định ai sống ai chết sao à?”

“Ai? Họ á? Họ còn chả đủ sức giết một con ruồi nữa là. Họ chỉ làm vài việc thôi, cũng không nhiều lắm đâu... thậm chí còn không ‘cắt mạng’ nữa, chú mày biết đấy, mạng sống của mọi người ấy mà. Có một bà hồ làm chuyện đó. Bà ấy cũng thường làm đúng lắm.”

Erec đưa cho Al tấm thẻ nhỏ bằng vàng. Ông gật đầu, “Mong ước của ngươi là mệnh lệnh của ta, như các cô ấy vẫn nói thế.” Ông mở khóa cửa. Erec ngay lập tức bị dội ra vì mùi hôi thối khó chịu xộc lên. Al khịt mũi hít một hơi dài. “À, Mùi cuộc sống đấy. Thối nhỉ?”

Erec đồng ý, nhưng vẫn không dám tận hưởng cái mùi ấy bằng cả một hơi dài. Mọi người đang túi bụi làm việc với một bầy ruồi nặng vo ve xung quanh. Al kéo dây tấm rèm tấm, đám người hầu lập tức quỳ sụp xuống mà lạy trước cái bồn cầu màu trắng, sáng lóa và to quá khổ ở ngay chính giữa một vòng cỏ.

Al cười, “Chú mày biết phải làm gì rồi mà.”

Erec gật đầu. Dù biết là sạch, nhưng phải thò tay vào cái thứ trông như một cái bồn cầu có hơi nước xanh bốc lên cuộn cuộn thì đúng là gớm chết đi được. Erec xoa xoa hai bàn tay, chợt nhớ lại lần đầu tiên được mời đến rút bài thi, nó đã chẳng biết phải làm gì. Nó chỉ hy vọng là không nguy hiểm đến tính mạng.

Lần nữa cũng chả được gì. Erec quỳ xuống và thọc tay sâu vào cái bồn cầu. Một làn sương mỏng quấn quanh tay nó. Khi cái chất lỏng vừa nóng vừa lạnh đó tấp vào tay thì Erec lùi phắt lại. Đau rồi nhỉ? Chỉ ở đâu đó chỗ này thôi mà.

Bỗng một tấm giấy dày và ẩm trượt vào tay Erec. Dù có gì đó thôi thúc Erec vút tấm giấy ấy lại và chẳng làm theo những gì viết trong đó, nhưng nó vẫn kéo tờ giấy lên khỏi giếng. Tấm giấy nhỏ thứ nước màu xanh lục lên cỏ, nhưng mực in vẫn còn rất rõ. “Ngươi phải ngăn chặn bọn quái vật ở Lerna.”

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Erec đưa tờ giấy cho Janus niêm yết phía trước bãi cỏ. Cuộc sát hạch thứ hai sẽ diễn ra vào lúc một giờ, thứ Sáu, ngày mừng mười tháng Chín.

Lông mày Bethany nhướng lên, “Lerna? Người hâm mộ bí mật của ấy sống ở đây đây. Tớ nghĩ đã tới lúc bọn mình đến gặp con bé đó rồi.”

“Bọn mình?” Erec chưa nghĩ đến việc chọn ai đi cùng với mình trong cuộc sát hạch này. Lần trước nó đã bảo với Oscar rằng nó sẽ cho thằng này đi cùng. Có lẽ để Bethany ở lại lần này là công bằng. Thêm nữa, nếu Tina thực sự thích nó, bạn ấy hẳn sẽ hiểu lầm khi thấy nó và Bethany đi cùng nhau.

Như thể đọc được ý nghĩ của Erec, mặt Bethany sầm xuống, “Hay là thôi vậy. Tớ không muốn làm vương chân ấy đâu.”

Balor và Damon đợi bên ngoài Trung tâm Điều khiển Sát hạch, ngó qua vai Janus khi ông dán tờ thông báo về cuộc sát hạch thứ hai. “Gì chứ?” Balor gào lên. “Đó là ngày Trận đánh Quái vật! Vụ sát hạch này là để nện bọn quái vật, nghe chưa Damon? Bọn mình sẽ dẫn đầu cái vụ hội hè này cho coi!”

“Ái... ai!” Damon nháy múa loạn xạ và phun ra cái giai điệu quen thuộc của nó, “Ta sẽ dẫn đầu Trận đánh Quái vật, Trận đánh Quái vật, con cừu con. Anh trai là con cừu nho nhỏ, có bộ lông trắng như tuyết.” Damon nhìn quanh, hỉ hả, nhưng rồi lại nhanh chóng cảm thấy bối rối với những gì mình vừa hát.

“Thật hoàn hảo!” Balor xoa hai tay vào nhau. “Bố sẽ thích vụ này lắm đây.”

“Hoàng tử Bóng tối cũng sẽ thích,” Ward Gamin thêm vào. “Ông ấy đã lên kế hoạch cho Trận đánh Quái vật mà. Đó là tâm huyết của ông ấy đấy. Chà, còn mong đợi gì hơn chứ.”

Rock Rayson cười nhạt, “Rồi sau khi đi ‘thăm’ các Thần Mệnh, sẽ còn ngon hơn cho bọn mình nữa cơ.”

Erec cảm thấy nắm tay mình đang siết chặt lại. Các vị Thần Mệnh là những người duy nhất, ngoài đám bạn thân, đứng về phe nó. Có thể hình dung là Balor đang lên kế hoạch để buộc họ phải đi theo đường của thằng này. Erec nhào tới chỗ Balor, “Bọn mày để các vị Thần Mệnh yên đi chứ!”

Bethany nhìn cậu bạn sững sờ.

Balor cười khẩy, giơ tay lên đầu hàng, vẽ giễu cợt, “Ôi Trời! Làm gì mà dễ bị kích động quá vậy? Mày lo mày sẽ là người duy nhất bị đối xử không công bằng chứ gì?”

Cơn giận trào lên khắp người Erec, nó tiến lên một bước đe dọa Balor. Erec dư biết đối xử không công bằng là gì. “Mày hãy để các Thần Mệnh yên và biến đi, Balor. Làm điều đúng đắn một lần đi. Và khôn hồn thì trả lại tao cái kính. Nó chẳng giúp ích gì cho mày đâu.”

“Nghe chưa, tui bay,” Balor cười tự mãn. “Thằng nhóc Erec tội nghiệp muốn lấy lại kính cơ đấy. Có lẽ nó nên nhờ con bạn gái Bethany của nó đánh trả bọn mình nhỉ.”

“Đừng có đụng đến Bethany.” Erec lao vào Balor, nhưng thằng này đã lui mất. Thay vào chỗ đó là Damon đang nhún nhảy bước lên. Erec tránh cú đâm của Damon, nhưng thằng này đã lập tức

bồi tiếp cú khác.

“Thôi nào Erec,” Bethany nói. “Mấy thằng ngu này chẳng đáng đâu. Đi thôi.”

Chẳng thèm nghe lời Bethany, Erec ẩy Damon ra, nhưng Damon đã huých trả lại mạnh hơn, làm Erec lão đảo. Erec biết mình nên đi ngay, nhưng nó không còn kiểm soát được nữa. Né một cú đâm khác, nó tóm được mũ của Damon và sờ thấy cục xương to bên trong. Nó nắm lấy cục xương và đẩy xuống đất, đầu Damon chúi xuống theo. Chỉ đến khi Damon đã ngã huých xuống bãi cỏ, Erec mới chịu buông ra. “Đưa trả tao cái kính ngay, nghe rõ chưa?”

Mắt Damon lóe lên, rồi nháy bật dậy và đá Erec túi bụi. Hai đứa lăn lộn trên mặt đất. Erec dư sức chơi lại hầu hết bọn trẻ con, nếu cần, nhưng Damon khỏe hơn nó. Thằng này giữ tay Erec trên mặt đất và đâm vào mũi nó. Erec cảm thấy có vị máu. Gắng thu người lại, nó thúc đầu gối vào bụng Damon, nhưng thằng này chẳng tỏ vẻ đau đớn gì. Đã thế Damon còn đâm tiếp vào mũi Erec, lần này mạnh hơn.

Điên tiết, Erec tóm lấy cục xương cứng như đá trong mũ Damon - thứ gót chân Asin^[1] của thằng này. Đầu Damon bị giật sang một bên. Erec giật mạnh lần nữa khiến cho Damon thét toáng lên. Oscar và Bethany trông chừng cho Erec đứng dậy và bước đi, mặc kệ Damon vật vã chửi rủa trên nền đất.

Bethany đuổi theo Erec. “Trông ấy kinh quá. Để bọn tớ đưa ấy đến bệnh viện hoàng gia kiểm tra cái mũi nha.” Cô bé đặt tay lên đầu, “Ồi không. Tớ xin lỗi. Đến giờ tớ phải đi gặp anh Pi ở công viên Paisley rồi. Tớ phải đợi anh ấy.”

“Mình sẽ đợi anh ấy cùng cậu, mình đã hứa rồi mà. Không sao đâu, mình sẽ đến bệnh viện sau.” Erec lau mặt và tránh không nhìn chỗ máu chảy ra tay.

“Đừng có đến bệnh viện hoàng gia làm gì,” Oscar nói. “Thầy Rosco còn chữa tốt hơn cả bác sĩ đấy. Đây cá là thầy ấy đang ở nhà.”

“Chứ cậu định cho tớ đi khắp Thần Quốc với bộ dạng thế này hả?” Erec cười cay đắng. “Mọi người ở đây chỉ muốn có mỗi một điều là được thấy tớ bị chảy máu mũi thôi. Họ sẽ thấy là họ đã đúng khi nói về tớ như thế.”

“Ai hơi đâu mà bận tâm họ nghĩ gì!” Bethany nói. “Đi thôi, Erec.” Rồi cả bọn đi về phía công viên Paisley. Erec cúi mặt xuống để không ai nhận ra nó.

“Này, Oscar,” Erec hỏi, “Trận đánh Quái vật là cái gì vậy?”

“Vu đó vui lắm. Nhiều người ở Thần Quốc sẽ đến Xứ Khác trong vài ngày để cho bọn quái vật ở đó biết thế nào là lễ độ. Bọn mình sẽ không để cho lũ quái vật đó dọa bọn mình thêm nữa.”

“Quái vật kiểu gì? Tụi nó đã làm những gì?”

“Tất cả những loại quái vật kinh khủng. Rắn nhiều đầu này, yêu tinh này, quái vật một mắt này - chúng là những sinh vật rất ghê rợn. Tổng thống Mực Lắm Lem nói rằng chính sự tồn tại của chúng đã đe dọa cuộc sống của chúng ta ở đây. Chúng chỉ rình rình có cơ hội là xé xác chúng ta thành từng mảnh. Vì thế Trận đánh Quái vật là dịp để chúng ta đánh lại cho đến khi tìm được cách xóa sổ bọn chúng hoàn toàn.”

Bethany khoanh tay, tỏ ra không thích ý tưởng đó cho lắm. “Sao mọi người không để chúng yên đi? Chúng ở tận Xứ Khác, có ở đây đâu mà quấy nhiễu chúng ta được.”

Oscar kiên nhẫn giải thích, “Ồ, chúng đã từng ở đây rồi đấy chứ, nhưng giờ chúng đang tìm cách quay lại để giết tất cả chúng ta. Lũ quái vật đó ghét chúng ta lắm, chúng cho rằng chúng

tốt đẹp hơn ta. Nếu để cho bọn chúng xuất hiện ở đây là thế giới của chúng ta sẽ bị ô uế ngay và chẳng khác nào chúng ta tự hạ thấp mình xuống, bởi vì chúng quá kinh tởm mà.”

“Chà,” Erec cảm thấy mừng vì lúc này bọn quái vật ấy đang ở tận Xứ Khác, chứ không phải ở đây. Nhưng rồi Erec chợt nhớ ra nhiệm vụ của nó là phải ngăn chặn bọn quái vật đó. Nó băn khoăn không biết “ngăn chặn” nghĩa là thế nào. Giết chúng sao? Nó hy vọng là không. Chắc là chỉ ngăn không cho bọn chúng làm gì đó thôi. Nó ước gì cuộc sát hạch đưa ra những chỉ dẫn cụ thể hơn.

Ngay lúc đó, mọi thứ xung quanh Erec chợt chuyển sang màu xanh lục sáng. Những mạng lưới trắng to đùng lơ lửng trên không: đó là Thực Thể - cái thứ chứa đựng mọi phép thuật trên thế giới này. Erec bỗng khựng lại. Liệu nó có đang bị những ý nghĩ u ám không? Không, đây là một điềm báo khác. Erec nhìn thấy một đám đông xung quanh mình qua thứ ánh sáng xanh lè đó. Một nỗi giận dữ cùng cực trào dâng trong nó. Nó thấy mình lao bổ đến và tóm lấy chân của một gã tóc vàng trẻ tuổi. Rồi Erec đứng dậy, túm lấy mắt cá chân của cái gã đang sợ chết khiếp ấy mà quay, va vào tất cả những ai đang đứng quanh nó. Thù hận và thịnh nộ ngập tràn trong nó, nó không tài nào suy nghĩ được gì nữa.

Mọi người trong cái thứ ánh sáng xanh ấy đều khiếp hãi cực độ khi thấy Erec như thế. Erec biết họ nghĩ là nó đang điên loạn như một con quái vật. Tệ hơn nữa, nó cũng cảm thấy mình đã biến thành một cái gì đó rất khác, cái gì đó thật ghê tởm. Cuối cùng, màu xanh cũng tan dần.

Erec giờ tái dại và run bần bật. Lão đảo bước ra khỏi vĩa hè, nó nôn thốc nôn tháo sau một bụi cây. Bethany và Oscar cùng nhìn nó chăm chăm, miệng há hốc.

“Ấy có sao không?” Bethany do dự nói. “Ấy ngồi xuống nghỉ đi.”

“Kinh thật,” Oscar nói. “Tự nhiên cậu biến thành màu xanh, anh bạn ạ, xanh lè ấy. Da cậu xanh, như là con thằn lằn hay gì gì đó. Còn con mắt rỗng của cậu thì lộn ra và tỏa sáng...”

Bethany ngắt lời, “Để cậu ấy yên đi, Oscar. Chuyện này chẳng hay ho gì với Erec đâu.” Cả hai đứa đều há hức chờ đợi Erec kể cho chúng nghe chuyện gì đã xảy ra.

Erec không biết phải nói gì. Làm sao nó dám kể những gì mình vừa thấy? Bởi vì nó biết chắc chắn chuyện đó sẽ xảy ra, không sớm thì muộn. Từ khi có con mắt rỗng, mỗi lần bị ý nghĩ u ám bao phủ là trước đó nó lại có một điềm báo. Đầu tiên, nó thấy mình nhảy xổ đến tóm lấy Danny, rồi thấy rỗng mẹ Patchouli lao xuống giết mình, và bây giờ... Nó đang làm cái quái gì ở đây vậy? Chẳng còn nghi ngờ gì nữa về cú sốc trong ánh mắt của những người xung quanh nó, những người đã bị nó đánh. Nó ghét phải nghĩ đến vẻ mặt của chàng trai tóc vàng tội nghiệp mà nó đã quay cho đập vào người khác.

Và rồi sự giận dữ tàn bạo cùng cực chiếm lĩnh Erec. Điều này cũng chưa từng xảy ra trong bất cứ một ý nghĩ u ám nào. Nó có cảm giác mình đang trở thành một thứ gì đó hoàn toàn khác - một thứ thật ghê gớm.

Erec chỉ biết lắc đầu với Bethany và Oscar rồi bước về phía công viên Paisley. Hai đứa bạn im lặng đi theo.

Khi cả bọn đi qua một bụi cây, Erec bỗng giật nảy mình. Tiếng Danny và Sammy vang lên rõ mồn một sau bụi cây ấy. Danny nói, “Ngó cái gì mà ngó? Em chưa thấy một vận động viên điền kinh đẳng cấp thế giới bao giờ à?” Sammy cười rúc rích. Erec bèn chạy đến chỗ bụi cây và rồi lùi phắt lại, sững sốt với cảnh tượng kỳ dị trước mặt. Một con lạc đà không bướu có cái đầu của một người đàn ông hói lọi đứng quay lưng về phía Erec. Biết đâu đây không là một trong mấy con quái vật lên vào Thần Quốc để tiêu diệt mọi người? Danny và Sammy đâu mất tiêu rồi? Lúc Erec đang nhìn chăm chăm, cái đầu ấy bỗng quay lại - chẳng phải ai khác mà chính là đầu của lão Ân Sĩ. Erec chớp mắt, chợt nhận ra có một con lạc đà đang đứng phía sau Ân Sĩ, và chỉ có cái

đầu của Ấn Sĩ là ló ra khỏi bụi cây. Lão ta đang đút cái gì đó cho con lạc đà ăn.

Nhưng cặp sinh đôi đâu rồi kìa?

Erec nhào tới để tóm lão Ấn Sĩ nhưng chỉ vồ trúng cái bụi rậm và làm cho mấy đầu ngón tay của nó bị đâm thâm tím. Nó hét toáng lên vì đau.

Ấn Sĩ cúi đầu nhìn những ngón tay của Erec. “Người đã đi quá xa rồi đấy.”

Erec chẳng biết liệu Ấn Sĩ có đang châm chọc nó hay không. “Cặp sinh đôi đâu rồi?”

Ấn Sĩ cười khùng khục, hớn hở ra mặt. “Chỉ một số người mới thấy được. Chỉ một số người mới biết được. Và xin nhớ cho, đã đến lúc ta phải đi rồi.” Lão ta búng ngón tay cái tách và biến mất, giọng của hai đứa sinh đôi cũng im bật.

Erec chạy quanh bụi cây. Con lạc đà vẫn trệu trạo nhai cỏ, ngược cặp mắt bình thản lên nhìn Erec, rồi nhổ phệt một bãi nước miếng lên áo trắng bé, làm thành một vết bẩn nửa gần chỗ bị ố vì quả táo thối ban nãy. Đến cả lạc đà cũng chẳng ưa nó.

*

“Tớ lo về vụ gặp anh Pi quá đi mất,” Bethany nói khi cả bọn ngồi xuống cái ghế dài trong công viên Paisley. Ánh nắng lấp lánh ánh đỏ trên mái tóc sẫm màu lượn sóng của cô bé. Bethany có người lại khi chợt nghĩ về một ký ức tệ hại. “Sao trên đầu thằng Damon lại có cục xương lòi ra thế nhỉ? Tớ chưa bao giờ thấy cái gì giống thế. Có khi anh Pi biết đấy.” Khi nhắc đến tên anh trai mình, Bethany khẽ nhúu mày. Cô bé lấy ra một quyển sổ tay và bắt đầu hí hoáy mấy chữ cái và con số loằng ngoằng khắp trang giấy, chốc chốc lại liếc ra đường.

Erec nghiêng người ngó vào. “Cậu đang làm gì đấy?” Erec cảm thấy cái mũi đau kinh khủng. Sau khi Bethany gặp được Pi, Erec sẽ tìm một cái Cửa Cảng và đi gặp Rosco xem ông có chữa lành cho cái mũi của nó được không.

Bethany nhún vai, “Tớ làm thế cho bớt hồi hộp. Giống như chơi trò ô chữ ấy mà, làm cho tâm trí tớ thoát khỏi mọi thứ. Thật ra trò này rất vui. Tớ đang chứng minh rằng lý thuyết tập hợp là sai.” Cô bé ấn mạnh bút chì, viết ra những con số khác. “Tớ đã chứng minh rằng một bằng vô cực, vì vậy các số thứ tự đều không có thực, kết quả này đảo lộn hoàn toàn cái lý thuyết tập hợp mà tụi mình vẫn biết. Điều này khá thú vị bởi...”

Giọng Bethany nhỏ dần khi một người thanh niên cao lêu nghêu với mái tóc đỏ rực bước lại trên lối đi. Anh ấy trông cũng lo lắng chẳng thua gì cô bé. Cuối cùng anh giơ một tay lên vẫy vẫy.

Bethany lao ra khỏi ghế và vòng tay ôm lấy anh trai. Đầu cô bé chỉ cao đến ngực anh. Cô bé lui ra và ngược nhìn gương mặt anh. “Pi...”

“Chào em, Bethany.” Khi hai anh em đã ngồi xuống ghế, Pi ngoác miệng nở một nụ cười ngờ nghệch. Anh khuyu hai đầu gối xương xẩu, lổm đổm tàn nhang xuống, rồi nhìn Erec bằng đôi mắt nâu sẫm. “Mũi em bị sao thế? Không sao chứ?”

“Vâng,” Erec nói. “Chỉ là sơ sẩy trong một vụ đánh nhau thôi.”

Pi ngắm Bethany từ đầu tới chân. “Em trông giống mẹ ghê.” Giọng Pi thật xúc động. Anh chăm chú nhìn mấy khớp ngón tay trắng bệch của mình.

Erec thấy Pi và Bethany chẳng giống nhau mấy, ngoại trừ cặp mắt nâu sẫm của họ.

“Anh có nhớ bố mẹ không?” Bàn tay Bethany đưa lên chỗ mà Erec biết là có một cái mặt trái

tim bằng bạc vô hình đeo quanh cổ cô bé, cầm ảnh bố mẹ lên.

Pi gật đầu. “Em cũng có một cái phải không?” anh chỉ vào tay Bethany. Cô bé ngạc nhiên, buông tay ra. Pi dò dẫm một cái gì đó vô hình quanh cổ mình và mở nó ra, để lộ hai tấm ảnh tương tự như hai tấm trong mặt dây chuyền của Bethany.

Mắt Bethany mờ đi. Pi cười, “Anh nghe nói em rất giống mẹ. Lại một phù thủy toán học à?”

Bethany gật đầu. “Thế anh có thích toán không?” cô bé khẽ hỏi.

Pi cười. “Toán là bảo bối của anh đấy. Anh nhìn ra được các cung tròn và tính góc dễ như bỡn. Đó thật sự là một môn thể thao. Một trò chơi có hạng. Rất hữu ích cho trò bóng bật khi anh muốn biết chỗ nào để ném bóng theo đúng đường đi, đại loại thế. Vậy em thích toán chứ?”

Bethany gật đầu, “Em chỉ chứng minh được một bằng vô cực.”

Nháy mắt với Erec, Pi quàng cánh tay qua đầu Bethany và xoa đầu cô. “Tuyệt lắm, Bethany. Cô em bé nhỏ của tôi cũng đang học về toán cơ à. Vậy hẳn là em biết giữa số không và số một có một vô cực chứ? Anh sẽ dạy em vài mẹo toán. Vui ra phết đấy.” Có vẻ như lúc này Pi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi thấy giữa mình và Bethany có nhiều điểm giống nhau. “Em có biết gì về thuyết liên tục không? Anh sẽ dạy em cách để tính ra các góc trong một giây, và nó sẽ rất có ích khi em chơi bất kỳ một môn thể thao nào.”

Môi Bethany mím lại. “Em biết cả rồi. Em không nói là có một vô cực giữa số không và số một. Thật ra, em đã chứng minh được một bằng vô cực rồi. Em đã chứng minh được sự tồn tại của các số thứ tự là sai. Và bây giờ em đang nghiên cứu lý thuyết tập hợp.” Cô bé ngượng ngùng chìa quyển sổ ra. “Em gần như đã chứng minh được toàn bộ thuyết đó đều sai.”

Pi mở to mắt, nhìn cô em gái chăm chăm. Anh lắc đầu, “Không thể nào. Anh chẳng tin đâu, em gái.” Anh nghiêng người về phía quyển sổ của cô bé và huýt sáo. “Em là một cô bé sắc sảo đấy. Em đã làm cách nào thế?”

Khi Bethany và Pi bắt đầu thảo luận về các khái niệm như một thành lũy chẳng chịt và cao quá tầm hiểu biết của Erec, Erec bèn lén về lâu đài.

Erec móc lá thư của Tina ra khỏi túi. Nó vẫn không tin nổi là có một cô bé đã viết một bài hát tặng nó. Bây giờ nó sắp đến Lerna và thế nào cũng gặp được Tina. Cô bé đã nghĩ nó là một người hùng. Chỉ cần đợi đến khi nó chặn đứng được bọn quái vật ở đó thôi. Erec bắt đầu suy nghĩ về việc này. Tina tội nghiệp và gia đình cô bé đang phải sống trong sự khủng bố của những con quái vật kia. Thật là một việc tốt khi nó sẽ tới đó để giúp họ. Lần này chính nó sẽ viết thư hồi âm cho Tina. Bethany không cần phải giúp nữa. Dù sao thì cũng không nên để Bethany dính vào vụ này.

Erec băn khoăn không biết làm thế nào để tìm được Danny và Sammy khi không có cặp Mắt Kính Xuyên Thấu của vua Piter. Biết đâu Đức vua có một cái khác thì sao. Có quá nhiều suy nghĩ chen chúc trong đầu khiến Erec gần như đắm sầm vào một bụi rậm. Tại sao cặp sinh đôi lại tỏ ra như là chúng đang tận hưởng những giây phút tuyệt vời nhất trong đời vậy nhỉ? Hai người đó không gọi về nhà được à? Đã có ai từng nghe chuyện bọn bắt cóc cho trẻ con ăn kem mây hay kẹo và dẫn chúng ra bãi biển chơi bao giờ chưa? Mà cả hai đang làm gì ở Nhà Xanh vậy chứ? Có vẻ như chúng đã gặp tổng thống Mực Lắm Lem thì phải.

Ra thế. Erec phải vào Nhà Xanh và xem liệu có ai đó biết được cặp sinh đôi đang ở đâu không. Nhưng trước tiên nó phải tới gặp Rosco cái đã. Hy vọng ông ấy có thể làm cho cái mũi của nó bớt đau hơn. Con đau vẫn còn âm ỉ. Và có khi Erec sẽ học được cách dùng cái điều khiển từ xa

của mình cũng không chừng. Sẽ thật tốt biết bao nếu biết cách dùng điều khiển khi đột nhập vào Nhà Xanh.

Erec mở e-mail trước khi dùng Cửa Cảng để đến nhà Rosco Kroc. Có mười tin nhắn nhấp nháy trên màn hình máy tính, đều là của mẹ nó. Một cơn thủy triều giận dữ lại dâng lên trong lòng nó. Nó đã định làm lơ mấy bức thư đi, nhưng rồi nó lại gửi mail hồi âm cho mẹ.

Gương mặt bà June hiện lên trên màn hình. “Erec! May quá! Gặp đúng hôm nay mẹ ở nhà! Mũi con làm sao thế?”

“Con đánh nhau.” Erec chẳng muốn mềm mỏng với mẹ trong hôm nay chút nào. “Mẹ không phải lo cho con.”

“Làm sao mà mẹ không lo cho được,” bà nói với mối bận tâm kiểu tình mẫu tử như thường lệ. “Mẹ nghĩ chúng ta phải tìm Danny và Sammy ngay mới được. Bọn cảnh sát Thần Quốc thật vô dụng. Mẹ nghĩ là mẹ chẳng nên trông chờ vua Piter tạo ra điều thần kỳ, nhưng...”

“Vua Piter cũng vô dụng nốt. Ông ấy rời thành phố rồi, còn lo cho mấy con rồng mới nở hơn cả Danny và Sammy.” Erec nói kèm theo mấy lời châm biếm, “Con nghĩ là có khối người con không thể trông cậy được.”

“Erec, có chuyện gì vậy?”

“Mẹ cứ ngồi đó mà hỏi đi. Con đã tìm thấy Ông Trùm Ký Ưc rồi. Mẹ nhớ ông đó chứ? Mấy chuyện ông ta kể rất thú vị.” Erec cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Bà June lặng đi. Lát sau bà cất tiếng, “Con đã biết được điều gì?”

“Chỉ là mấy chuyện mà mẹ biết con đã biết. Cái vụ con đã bị xóa đi một mảng ký ức hồi còn nhỏ ấy. Và mẹ đã nhét một mảng khác vào đầu con, một mảng ký ức không phải của con, trí nhớ về cha, hay ai đó mà con đã tưởng là cha mình.” Giọng Erec cao dần thành tiếng hét. “Tất cả những năm qua, mẹ à. Tất cả những năm qua con toàn gặp ác mộng về cái lão đó. Con ghét lão. Điều đó đã khiến con đau khổ suốt những năm qua. Con tưởng con có một người cha tệ hại đã ruồng bỏ con. Và mẹ đã để mặc cho con tin vào điều ấy.” Nó cố gắng lấy lại hơi thở bình tĩnh. “Mẹ đã bao giờ, hay đã từng, nghĩ đến việc kể cho con biết sự thật chưa?”

Bà June trả lời trong tiếng thở dài náo nức. “Erec, làm sao mẹ có thể nói cho con biết về việc cấy ký ức đó mà không phải kể hết mọi chuyện được chứ? Mẹ rất xin lỗi về điều này. Nhưng có những lý do mà con không nên biết. Nay con trai, con phải trở thành một cậu bé bình thường trong suốt cuộc đời mình, và điều đó mới là quan trọng.”

“Không đâu, mẹ. Con chẳng bao giờ là một đứa bé bình thường được. Có đứa trẻ bình thường nào mà cứ phải chuyển hết từ thành phố này tới thành phố khác, với những mảng ký ức về bạn bè nó đã bị xóa sạch sau mỗi lần di chuyển không? Mẹ nghĩ con có cảm giác thế nào chứ?”

“Mẹ biết,” bà June nghiêm nghị nói. “Mẹ đã nói với con là mẹ vô cùng xin lỗi. Mẹ cần phải giữ bí mật để gia đình mình không bị phát hiện.” Bà dừng lại, lựa từ để nói. “Nghe này con trai, mẹ biết việc này rất khó khăn với con. Mẹ cảm thấy thật kinh khủng mỗi khi con nhắc tới cái ký ức về người mà con nghĩ là cha ấy. Mẹ chưa bao giờ biết phải nói gì. Khi còn nhỏ, con không hiểu hết được, và khi con lớn thêm chút nữa thì chẳng có lúc nào thích hợp để kể cho con nghe.”

“Ờ, thế thì giờ là lúc thích hợp đấy, mẹ,” Erec kích động. “Mẹ hãy kể về đoạn ký ức mà mẹ đã xóa của con ngay đi.”

Bà June siết chặt hai bàn tay, “Không được con à.”

“Gì ạ?” Erec không tin vào tai mình. “Được mà mẹ. Mẹ! Kể cho con nghe đi.”

“Mẹ... đã hứa với vua Piter là mẹ sẽ không nói rồi.”

Vua Piter? Ông ấy là nguyên nhân của tất cả những chuyện này sao? Ông ấy chẳng muốn Erec biết cái gì hết. Ông Chúa, ít nhất thì thầy Peebles cũng đã nói cho nó biết về chuyện này. “Ý mẹ là nếu không phải vì vua Piter thì mẹ sẽ kể cho con biết ngay, đúng không?”

Bà June ngẫm nghĩ, “Cũng có thể. Nhưng điều đó không quan trọng vào lúc này đâu, Erec. Con sẽ tìm ra mọi chuyện khi đến thời điểm thích hợp.”

“Khi vua Piter nghĩ rằng lúc nào là thời điểm thích hợp, ý mẹ là vậy chứ gì? Thế còn những điều con nghĩ thì sao?” Erec giật người ra sau, bước tới bước lui, giận tím ruột. Hơi thở của nó hỗn hển thành cơn. “Con không thể tiếp tục sống như thế này được nữa. Chỉ một điều tí tẹo mà con biết về cha mẹ đẻ của mình giờ cũng trở thành điều bịp bợm nốt. Con có được cái gì nào? Chẳng gì cả. Chẳng có quá khứ gì hết. Chỉ có mỗi một khoảng trống rỗng to đùng. Mà đâu phải chỉ có mỗi việc không biết về cha mẹ mình, con còn chẳng biết gì về bản thân mình nữa. Vua Piter nói con có số làm vua, nhưng con chẳng biết một tí manh mối nào. Ai cần ông ta nghĩ gì về việc này chứ! Đây đâu phải việc của ông ta.”

“Phải, Erec, đúng là như vậy.” Bà June giơ tay ôm đầu. “Mẹ xin lỗi.”

Tốt thôi, Erec tự nhủ. Nó chả cần mẹ hay vua Piter kể cho nó nghe những điều nó cần biết. Nó sẽ tự khám phá mọi thứ, như nó đã làm bấy lâu nay.

Bà June ngẩng đầu lên, “Mấy bữa nay con có thấy hai anh chị sinh đôi không?”

“Anh chị ấy khỏe cả. Mỗi lần con kiểm tra thì đều thấy hai người đang ăn hàng đông kẹo, đi chơi ở một bãi biển hoặc trượt patin. Suy ra là cả hai hẳn đang ở trong Nhà Xanh và có gặp tổng thống Mực Lắm Lẽm. Nghe thì thấy hai người đó đang vui vẻ lắm.”

“Sao hai anh chị con không gọi điện nhỉ?” bà June khoanh tay lại. “Chắc chắn có ai đó đang nói dối chúng, bảo chúng cái gì đó để ngăn chúng gọi điện cho mẹ. Có khi chúng tưởng mẹ biết chúng ở đâu và cho rằng thế là ổn. Biết đâu có người đã bảo hai đứa nó là mẹ đã chết rồi cũng nên.”

“Con không nghĩ thế đâu mẹ. Hai anh chị ấy trông rất vui vẻ mà.”

“Mẹ nghĩ con nên đeo kính vào rồi bảo hai đứa nó gọi về nhà ngay, bảo với chúng là cả nhà đang rất lo lắng. Con phải nói thế với chúng mới được.”

“Quá muộn rồi, mẹ. Kính của vua Piter bị mất rồi. Nhưng mẹ đừng lo, Rosco Kroc đang tìm hai anh chị giúp con, và ông ấy rất giỏi trong việc lừa người. Nhất định bọn con sẽ có được manh mối và lần ra hai anh chị đang ở đâu.” Erec nhận ra giọng mình nghe rất lạnh lùng, như thể nó chẳng có quan hệ gì với hai đứa sinh đôi. Nó cố làm giọng mềm hơn. “Con phải đi đây. Mẹ có lấy được cặp kính khỏi cái đồng hồ báo thức không?”

“Không, việc ấy khó hơn mẹ tưởng,” bà June cúi kính nói. “Cái đồng hồ bây giờ thật vô tích sự vì cứ dính tịt vào cái Kính Xuyên Thấu. Mẹ phải để nó vào bồn rửa chén. Nó cứ khóc liên tục, chỉ tổ làm mọi thứ rối tung lên. Mẹ hy vọng sẽ có cách để gỡ nó ra.” Bà thở dài. “Cho mẹ biết ngay về bất cứ cái gì mà con phát hiện ra nhé. Và nhớ cẩn thận nghe con.” Bà gửi một nụ hôn gió cho Erec.

Cho dù mẹ đã nói dối nó, nhưng Erec vẫn cảm thấy khá hơn một chút sau khi nói chuyện với mẹ. Nó vẫn chưa có đầu dây mối nhợ nào về quá khứ của mình cả. Chỗ đau trên mũi lại tấy lên. Nó phải đi gặp Rosco ngay thôi. Khi tìm cái Cửa Càng, trong đầu nó có một ý nghĩ vui vui. Biết

đâu Rosco lại chẳng tìm ra được nó là ai.

[1] Asin (Achilles): con trai vua Peleus với nữ thần Thetis. Khi mới ra đời, được mẹ nhúng xuống sông Styx để da thịt trở thành bất khả thương vong. Nhưng chỗ gót chân mà nữ thần đã nắm khi nhúng đã không được thấm nước. Về sau, Asin chết vì một mũi tên độc bắn vào gót. Thành ngữ “Gót chân Asin” dùng để chỉ điểm yếu của một ai đó.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>